

Giới thiệu Lưu Manh Đại Hiệp

Lưu Manh Đại Hiệp của tác giả Đồng Ny là câu chuyện giang hồ xoay quanh cuộc sống của hắc và con đường phiêu bạt của mình...

Từ nhỏ, hắc đã mồ côi cha mẹ, sống ẩn dật ở đầu đường xó chợ. Cuộc sống xã hội của hắc đã biến hắc trở thành một kẻ lưu manh không biết trên dưới, vì muốn tồn tại ở cái giang hồ loạn lạc này, hắc quyết định bá sự học võ và đem lòng yêu thương sư tử của mình...

Một tai nạn thoáng qua, sư tử của hắc biến mất, hắc quyết định bắt đầu hành trình đi tìm lại người. Càng đi hắc càng học được nhiều hơn, cho đến khi võ công cái thế, đầu tóc bạc phơ thì duyên mệnh giữa hai người liệu sẽ ra sao ???

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Đại Hiệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Cha, cha đã về rồi” âm thanh như châu sao ngọc tinh vang lên, một đạo thân ảnh nhỏ chạy ra khỏi rèm cửa. Ánh nắng rắng màu trung, rọi vào khuôn mặt như phấn điều ngọc mại càng thêm đáng yêu.

Một cô bé khoảng bảy, tám tuổi, tóc dài không cột không quấn, tung bay theo gió, giống như một tiểu long nữ, thanh tao, thoát tục không giống người phàm.

Đôi mắt to trong veo như nước vừa chuyển động, cô bé nhìn thấy cha mình đang cầm một bàn tay bẩn, giống như một con khỉ con, trực tiếp nhìn chăm chăm vào nàng, một đạo nước miếng như thác chảy xuống.

“Cha, hắc là....” cô bé tên là Đinh Đinh, phụ thân nàng là Bạch Vân kiếm khách, là một cao thủ võ lâm.

Thiên hạ đệ nhất cao thủ này lại hé ra khuôn mặt khổ sở, thở dài rồi lại lắc đầu nói: “Cha không có tà tâm, bất quá là đến Tô Thành mua rượu, cư nhiên lại trêu chọc vào sát tinh, tiểu hầu tử này không biết từ đâu chạy đến, nó đi theo ta mãi không buông, cha cũng không biết hắc muốn làm gì?”

Bị kêu là tiểu hầu tử, Khúc Dịch là một tiểu lưu manh của thành Tô Châu. Mới vừa sinh ra lại bị vứt vào đồng rác, cũng không biết cha mẹ là ai, là vài người khuất cái phát hiện ra hắc, nhất thời động tâm liền thay phiên nhau xin mấy bát cơm đến ụy hắc.

Năm tháng trôi qua nhanh, đảo mắt đã mười hai năm, Khúc Dịch không chết đói, được như hiện nay, bất quá bởi vì thiếu ăn cho nên vóc dáng giống như tám tuổi, lại thấp hơn Đinh Đinh nửa cái đầu, chân cũng gây cảm giác nếu như gió thổi qua thì sẽ tan theo gió.

Vì sao Khúc Dịch sống chết phải quần quít bám lấy Đinh Hoàn? Lại nói tiếp, thật đúng là quạ trong loài rùng.

Khúc Dịch bất quá chỉ là một tiểu khuất cái đầu đường, ngẫu nhiên trở thành tên chôm ví tiền béo bở của người qua đường, tuy rằng không gia nhập chính thức các bang phái, nhưng công phu bá thiết (chắc là trộm tiền) được xưng là đệ nhất Tô Châu, bao nhiêu bang phái mời hắc nhập bọn, bất quá hắc chán ghét phải tuân lệnh người khác, cho nên cùng các bang phái khác đều chu toàn, gặp người liền kêu đại ca, chôm ví tiền cũng thường hiếu kính vài thủ lĩnh của bang phái, bởi vậy các bang phái cũng không làm khó dễ.

Ngày ấy Đinh Hoàn vào thành mua rượu, Khúc Dịch liếc mắt một cái là nhìn ra ví tiền của hắc phình to, một đôi tay tặc liền vói vào lòng của Đinh Hoàn.

Hắc không biết cái gì là võ lâm nhân sĩ, tưởng là tiền ở trên người Đinh Hoàn là của tham, trăm triệu lần cũng không nghĩ tới. Võ công của Đinh Hoàn được xưng là đệ nhất thiên hạ, phong cách hành sự cũng rất khí phách, chưa bao giờ để ý mặt trước của cửa hàng, nhìn thế nào cũng giống một lão nhân tao nhã.

Hắc tâm địa rất tốt, vừa thấy Khúc Dịch đã biết là một đứa nhỏ khốn khổ, cho nên cũng không làm khó dễ hắc, thấy bàn tay tặc đến, hắc bộ pháp liền thay đổi, tạo ra khoảng cách để tránh đi.

Ai ngờ Khúc Dịch trời sinh tính tình lưu manh, hắc lần đầu tiên bá thiết, Đinh Hoàn nếu vạch trần hắc, Khúc Dịch còn có thể sờ sờ cái mũi, tự nhận xui xẻo, từ nay về sau sẽ không dây dưa.

Đinh Hoàn cũng chỉ là cổ tình lui đi, một câu cũng không nói, Khúc Dịch lại nghĩ Đinh Hoàn trêu đùa hắc, tính tình lưu manh giống nhau, cho nên hạ quyết tâm lấy bằng được túi tiền của Đinh Hoàn.

Cứ như vậy, Đinh Hoàn xuống núi mua rượu ba ngày, Khúc Dịch liền theo hắc ba ngày, Đinh Hoàn như thế nào đuổi đều đuổi không xong, bất tri bất giác liền theo tới nhà của Đinh Hoàn — Bạch Vân trang.

Tên Bạch Vân trang này đặt, kỳ thật chính là dựng mấy khúc gỗ tạo thành phòng ở, trên một ngọn núi nhỏ ở ngoài Thành Tô Châu.

Khúc Dịch vừa đi theo Đinh Hoàn vào núi, thấy Bạch Vân trang kia một bộ dạng nghèo kiết hủ lậu, vốn đã muốn rời đi, ai ngờ Đinh Đinh đột nhiên chạy ra.

Hắn vừa thấy Đinh Đinh! Đầu dường như bị sét đánh trúng, hồn rời khỏi thân.

Trời ạ, hắn lớn lên ở Tô Châu đến giờ này cũng chưa thấy qua cô gái nào thủy linh động lòng người như vậy, tựa như tiên nữ trên thiên giới, không mang theo nửa điểm tục khí ở nhân gian.

Hắn nước miếng cứ thi nhau chảy xuống, trong đầu hồi tưởng lại năm mươi tuổi, nghe nói hoa khôi của Tú Xuân lâu xinh đẹp, diễm lệ cỡ nào. Đứa nhỏ trời sinh trời dưỡng nên trưởng thành sớm, liền đi theo mấy tên côn đồ lưu manh tiến vào Tú Xuân lâu, nhìn lên hoa khôi tắm rửa.

Kia hoa khôi làn da trắng nõn, mặt như hoa đào, lập tức kích thích mấy tên côn đồ sinh ra tâm hỏa, máu mũi không biết chảy bao nhiêu.

Khúc Dịch vốn tưởng rằng hoa khôi của Tú Xuân lâu chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, không thể tưởng được nhà gỗ tồi tàn này lại xuất hiện một tiểu nha đầu, khí chất, phong vận so với hoa khôi kia không biết còn đẹp hơn bao nhiêu lần.

Đây mới là đệ nhất mỹ nữ chân chính a! Khúc Dịch nắm chặt nắm tay thề, đời này nhất định phải cưới tiểu nha đầu này làm vợ. Có nàng, dù cấp hắc núi vàng núi bạc hắn cũng không quay đầu lại.

Lập tức, Khúc Dịch phốc một tiếng quỳ xuống. “Tỷ tỷ, tiên nữ tỷ tỷ, van cầu người thương hại tiểu hài tử đáng thương.” Mãnh liệt cắn một chút đầu lưỡi, thiếu chút nữa liền tiết lộ hơi thở lưu manh. “Tiểu tử Khúc Dịch, từ nhỏ không có cha mẹ, chỉ có thể ở trong thành Tô Châu ăn xin mà sống, không biết khi nào thì đói chết ở dưới gầm cầu. Tiểu tử xem vị lão tiên sinh này tiên phong đạo cốt, kháng định rất có năng lực, liền cầu hắn thu lưu tiểu nhân, làm nô làm phò không sao, chỉ cầu có một miếng cơm ăn, đáng tiếc lão tiên sinh.” điều thứ nhất trong thủ tục của lưu manh, nói chuyện ập a ập úng, nửa thật nửa giả, mới hù được người. “Tiên nữ tỷ tỷ, xin người hảo tâm hỗ trợ van cầu lão tiên sinh, thu tiểu tử đi!”

Nghe xong lời nói này Đinh Đinh hai mắt lung tròng đăm lệ, tuổi nàng thường tràn ngập tình yêu, bình thường hay kiểm tra tiểu hầu bị thương, đem chim nhỏ về nhà nuôi, huống chi là một con người?

Lập tức, nàng mắt to sáng ngời nhìn về phía phụ thân.

Đinh Hoàn há hốc mồm, này Khúc Dịch theo hắn ba ngày, chưa từng có nói với hắn trên nửa câu, như thế nào đột nhiên liền biến thành muốn hắn thu lưu, bản thân hắn cũng không hiểu?

“Phụ thân.” Đinh Đinh dậm chân nói: “Người bình thường không phải thường hay dạy Đinh nhi, lão ngô lão cùng với nhân chi lão, ấu ngô ấu? Làm người phải có tấm lòng từ bi, người như thế nào gặp một đứa nhỏ đáng thương như vậy cũng không chịu giúp đỡ một phen?”

“Ta.” Đinh Hoàn vô tội a! Đang muốn kêu oan.

Bên này, Khúc Dịch đã muốn bắt đầu đùa giỡn vô lại, bang bang phanh, đập đầu lung tung. “Tiên nữ tỷ tỷ, người giúp ta đi! Tiên nữ tỷ tỷ, tiểu tử cấp người dập đầu, nguyện ý cả đời nhất định đi theo bên người của người làm trâu làm ngựa, chỉ xin người thu lưu tiểu tử, cấp tiểu tử một miếng cơm ăn, tiên nữ tỷ tỷ.” Đương nhiên rồi, ở trong lòng Khúc Dịch thầm nghĩ, cả đời này nhất định còn bao gồm cả đồng thực cộng tâm (cùng nhau ăn cùng nhau ngủ), vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

“Uy!” Đinh Hoàn phát hiện trong mắt của Khúc Dịch không có ý tốt, đang muốn ngăn cản nữ nhi dẫn sói vào nhà, nữ nhi cũng đã tự chủ trương kéo Khúc Dịch đi vào trong phòng.

“Khúc Dịch. Ân, về sau ta còn là gọi người Tiểu Dịch đi, như vậy có vẻ không xa lạ. Phụ thân không thu lưu người không quan hệ, ta thu, cũng không cần người làm trâu làm ngựa, dù sao Bạch Vân trang cũng không thiếu một miếng cơm cho người ăn, người liền làm.” Nàng xem xem Khúc Dịch chỉ đứng tới bên tai của mình, trực giác liền cho rằng hắn tuổi còn rất nhỏ. “Làm đệ đệ của ta đi, ta cho tới bây giờ cũng không có huynh đệ tỷ muội, thực hâm mộ người ta tỉ đệ hài hòa, người nhận ta làm tỷ tỷ, về sau ta nhất định hội hảo hảo chiếu cố người.”

Ta mới không cần làm đệ đệ người, ta muốn làm tướng công của người. Khúc Dịch trong lòng nghĩ như vậy, miệng lại ngọt giống như mật ong. “Tiểu Dịch thật sự là phúc đức ba đời mới có thể có một tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp đến như vậy, tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Nói xong, hắn đầu liền hướng vào trong lòng của Đinh Đinh, đem Đinh Hoàn ở ngoài phòng nhìn thấy trông mắt đều nhanh muốn nhảy ra.

Thật sự là. Trên đời này cư nhiên có tiểu tử vô lại như vậy, đứng trước mặt của hắn mà tiểu tử này lại dám ăn đậu hũ của nữ nhi hắn, tuy rằng Đinh Đinh tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện nam nữ, nhưng Đinh Hoàn cũng không thể lơ đãng nhìn nữ nhi của mình bị người khinh bạc a!

Hắn lắc người một cái, một thân ảnh bỗng nhiên thoáng hiện ở trước mặt Khúc Dịch cùng Đinh Đinh, đại chương lóe gió nhẹ, giây lát sau, cổ áo của Khúc Dịch đã rơi vào trong tay hắn.

“Phụ thân, người muốn làm gì? Người không được khi dễ đệ đệ.” Đinh Đinh giậm chân kêu.

Đinh Hoàn thật là khốc không ra nước mắt a! Đây không phải kêu nữ sinh hướng ngoại?

Đều là lỗi của hồn trưởng Khúc Dịch này, hắn oán hận trừng mắt nhìn Khúc Dịch, lại luyến tiếc mắng nữ nhi nửa câu, lão bà của hắn vì sinh nữ nhi nên mất, cốt nhục duy nhất này là bảo bối trong lòng của hắn a!

Roi vào đường cùng, Đinh Hoàn chỉ có thể thở dài một tiếng. “Đinh nhi đừng khẩn trương, phụ thân chính là muốn cùng vị “hảo” đệ đệ của ngươi tán gẫu một chút thôi, ngươi đi trước làm mấy món điểm tâm, phụ thân khó mua được rượu, đêm nay vừa vận nhấm nháp một phen”. Hắn còn cố ý cường điệu từ “Hảo”, Khúc Dịch này thật đúng là hảo còn hơn cả vương bát đản.

“Thật sự?” Đinh Đinh mặt hiện lên nghi hoặc.

Nghĩ đến ngày sau còn muốn thú Đinh Đinh, Đinh Hoàn là nhạc phụ tương lai của hắn, Khúc Dịch cười hi hi làm người tốt. “Tỷ tỷ yên tâm, xem ra lão gia tử sẽ không làm khó dễ ta,” Hắn giả bộ làm biểu tình ủy khuất. “Chỉ cần có thể cùng tỷ tỷ một chỗ, mặc kệ lão gia tử đối với ta đưa ra yêu cầu gì, ta đều đáp ứng.”

Đinh Hoàn quả thực tức đến muốn thổ huyết, trường kiếm của hắn nổi danh trong giang hồ, cũng nhận ra không ít kẻ xấu xa, ác bá, lại chưa từng thấy qua người lọc lõi* như Khúc Dịch, quả thực là một thân ti bỉ, vô sỉ, gian trá, giáo hoạt.

Lọc lõi: (châm biếm người có nhiều kinh nghiệm nhưng láu lỉnh)

Đinh Đinh liếc Đinh Hoàn một cái. “Phụ thân nói thánh nhân chi đạo, Đinh nhi một chữ cũng không dám quên, mong rằng phụ thân nói được thì làm được.”

Đinh Hoàn bị hai đứa nhỏ tuổi cộng vào cũng không bằng một nửa của hắn hoàn toàn đã bại, bất đắc dĩ cúi đầu. “Phụ thân thật sự muốn cùng tiểu tử này nói mấy câu, cam đoan sẽ không đuổi hắn xuống núi, ngươi nhất định có thể vào bữa tối nhìn thấy hắn, như thế được không?”

Đinh Đinh đi tới, yêu thương sờ sờ đầu Khúc Dịch. “Đệ đệ, phụ thân luôn luôn nói chuyện giữ lời, ta cam đoan,

chắc chắn sẽ không nói suông. Nếu phụ thân khi dễ ngươi, ngươi cứ việc lớn tiếng kêu, tỷ tỷ lập tức tiến đến cứu ngươi, biết không?”

“Tỷ tỷ.....” Trời ạ, bàn tay của tiểu mỹ nhân thơm quá, Khúc Dịch bị sờ đầu đến hôn mê.

Thật sự là hay lắm, hay lắm, tuy rằng mới tám tuổi, cũng đã sinh ra được một bộ dạng mỹ nhân, đợi đến trưởng thành, không biết bộ dáng sẽ ra sao nữa? Khúc Dịch thật muốn vì may mắn của mình mà hô to ba tiếng vạn tuế.

Đinh Hoàn mang theo Khúc Dịch đi về phía thủy đàm biên (hồ nước) ở sau núi, tay vung lên đem Khúc Dịch ném vào hồ nước .

Lắm bầm lắm bầm, Khúc Dịch nhất thời thần thờ, uống mấy ngụm nước, đợi đến khi bơi lên đàm biên (bờ hồ), chửi ầm lên. “Mụ nội nó, từ lão nhân, lão bất tử, đáng chết ngàn đao lão tặc.....”

“Ngươi lại mắng a!” Đinh Hoàn dương ngón tay chỉ khê, tảng đá lớn nhỏ bằng đầu người bên thủy đàm bị đập nát.

Khúc Dịch kinh động lưỡi một chút, trách không được hắn sờ mãi không tới ví tiền của Đinh Hoàn, thì ra Đinh Hoàn là một võ lâm cao thủ.

“Uy, lão nhân, ngươi đã có võ công tốt như vậy, hẳn là đã sớm biết ta muốn sờ ví tiền của ngươi , như thế nào ngươi không bắt ta lên quan phủ?”

“Lão phu hành tẩu giang hồ hơn hai mươi năm, gặp qua không trên vạn người, thì cũng có mấy ngàn người, cái dạng người gì sẽ làm ra chuyện gì, lão phu liếc mắt một cái liền biết. Ngày ấy ở cửa thành, ngươi hướng lão phu xuống tay, lão phu nhìn dáng vẻ của ngươi đã biết ngươi xuất thân khổ khổ, sẽ là một tên móc túi, tất có chỗ bất đắc dĩ, cho nên ta không đành lòng làm khó dễ ngươi. Há biết..... Lão phu khắp nơi nương nhen, tiểu tử, ngươi được một tác lại muốn tiến một thước, đi theo ta lên núi, cầu một phần ân no thì cũng được thôi, Bạch Vân trang có thể nuôi tốt một người, nhưng ngươi đối với Đinh nhi..... Ngươi đến tận cùng là ý tứ có gì, định gây tai họa cho khuê nữ nhà ta sao?”

“Chậc!” Đinh Hoàn một phen tận tình khuyên bảo, Khúc Dịch nghe được lắc đầu, rồi lại là thờ dài. “Ta nói lão nhân, ngươi thật đúng là không phải người hiền lành thường nha! Có người muốn trộm ví tiền của ngươi, ngươi còn thương hắn, cái này không trách được ta ba lần đều có ý xấu trên người ngươi.”

“Ngươi ngươi ngươi.....” họ Khúc này là trời sinh ác bá sao? Người ta đối hắn hảo, hắn không cảm kích còn chưa tính, bây giờ còn trả đũa, quả thực vô sỉ đến cực điểm

“Lão nhân, dạy ngươi một cái ngoan. Cái gọi là người tốt sống không lâu, tai họa đến ngàn năm, ngươi về sau làm người trăm ngàn lần đừng quá hảo tâm, coi chừng bị người bán còn giúp người ta đếm bạc.”

Đinh Hoàn khóc mắt khê lạt, muốn hôn mê a.

“Nói sau kia khuê nữ của ngươi..... Hắc, ta lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cô gái xinh đẹp như vậy, ta quyết định, tương lai nhất định phải lấy nàng làm vợ, đem nàng đặt ở tâm khảm, dùng cả tánh mạng yêu thương nàng.” Tưởng tượng Đinh Đinh sau khi lớn lên chính là xinh đẹp động lòng người cỡ nào, nhuyển ngọc ôn hương ở trong lòng hắn, Khúc Dịch cảm thấy chính mình muốn chảy máu mũi.

Hắn chạy nhanh cúi đầu xuống thủy đàm, làm nguội đi cái nóng trên đầu, dù sao, phun nhiều máu mũi đối với thân thể cũng là không tốt.

Đinh Hoàn vừa tức vừa buồn cười, này tiểu khát cái bao nhiêu tuổi a!

“Hảo, ngươi nói muốn kết hôn với Đinh nhi, ta hỏi ngươi, ngươi lấy cái gì đến thú nàng? Muốn như thế nào nuôi sống nàng? Tương lai làm cho nàng nghi

ngoi ở đâu? Ngủ ở chuồng chó của người sao?”

“Lão nhân, người nghĩ ta ngu ngốc à?” Khúc Dịch ánh mắt liếc về phía tảng đá to bị Đinh Hoàn làm nát. “Nhìn người vừa rồi dùng một tay kia, ta biết người thuộc hạng có vài phần bản lĩnh thật sự, người liền đem công phu người sở hữu đều dạy cho ta, đợi đến ta học hết, không phải có bản lĩnh lấy lão bà.”

Đinh Hoàn ý cười đầy mắt, tướng hán Bạch Vân kiểm khách hàng đầu giang hồ, bao nhiêu người mang số tiền lớn làm lễ vật bái hán làm sư, hán khinh thường không nhìn, tiểu tử này cư nhiên vô lại như vậy hơn ba lần?

“Chỉ bằng người muốn học võ công của lão phu, người học hiểu hết được sao?”

“Lão nhân không cần xem thường người khác.” Khúc Dịch đưa tay lau mặt, ngưng ngưng theo thủy đàm lý đứng lên. “Ta là anh tài ngất trời, thông minh tuyệt đỉnh, nhân gian hiếm thấy, tuần tú vô trù.” Hán khoe khoang bản thân trên trăm câu, Đinh Hoàn nghe được đều nhanh chóng buồn ngủ.

“Được.” Đinh Hoàn từ trong lòng lấy ra một quyển sổ da dê ghi chép, ném tới bên chân Khúc Dịch. “Trong một tháng người nếu có thể học được Thiên Tinh bước, lão phu chính thức thu người nhập môn, nếu không, người sớm cút xuống núi cho ta, cũng đừng vọng tưởng khuê nữ nhà ta.”

Giọng nói nhỏ dần, thân ảnh của hán liền biến mất.

Ở lại đàm biên (bờ hồ) một mình Khúc Dịch gơ chân mắng to. “Tao lão nhân, lão mà bắt từ vị chi tặc, tùy tiện ném một quyển sổ ghi chép cho ta học. Ta đúng là thông minh khéo trí, nhưng..... ta cũng cần phải biết chữ viết trên đó mới được a!”

Ngưng ngưng, Khúc Dịch là cô nhi, lại được khát cái nuôi lớn, hán không biết chữ a!

Thời gian bữa tối, Đinh Đinh đã rửa mặt chải đầu sạch sẽ thì Khúc Dịch đi vào nhà ăn.

Ban đầu vì quần áo của Khúc Dịch thật sự rất rách nát, mà Bạch Vân trang lại không có quần áo của tiểu nam hài, cho nên hán hiện tại mặc trên người là áo cũ của Đinh Đinh.

Vốn nam mặc nữ trang hán là rất quái lạ, bất quá khuôn mặt giấu dưới lớp bụi bẩn của Khúc Dịch là tuần tú nho nhã, mặt mày thanh lịch, mặc vào nữ trang cũng sạch sẽ, nếu không có tà khí như thế nào cũng không thể lấn áp được trong mắt, rõ ràng chính là kim đồng ở trên thiên đình hạ phàm.

Không nói Đinh Đinh bị dọa nhảy dựng khi thấy Khúc Dịch rửa mặt chải đầu xong, liền ngay cả người biết nhiều người như Đinh Hoàn liếc thấy bộ mặt của Khúc Dịch, trong lòng cũng là kinh động thật lớn.

Xem ngũ quan của Khúc Dịch, mi thanh mục tú, mũi thẳng, đôi môi nở nang, mi gian một chút thanh lịch, rõ ràng tướng thông minh hơn người.

Đáng tiếc a đáng tiếc, hán hai mắt sáng nhưng mà bất chính, nếu không dạy dỗ tốt, tương lai nhất định làm hại thiên hạ.

Nhưng Khúc Dịch sống đầu đường lâu ngày, hơi thở lưu manh đã muốn dưỡng thành, muốn dẫn hán về chính đồ phải phí bao nhiêu công phu?

Đinh Hoàn trong lòng chợt mây đen bay đầy trời, không biết nên làm như thế nào cho phải với Khúc Dịch, hán là người có lòng từ ái, năm nay năm mười tuổi, lại chưa thu đồ đệ, thật sự là hảo đồ đệ có căn cốt khó cầu.

Nay Khúc Dịch lương tài nữ ngọc như vậy ngay tại trước mắt, nhất thời đã nghĩ thu hán nhập môn.

Khúc Dịch lúc trước không luyện được một thân hảo bản lĩnh, đã là gian hoạt xảo quyết như thế, nếu thực tập cho hán võ nghệ cao thâm, hán lại không chịu giáo dưỡng, tương lai thiên hạ nhất định có đại tai họa.....

“Cha, người xem, đệ đệ thật khá có phái hay không?” Đinh Đinh đối Khúc Dịch yêu thương nói.

Nàng thuở nhỏ mất mẹ, không có huynh đệ tỷ muội làm bạn, trong núi tịch liêu. Khó gặp được một cái oa nhi phần điều ngọc mài, lại ngọt như mật, tỷ tỷ dài, tỷ tỷ ngắn, tình thông mọi thứ làm nũng an ủi dễ dàng, làm sao mà nàng không vui sướng như điên được?

“Đệ đệ, đệ đệ, người mau ngồi xuống.” Đinh Đinh đem Khúc Dịch ấn ngồi ở ghế bên cạnh, thuận tay giúp hán thêm chén cơm, thịt cá, dưa rừng và trái cây liền tiếp hướng vào trong bát hán. “Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính là hảo tỷ đệ, đệ đệ ăn nhiều một chút, người hiện tại liền có bộ dáng hảo như thế, tương lai lớn lên, nhất định là anh tuần uy phong, tỷ tỷ nghĩ liền cảm thấy hảo kiều ngao.”

Khúc Dịch nhìn đồ ăn cao như núi trong bát, không khỏi cảm thấy có chút cay mũi. Từ khi có trí nhớ tới nay, có người nào từng đối xử với hán như thế chưa? Đinh Đinh không hổ là hảo lão bà hán nhìn trúng, tính tình quả nhiên ôn nhu lại thiện lương. Hán càng thêm kiên định quyết tâm, sau khi lớn lên không phải Đinh Đinh không cưới.

“Đệ đệ, người ngày thường khuôn mặt đẹp như vậy, sau khi lớn lên cũng không thể đi nơi nơi gạt nữ hài từ nhà người ta nha! Ta xem trong sách thấy rất nhiều nam nhân anh tuấn đều không có lương tâm, đi khắp nơi lưu tình, ta ghét nhất cái loại người này.” Đinh Đinh cứ chia thức ăn cho hán, trong miệng cứ lải nhải lắm bầm, hoàn toàn đã coi hán trở thành người một nhà.

Khúc Dịch trong lòng ảm áp, trên mặt cũng là một bộ dạng khinh thường “Ta mới không có kiên nhẫn đi ứng phó với những nữ nhân nhảm chán này.” Hán chỉ cần hảo tỷ tỷ này tương lai gả cho hán làm vợ thì tốt rồi.

Đình Đình sờ sờ đầu hần. “Đệ đệ, người mở miệng là hô “ta” thật sự bất nhả, về sau không nên nói như vậy được không?”

Nàng nếu dùng câu nói mệnh lệnh, Khúc Dịch khẳng định không để ý tới nàng, nhưng nàng là dịu dàng khuyên nhủ, làm cho Khúc Dịch nhất thời cự tuyệt không được, miệng chu lên. “Kia ta. Ai nha, tỷ tỷ vậy yếu nhân nên nói như thế nào đây?”

“Người có thể tự xưng là tại hạ, bỉ nhân, tiểu sinh, bằng không nói thẳng “ta” cũng có thể a!”

“Hảo phiền toái.” Hần vốn đang nghĩ xưng gia, nếu không có ba bữa không lo, vóc dáng cũng không lớn, tại sao phải sử dụng danh hiệu “Ta” Đây ? Hiện tại mà ngay cả “Gia” Cũng không có thể xưng, nhưng là. Đình Đình giống như thực hy vọng hần thay đổi, kia. Sửa liền sửa đi! “Ta. Không, là ta. Cái kia tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau ăn cơm đi!”

“Hảo đệ đệ, ngoan đệ đệ, người thật sự là bảo bối của ta.” Đình Đình thiên chân vô tà, một lòng nhận thức đệ đệ này.

“Ấn hử!” Bị bỏ quên, Đình Hoàn ho nhẹ một tiếng, mang theo khúc áo Khúc Dịch, kéo đến bên cạnh bản thân, làm cho Khúc Dịch không có cơ hội khinh bạc Đình Đình.

“Phụ thân, người như thế nào lại đối với đệ đệ thô lỗ như vậy?” Đình Đình không chấp nhận.

Đình Hoàn lúc này cũng không để ý nữ nhi hờn dỗi, hai mắt như kiếm, đâm thẳng vào khuôn mặt của Khúc Dịch. “Khúc Dịch, năm nay mấy tuổi?”

“Mười hai.” Đối mặt với Đình Hoàn, Khúc Dịch cũng sẽ không có đối xử tốt giống như Đình Đình, lập tức thanh âm lạnh ba phần.

“Dì?” Đình Đình kinh hô. “Người cư nhiên lớn hơn ta bốn tuổi? Nhưng là cái đầu.” Nàng xem Khúc Dịch gầy teo nhỏ, còn tưởng rằng bất quá là đứa nhỏ sáu, bảy tuổi, không thể tưởng được lại là mười hai. Thoáng chốc, trong hốc mắt của nàng nước mắt muốn tràn ra. “Vậy ta cũng không có một đệ đệ sao?”

Khúc Dịch thiết tình thích Đình Đình, thấy nàng muốn khóc, tâm đều hoảng. “Tỷ tỷ chớ khóc, tỷ tỷ chớ khóc, người không thích ta mười hai tuổi, ta đây sửa. Liên tám tuổi thế nào?”

Này tuổi có thể tùy tiện sửa loạn sao? Đình Hoàn thật không biết nên khóc hay cười, nhưng là thấy hai người ở chung mới phát hiện, Đình Đình tựa hồ thật sự là khắc tinh của Khúc Dịch, Khúc Dịch gian hoạt giả dối, nhưng hần đối với Đình Đình thực tâm a.

Ấn. Khúc Dịch từ đã tính trở nên thuần lương. Nếu ý trời đã định Đình Đình có thể kìm chế con người của hần, như vậy thành toàn hai người bọn họ có lẽ cũng là chuyện tốt.

“Các người hai đứa đều không cần ăm ỹ, ta hiện tại tuyên bố thu Khúc Dịch làm đồ đệ. Bất quá y như quy củ, nhập môn trước là lớn, cho nên Khúc Dịch tuy rằng lớn tuổi hơn Đình nhi, nhưng ấn lễ vẫn là xưng Đình nhi là sư ti. Khúc Dịch, người dập đầu bái sư đi!”

Đình Đình nghe vậy, vỗ tay trầm trồ khen ngợi, nàng chính là muốn tìm một hảo đệ đệ a! “Thật tốt quá, đệ đệ đổi thành sư đệ, cũng biết cũng biết. Sư đệ ngoan, người mau bái phụ thân làm sư phó đi!”

Chỉ thấy Khúc Dịch ngồi yên một chỗ, trông mắt nhanh như chớp chuyển loạn. Không lâu trước đó Đình Hoàn mới nói hần mà không luyện tốt Thiên Tinh bước, sẽ không chịu dạy võ công cho hần, chỉ mới nửa canh giờ sau, Đình Hoàn lại sửa lời muốn thu hần làm đồ đệ, trên đời có chuyện tiện nghi như vậy sao?

Nhất định có trá, ngày sau đối với Đình Hoàn càng phải thêm cẩn thận mới được.

Khúc Dịch trời sinh không được bình thường, lại mang tính tình quật cường, nắm không đi, đánh rút lui, bởi vậy đối Đình Hoàn tâm phòng bị quá nặng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Đại Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Khúc Dịch tiến vào làm môn hạ Đình Hoàn, vốn không có một ngày không hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Đình Hoàn một lần.

Đương nhiên rồi, đời sau của Đình Hoàn — Đình Đình đại tiểu thư của hần là thích được ngay, đừng nói mắng nàng, bình thường nàng nói một, hần tuyệt đối không dám nói hai.

Thích Đình Đình là một chuyện, đối Đình Hoàn hỗn trưởng cũng không giả, Khúc Dịch hần là anh tài ngút trời, ở bang phái Tô Châu cũng là có chút danh

tiếng; Hẩn nhận thức Đinh Hoàn làm sư phụ, đó là Đinh Hoàn đốt hương khấn vái tám đời mới được .

Đáng giận Đinh Hoàn không biết quý trọng thì thôi, chỉ ném cho hẩn một quyển Thiên Tinh cước, phân phó cho hẩn trong vòng một tháng phải luyện tốt.

Đinh Hoàn không biết, hảo hán ở phủ Tô Châu đều là học công phu quyền cước, không có người đọc sách.

Khúc Dịch cũng không thể kéo mặt mũi xuống làm cho người ta biết hẩn đốt đặc cán mai, chỉ có thể mang theo bản bí kíp võ lâm kia, ngày ngày đêm đêm nghiền răng nghiền lợi.

Sổ ghi chép da dê kia cũng không nhiều, bốn trang mà thôi, trên sổ cùng lắm là hơn hai trăm chữ, hơn nửa khoảng mười hình vẽ, nghĩ đến hẩn là không khó luyện, thế mà hẩn xem không hiểu a!

Nửa tháng nay hẩn tự hỏi đi hỏi lại, nhất định Đinh Hoàn là làm khó hẩn hẩn, nên tuyệt sẽ không hướng Đinh Hoàn yếu thế.

Vì thế, hẩn đem mục tiêu luyện tập chuyển chú lên một ít hình vẽ kia.

Thiên Tinh cước kỳ thật chính là môn võ nhập môn của Đinh Hoàn, vẫn tự là nội công tâm pháp, còn lại về phần hình vẽ là phỏng theo trên Tinh Thần Biến hóa đến cao minh của thuật khinh công.

Đinh Hoàn theo Linh Lung môn, cũng là một môn phái cổ quái, chưa bao giờ hướng phía ngoài tuyển nhận môn đồ, coi trọng việc tùy duyên là trên hết.

Hành tẩu giang hồ nếu gặp được người thuận mắt, có thể liên thu làm môn hạ, nếu không cũng sẽ không cưỡng cầu, cho đến khi bản thân được trăm năm sau, tìm một sơn động rồi đem một thân sở học phong tồn, tạm gác lại hữu duyên.

Cho nên môn đồ của Linh Lung trên giang hồ nói nhiều thì cũng coi như là nhiều, ngẫu nhiên vài người cùng lúc tìm được huyết động mai thân của lão tổ, cùng nhau luyện công, đã học thành tài, do đó cũng có oanh động võ lâm. Nhưng trong một, hai trăm năm, không một người hữu duyên nào tiến vào Linh Lung môn, lại thường xuyên phát sinh chuyện. Gần trăm năm, người duy nhất công khai thừa nhận chính mình là môn đồ của Linh Lung chỉ duy nhất Đinh Hoàn. Hiện tại Khúc Dịch có khả năng trở thành người tiếp theo.

Này Linh Lung môn cũng là hảo môn phái, trước không tập võ nghệ cao thâm, mà lấy công phu khinh công nhập môn. Dựa theo cách nói của lão tổ mấy trăm năm trước chính là: Cho dù là đầu heo, cũng phải làm cho hẩn lịch lãm ở trên giang hồ , năm mươi năm, cũng là có thể trở thành một cao thủ hạng nhị, nhưng điều kiện đầu tiên là, hẩn có thể sống lâu như vậy mới được.

Cuộc sống trong giang hồ là liêm máu, thật là không tốt a! So với luyện tập nhất dương chỉ, chưởng, kiếm, đao để đi theo người ta có chết có sống, không bằng trước học các chiêu chạy trốn, dù sao giữ được bản thân mới là hữu dụng; Quân tử báo thù, ba mươi năm cũng chưa muộn!

Kỳ thật Đinh Hoàn nếu trực tiếp giải thích sự tồn tại của Thiên Tinh cước, Khúc Dịch tất nhiên sẽ sùng bái hẩn lên tận trời. Khi hẩn ở Tô Châu làm lưu manh, yêu thích nhất chính là hướng sau lưng người đánh hôn mê, khinh thường nhất chính là miệng đầy nhân nghĩa đạo đức của bọn tú tài.

Khúc Dịch xem không hiểu vẫn tự trên sách, chỉ có thể luyện tập bằng hình vẽ; Nhưng Thiên Tinh cước là dựa trên tinh thần thiên thượng, thâm ảo dữ dội, hẩn hồ đồ luyện như vậy , khó tránh khỏi mỗi ngày bị ngã mặt mũi bầm dập.

Có một ngày, hẩn vừa học được hình vẽ thứ bốn, chân trái bước trên chân phải, thắt lưng uốn éo, hai tay cuốn lấy giống như bánh quay chèo, cả người ngã lộn xuống, thẳng đến khi cùng một gốc cây đại thụ tiếp xúc thân mật, mới ngừng lại được.

“Ai a! Ta kháo khối mẹ ngươi không ra hoa.” Hẩn đau nước mắt đều chảy ra. “Thối lão bát tử, Đinh lão nhân đáng chết ngàn đao, cái quỷ gì mà Thiên Tinh cước, khẳng định là lừa ta, con mẹ nó, nào có cái gì công phu?”

“Sư đệ, ngươi là ở nơi này sao?” Một thanh âm dịu dàng như gió truyền đến, nguyên lai là Đinh Đinh nghe thấy tiếng hô đau nên tiến đến tìm người.

“Không có không có.” Khúc Dịch nhanh chóng đứng lên, vỗ vỗ đất cát ở trên người, hẩn cũng biết võ công của bản thân yếu, bởi vậy mỗi lần luyện tập đều trốn Đinh Đinh, không cho nàng nhìn thấy tướng chật vật của bản thân. Hẩn tốt xấu gì cũng là một nam nhân, nên rất sĩ diện.

“Ai nha!” Không ngờ Đinh Đinh nghe âm thanh mà định vị, lập tức tìm đến hẩn. “Sư đệ, ngươi như thế nào đầu đầy máu, nói cho sư tỉ là ai khi dễ ngươi, ta đi tìm hẩn tính sổ.”

Đinh Đinh lấy ra khăn tay trong lòng, mềm nhẹ lau đi vết máu trên trán Khúc Dịch, thương tiếc trong mắt đều nhanh tràn ra.

Khúc Dịch cảm thấy một cổ ấm áp theo ngực dâng lên.

“Có đau hay không a? Sư đệ, xem ngươi chảy máu nhiều như vậy, ta sẽ đi vào trong suối câu cá, buổi tối giúp ngươi nấu bát canh cá ta bỏ thân. Hiện tại ngươi trước tiên theo ta trở về bôi thuốc, sau đó thì nói cho ta biết, rốt cuộc là ai khi dễ ngươi, cho ngươi. Ai nha!” Đinh Đinh không kiểm tra thân thể hẩn thì không lo, này vừa thấy, khuôn mặt cười đều biến trắng xanh. “Thế nào lại bị thương nhiều như vậy? Thật đáng giận, ai dám đá thương sư đệ của ta, sư tỉ cùng hẩn liều mình!”

“Ô, sư tỉ.” Nhớ lại hẩn, Khúc Dịch đã bao lâu rồi mới được người khác coi trọng như vậy, cũng chỉ có Đinh Đinh sẽ không hề có điều kiện mà đối hẩn tốt như vậy; Quả nhiên ánh mắt của hẩn tốt! Liếc mắt một cái liền nhìn trúng nương tử tuyệt thế dung nhan, tính cách dịu dàng như thế.

“Sur đệ, người như thế nào lại lộ vẻ buồn khóc, cũng không nói gì, chẳng lẽ là sợ kẻ thù vô công cao, sư ti đối phó không được? Không quan hệ, sư ti không được, ta có thể thỉnh phụ thân ra tay, tìm khắp thiên hạ, có thể làm địch thủ của phụ thân còn chưa có sinh ra đâu!” Đinh Đinh tức giận đến mất đi lý trí, nếu không nàng nhất định có thể nhớ ra, thâm sơn rừng rậm này thường ngày ngay cả tiểu phu cũng khó có thể gặp được một người, có ai lại sẽ nhàm chán như vậy, chỉ lên núi vì đánh tiểu hài tử Khúc Dịch đây?

“Sư ti, ta không sao, ta chỉ là cảm động, người đối với ta thật tốt.” Hắc thê nhất định phải lấy nàng làm vợ. Thừa cơ hội lại ở trong lòng nàng cọ vài cái, a! Đây sư ti lão bà thân mình thực thom, so với gà nướng của Tô Châu đệ nhất lâu còn thom hơn..... Phi phi phi, như thế nào đem lão bà so sánh đồ ăn đâu? Hắc thật là.....

“Người là sư đệ duy nhất của ta, ta không tốt đối với người thì còn với ai? Hiện tại người đem kẻ thù nói cho ta biết, chúng ta trước hết nghĩ biện pháp giúp người báo thù.” Hừ, Đinh Đinh nàng sẽ không tha kẻ khi dễ sư đệ của nàng.

“Sư ti a, cái kia.....” Dù là Khúc Dịch da mặt dày như tường thành, muốn hắc tự thừa nhận tư chất quá kém, ba trang Thiên Tinh cước luyện hơn nửa tháng cũng luyện không xong, ngược lại làm cho toàn thân bị thương; chuyện mất mặt như vậy hắc là vạn vạn lần nói không nên lời.

“Làm sao vậy? Hay là người có chuyện riêng không thể nói? Ân, phụ thân nói cho ta biết, không cần tùy tiện hỏi việc riêng tư của người khác, người đã không nghĩ nói, sư ti cũng không ép người, dù sao người chỉ cần nhớ kỹ một điều, ai dám làm cho người chịu ủy khuất, cứ việc tìm đến sư ti, sư ti nhất định làm chủ cho người.” Nàng là lần đầu tiên làm tỷ tỷ người ta, Khúc Dịch tuổi so với nàng lớn hơn bốn tuổi, nhưng thấy Khúc Dịch thân thể gầy nhỏ, cũng đủ làm cho nàng thương tâm, một mặt bao che khuyết điểm.

“Ân tình của Sư ti như núi cao biển sâu, Khúc Dịch nhất định ghi nhớ cả đời, vĩnh viễn không quên.” Nói xong, hắc liền quỳ xuống, ôm lấy đùi của Đinh Đinh. Ân, thực thom, có tiện nghi mà không chiếm làm người uống phỉ a!

Đinh Đinh chưa bao giờ sống qua ở trong thế giới hào hoa mà hỗn loạn, nên không biết chuyện nam nữ, cũng không biết trên đời có đồ vô si giống như này, miệng cứ ba hoa chích choè, kỳ thật chỉ là ăn đậu hủ hương của nàng.

“Sư đệ, sư ti hắc là chiếu cố người a! Làm sao biết được cái gì là núi cao biển sâu? Đến đến đến.....” Nàng đem thất lưng khom xuống, ngồi xổm ngay tại trước mặt Khúc Dịch. “Người không muốn sư ti giúp người báo thù, kia sư ti liền công người trở về chữa thương.”

Này nếu đổi thành nam tử bình thường, căn cứ vào mặt mũi là thứ nhất, làm sao có thể để cho nữ nhân công?

Nhưng Khúc Dịch không phải quân tử a! Hắc là lưu manh, vô lại, lại sớm nhận định Đinh Đinh là lão bà tương lai của hắc, như vậy thời điểm có đậu hủ ăn vì sao không ăn?

Hắc tay chân gọn gàng leo lên lưng Đinh Đinh, đầu chôn ở mái tóc như mây của nàng. Thom, thật sự là thom, hắc như uống rượu lâu năm, cả người đều nhanh chóng say.

Một tháng kỳ hạn đào mắt đã đến, Khúc Dịch toàn luyện Thiên Tinh cước bằng mười hình vẽ, trên thân hình nhỏ bé cả một vòng lớn, tím tím xanh xanh lại trên khuôn mặt thanh tú, không thấy một nửa tác da thịt hoàn hảo.

Đinh Đinh nhìn bộ dáng của hắc mà đau lòng không thôi, không ngờ Khúc Dịch tính tình quật cường, không chịu mở miệng học hỏi, liền cứ đâm đầu luyện công như vậy, thậm chí không cho Đinh Đinh biết hắc một thân bị thương nguyên lai là luyện công, chỉ sợ Đinh Đinh nghĩ lầm rằng tư chất của chính mình thấp, bởi vậy khinh thường chính mình.

Kỳ thật là hắc lo lắng quá nhiều, Đinh Đinh đối với hắc là thiệt tâm, sẽ không vì hắc không thông minh mà tâm thay đổi.

Bất quá cũng khó trách Khúc Dịch như vậy, hắc từ nhỏ cũng biết nhân gian vốn tính con người dễ thay đổi, mặc dù đối Đinh Đinh vừa gặp đã thương, nhưng cũng không dám hoàn toàn mở rộng nội tâm cho nàng đi vào, chỉ sợ ngày nào đó nàng đột nhiên thay lòng đổi dạ, chính mình sẽ đứt từng khúc ruột.

Bộ dạng chật vật của hắc ngay cả Đinh Hoàn nhìn đến bị dọa đến sợ, Thiên Tinh cước là Linh Lung là môn công phu nhập môn, bình thường chỉ cần là người có đầu óc, rất nhanh có thể học được. Linh Lung môn mở tông lập phái mấy trăm năm, chưa từng có người luyện Thiên Tinh cước đến thâm không chịu nổi như thế. Đinh Hoàn không khỏi trong lòng hoài nghi, chẳng lẽ là hắc nhìn lầm rồi, nguyên lai Khúc Dịch không phải thông minh hơn người, mà là siêu vụng về?

“Khúc Dịch, một tháng đã đến, người cũng nên đem Thiên Tinh cước diễn một lần cho sư phụ xem.” Nếu Khúc Dịch ngu xuẩn như lợn, hắc cũng không thu đồ đệ này. Chính là hắc không nghĩ thu, Khúc Dịch cũng sẽ không ngoan ngoãn bỏ chạy lấy người, Khúc Dịch tính tình vô lại, chỉ sợ là hắc lại nhất định định cư tại Bạch Vân trang.

“Đã biết.” Ở trước mặt Đinh Đinh, Khúc Dịch tuy rằng không dám lớn giọng đối với Đinh Hoàn, nhưng sắc mặt cũng không hòa nhã. Hắc vốn đã xem Đinh Hoàn không thuận mắt, nếu ở tư dưới, hắc đã sớm mở miệng mắng.

Khúc Dịch cố gắng nhớ, từng bước đạp trên bộ pháp khinh công kia, lắc lắc lắc lắc, thất tha thất thểu, tuy rằng Thiên Tinh cước không có thay đổi liên tục, cũng có ba phần giống nhau.

Chẳng qua Đinh Đinh đã từng hy vọng rất cao đối với hắc, nay thấy biểu hiện của hắc, trên mặt không khỏi cảm thấy thất vọng.

Nhưng thật ra khi Đinh Đinh nhìn thấy tay chân của Khúc Dịch cứ xoay rồi lại lần lượt thay đổi, suýt nữa ngã chổng vó, đáy lòng âm thầm sáng tỏ vết

thương trên người Khúc Dịch mấy ngày nay từ đâu đến. Nàng nghi hoặc, như thế nào Khúc Dịch đập khỏi Thiên Tinh cước, lại khó khăn đến vậy, không thấy linh mãnh? Này không thể a! Chỉ cần dựa theo bí kíp luyện vận chuyển khí tâm pháp, tâm tới tay đến, Thiên Tinh cước liền hạ bút thành văn, căn bản một chút cũng không khó.

Hơn nữa võ công Linh Lung môn bác đại tinh thâm, quyền cước của bộ pháp đều phải phối hợp luyện khí tâm pháp, động võ luyện quyền gian, nội công vận chuyển không dừng, luyện quyền chính là tương đương với luyện công, hiệu quả hơn so với bình thường chuyên tu ngoại gia hoặc nội gia công phu của nhân sĩ võ lâm đều phải nhanh hơn mấy lần. Khúc Dịch thế nào cũng không nên chuyên chú vào tập bộ pháp, mà nội lực lại không cần. Hẳn chẳng lẽ không hiểu được, luyện quyền không luyện công, luyện cho đến già cũng là công dã tràng?

Thật vất vả, Khúc Dịch hoàn thành hoàn thành Thiên Tinh cước một lần.

Đình Hoàn không đành lòng nhìn, vẫn là Đình Đình nhanh chân chạy tới lại xem chút té ngã Khúc Dịch, nhanh nhẹn nhanh tay giúp hắn phủi bụi trên người. “Sư đệ, thời điểm khi ngươi đập Thiên Tinh cước, như thế nào lại không vận chuyển tâm pháp?”

“Tâm pháp?” Khúc Dịch vẽ mặt mơ hồ.

“Chính là đoạn luyện khẩu quyết kia kia a! Chẳng lẽ.....” Đình Đình sắc mặt không tốt nhìn về phía Đình Hoàn. “Phụ thân, ngươi chỉ dạy bộ pháp cho sư đệ, mà không dạy cho hắn nội công tâm pháp sao?”

“Oan uổng a! Ta đã đưa bản bí kíp cho hắn a, không tin ngươi tự mình hỏi hắn.” Đình Hoàn rất vô tội.

“Ta không thấy được có cái gì là tâm pháp a!” Khúc Dịch theo trong lòng lấy ra bản bí kíp kia, oán hận trừng mắt Đình Hoàn.

“Nói bậy.” Đình Hoàn đoạt lấy bí kíp, chỉ vào văn tự được viết ở trên. “Nha, nội công tâm pháp, một chữ không sai, tất cả đều ở bên trong. Đình nhi, ta cũng không có nói oan uổng hắn, là hắn tự mình không luyện.”

“Sư đệ, Thiên Tinh cước là phối hợp với tâm pháp cùng nhau luyện, ngươi như thế nào chỉ luyện bộ pháp, không luyện tâm pháp đâu?”

“Ta.....” Khúc Dịch sắc mặt nhất thời xanh tím đen trắng lần lượt thay đổi, đặc sắc vô cùng. Hắn làm sao không biết xấu hổ lại đi nói chính mình là căn bản dốt đặc cán mai, hắn như thế nào có thể luyện tâm pháp kia?

“Sư đệ, ngươi không phải là không rõ ý nghĩa của tâm pháp chữ viết chứ? Cũng đúng! Chữ viết của Tâm pháp cổ cổ quái quái, cái gì thiên địa nguyên thủy, âm dương sơ phân..... người không tiếp xúc võ học nhiều quả thật xem rất khó hiểu, như vậy đi! Ngày sau ngươi liền đi theo ta luyện, ta từng câu từng chữ giải thích cho ngươi, ngươi luyện như vậy có vẻ thoải mái hơn.” Đình Đình tâm địa nhuần, thấy Khúc Dịch túng quẫn, không ngừng ra mặt thay hắn xin tha thứ.

Khúc Dịch cảm động đến nước mắt đều chảy ra, khắp thiên hạ Đình Đình đối với hắn là tốt nhất.

“Sư ti.” Lập tức hắn thấp hào một tiếng liền vọt vào trong lòng Đình Đình, đem nàng ôm thật chặt, trong lòng âm thầm thì, Đình Đình vì hắn giải thích nội công tâm pháp, nàng nói một câu, hắn liền nhớ một câu, chẳng sợ mất ăn mất ngủ, cũng muốn đem này lời ghi nhớ, khắc vào trong đầu.

Cứ như vậy không đến mấy tháng, hắn cũng có thể nhận biết hơn một ngàn chữ, có thể chính mình đọc sách.

Hắn cũng không tin rằng chính mình thông minh tài trí, sẽ học không thông Đình Hoàn phá võ công. Tính tình lưu manh lại lần nữa phát tác, hắn kiên trì bay đến trước mặt Đình Đình lấy lại mặt mũi; Nếu không lấy hắn trời sinh cá tính bĩ bĩ, cho dù Đình Hoàn có thật sự dạy, hắn cũng không nhất định phải dụng công học tập đâu!

“Đi, sư ti dạy ngươi luyện nội công.” Nói xong, Đình Đình liền dắt tay Khúc Dịch chạy tới phía sau núi.

Khó có được Đình Hoàn lúc này không có ngăn cản Khúc Dịch ăn đậu hủ của Đình Đình.

Hắn kỳ thật cũng bị Khúc Dịch dọa, này hoàn toàn không luyện nội công tâm pháp cũng có thể học thành Thiên Tinh cước? Từ khi bang phái Linh Lung lập môn tới nay không có nghe nói qua, này Khúc Dịch rốt cuộc là siêu vụng về, hay là thông minh tuyệt thế? Hắn cũng nhìn không thấu. Đình Đình bắt đầu dạy Khúc Dịch luyện võ, Khúc Dịch cũng sẽ không nhận thức Đình Hoàn làm sư phụ.

Dù sao Đình Hoàn không có dạy hắn cái gì, nhiều lắm là đưa một quyển lại tiếp một quyển bí kíp, sau đó thì cho Đình Đình giải thích từng câu từng chữ cho hắn nghe.

Khúc Dịch xem qua Đình Đình biểu diễn Thiên Tinh cước, huyền dị khó lường, nhẹ nhàng như tiên, so với việc chính mình ngốc, thật sự là khác biệt một trời một vực.

Hắn trong lúc nhất thời tính tình nóng nảy, nuốt không xuống khẩu khí này, nam tử hán đại trượng phu, tương lai là muốn bảo hộ thế tử, há có thể vô lực? Vì thế hắn tức giận phẫn đấu, bất quá ba tháng liền luyện tâm pháp của Linh Lung môn đến hạng mười tám, chiêu thức thành thục nhớ trong tâm, cũng đã biết hơn ngàn chữ.

Chính là hắn vẫn không dám nói cho người khác biết chuyện hắn không biết chữ, cho nên mặc dù nhìn xem biết câu văn trên sách, lại chưa từng thực tế lấy bút viết nhiều, nhiều lắm lấy nhánh cây ở trên cát chiếu theo miêu tả văn tự mà viết, đến nỗi khi hắn lần đầu cầm lấy bút lông, kia chữ viết thật sự là..... Vô cùng thâm.

Đình Hoàn đến tận bây giờ mới biết, vì sao Khúc Dịch lần đầu tiên biểu diễn Thiên Tinh cước sẽ biểu hiện kém như vậy, hẳn căn bản là xem không hiểu nội công tâm pháp này thôi! Nhưng bởi vì Khúc Dịch vẫn âm ngoan trừng mắt hấn, cho nên hắn cũng thức thời không vạch trần thủ đoạn nham hiểm của Khúc Dịch.

Chỉ có Đình Đình là thật tình tin tưởng câu chuyện ma quỷ của Khúc Dịch: “Ta không có thói quen dùng bút lông, nếu có bút than ta có thể viết thật sự xinh đẹp.”.

Mà Khúc Dịch thấy Đình Đình không hề hoài nghi mà tín nhiệm chính mình, càng sùng chính mình. Nay, Khúc Dịch đã lên núi được ba tháng, ăn ngon, thân thể cũng dần dần khỏe mạnh, thân cao giống như cây trúc đứng mảnh hướng lên trên đài.

Hiện tại công việc chính yếu của Đình Đình, gần như không hề giúp Khúc Dịch giải thích võ công bí kíp, mà biến thành giúp hắn may xiêm y. Nhìn Đình Đình tay cầm kim may, từng mũi từng mũi khâu kiện vải ngoại quái kia, tuy rằng chỉ là xiêm y màu xanh bình thường, vải dệt cũng là vải thô, nhưng có Đình Đình tâm ý ôn nhu, ngoại quái kia có thể sánh bằng nhất trần phẩm nổi tiếng Tô Châu phủ.

“Sur ti, ta đi gánh nước.” Khúc Dịch cười hi hi chạy đến trước người của Đình Đình, đầu hướng nàng sáp lại.

Khi Khúc Dịch tiến vào Bạch Vân trang, bởi vì thuở nhỏ khốn khổ, mặc dù lớn tuổi hơn Đình Đình, nhưng dáng người hình thể thì nàng vẫn hơn, bị Đình Đình làm cho rằng sáu, bảy tuổi tiểu đồng, thương tiếc đối với hắn, thường thường sờ sờ đầu hắn, ôm vai hắn một cái. Mặc dù hiểu lầm được coi bỏ, Đình Đình làm sư ti đối với hắn vẫn là trân trọng mọi cách, mặc cho hắn ở trên núi tác uy tác phúc, mọi sự đều có nàng tha thứ. Dần dần, Khúc Dịch liền dưỡng thành thói quen, làm chuyện gì đều phải hướng sư ti thông báo trước, quan tâm của nàng, là động lực lớn nhất làm hắn cố gắng học tập. Mà Đình Đình cũng là một người tốt có tràn đầy tình yêu, sư đệ đáng yêu như vậy làm nũng với nàng, nàng có thể chịu đựng được sao?

“Hảo sư đệ, ngươi thực ngoan.” Nói xong, nàng sờ sờ đầu Khúc Dịch, còn hôn một cái trên trán hắn. Đây chính là Khúc Dịch hao hết tâm tư tranh thủ đến, nói cái gì là hắn từ nhỏ không có mẫu thân, chưa bao giờ hưởng qua thân tình ấm áp, nếu Đình Đình có thể thân ái mà ôm hắn một cái, thì mới giống thân ti đệ chân chính!

Đình Đình từ khi sinh ra đến giờ không xuống núi nhiều lắm, không hiểu những người có tính gian trá ra mặt này, tự nhiên là hắn nói cái gì, thì nàng làm cái đó!

Khúc Dịch vui sướng choáng váng mà vuốt cái trán, quả nhiên đôi môi của mỹ nhân có tư vị phi phàm thơm, mỗi ngày thân mật với nàng một chút, toàn thân đều có khí lực.

Hắn vui mừng nhảy dựng lên, mang theo thùng nước liền đi về hướng đường xuống núi. “Một khắc chung, ta liền đem nước gánh lên đây.”

“Ngô!” Đình Đình vừa ngẩng đầu lên, đột nhiên nghĩ đến muốn đi theo khe nước ở dưới núi đem gánh vào trang, lấy thân tu vi của cha đều phải hai khắc chung, Khúc Dịch làm sao có thể ở một khắc chung nội làm được, hay là.....

“Sư đệ —” Nàng ném xiêm y đã được khâu một nửa, đuổi theo cước bộ của Khúc Dịch mà đi.

Khúc Dịch mặc dù lớn tuổi cho nàng, nhưng võ công tu vi dù sao cũng không cao thâm bằng Đình Đình, chỉ chốc lát sau liền bị đuổi theo.

“Sư đệ, ngươi làm sao có thể ở trong này gánh nước?” Đình Đình thấy hắn cư nhiên chính là đi đến phía sau trang, gánh hai thùng nước ở một hồ nước phía sau núi gần đây, liền đã muốn trở về.

Nàng cười khở đem hai cái thùng nước kia đổ lại hồ nước.

“Phụ thân không phải nói qua với ngươi, muốn gánh nước thì phải xuống núi lấy nước sao?”

“Vi sao phiền toái như vậy? Rõ ràng sau trang còn có con suối, còn muốn xuống núi gánh nước, không có đạo lý!”

Nhìn những võ quán bên ngoài dạy đồ đệ, ai mà trước không học ngồi trung bình tấn, sau đó luyện quyền với đầu gối cọc. Làm sao lại là muốn đồn cùi nẫu nước?

Muốn cho Khúc Dịch thật sự bị thuyết phục! Đình Hoàn nếu tu vi thực sự cao thâm, rõ ràng đã thay hắn thả thông gân mạch, thuận đường truyền cho hắn ba mươi năm công lực, trực tiếp trợ giúp hắn trở thành võ lâm cao thủ.

Nay làm cho hắn mỗi ngày gánh nước đồn cùi, ngồi ở trên giường luyện tập phun nạp thuật*(?), thực chất chính là chinh hắn. Hắn cũng không ngu, biết rõ tâm của Đình Hoàn không tốt đẹp gì, vậy còn ngoan ngoãn mắc mưu.

Đình Đình lắc đầu, ôn nhu nói: “Sư đệ ngoan, này chỉ là gánh nước thôi, sư ti trước kia cũng đã từng làm. Cho ngươi đi xuống núi để gánh nước, không phải bởi vì trang lý thiếu nước, chủ yếu là rèn luyện thân thể của ngươi, tôi luyện tinh thần của ngươi. Đối đãi ngươi có thể mang theo năm mươi cân thùng thiết đi lại bình thường ở khúc rẽ trong núi rừng, thuật khinh thân này liền như nước chảy thành sông.”

“Thùng thiết?!” Khúc Dịch khinh động lưỡi một chút. “Còn muốn năm mươi cân? Sư ti..... Ngươi.....” Nàng bộ dáng yếu đuối, thật có thể làm như vậy sao?

Đình Đình cũng không nói gì, liền đem thùng gỗ trong tay Khúc Dịch bỏ vào thủy đầm, làm đầy nước, mang theo thùng nước nhẹ nhàng nhảy, chân đứng

ở trên nhánh cây cao cả thước, phiêu diêu đón gió, nhìn như tùy thời sẽ theo trên cây ngã xuống, nòng lại cố tình nhện nhạo theo gió, dáng người nhẹ nhàng có thể sánh bằng vạn bụi hoa bướm trắng.

Khúc Dịch nhìn xem đến ngây người, công phu này thật là lợi hại, so với khi hắn nhìn lên võ quán dạy võ thuật thì huyền diệu hơn nhiều.

Đình Đình khẽ quát một tiếng, nhảy xuống nhánh cây. “Hiện tại ngươi đã tin chưa?” Nàng lại đem nước đổ lại vào hồ. ” Công phu Linh Lung môn của chúng ta không có lỗi tất, là bắt tay vào làm việc trong cuộc sống hằng ngày, ngươi vận tâm pháp, chân giẫm tại chỗ, ngày ngày lên núi, xuống núi gánh nước đón củi, không đến hai năm, cũng có thể có thành tựu như vậy.”

“Chỉ cần đón củi nấu nước, không cần ngồi trung bình tấn, cũng có thể luyện quyền chiêu?”

“Ngồi trung bình tấn cái gì? Ngươi cứ lập lại trung bình tấn, đánh có thể đổ địch nhân sao? Nói chiêu thức là chết, người là sống, chiêu thức dù có lợi hại, dùng lâu cũng sẽ bị nhìn ra sơ hở. Không bằng quyền chiêu Linh Lung môn của chúng ta, kiếm pháp, đao thức, chỉ với những ngụ ý này, không nặng về hình thức, tương lai đối với địch có thể ứng biến, nhưng cũng phải xem tư chất cá nhân. Chúng ta không muốn cứ ngồi trung bình tấn, đập hoa mai cộc một bộ kia, cứng nhắc, luyện đến một trăm năm bất quá cũng là cao thủ ở hạng hai, không lên được hạng cao.”

Khúc Dịch lần đầu tiên nghe được lý luận võ học, đầu không khỏi choáng váng.

“Nhưng là ta nghe trong sách cũng không có nói như thế này a, kia. Linh Lung môn võ luyện cũng chỉ cần làm những việc vặt vãnh này, không cần làm cái khác?”

“Cuộc sống khắp nơi đều là học vấn, nếu có ý đi học, có thể hiểu được, kia cảnh giới tự nhiên tới, nếu không ngươi đánh bao nhiêu quyền cũng là vô dụng. Đúng rồi, thuyết thư là cái gì?” Đình Đình không hiểu.

“Thuyết thư, ân. Về sau lại cùng sư ti giải thích. Ta nói cách khác, Linh Lung môn có hay không cái loại linh đan diệu dược, tỷ như Thiếu Lâm phái đại hoàn đan, ăn một lần liền có được 12 năm công lực, hoặc là thính sư phụ cho ta làm nghi thức xối nước lên đầu, giúp ta khơi thông kinh mạch, trợ giúp ta sớm ngày võ học đại thành?”

“Ha ha a.” Đình Đình che miệng cười khẽ. “Đại hoàn đan thôi! Trang lý có một hủ hồ lô! Bất quá cái đó trị liệu nội thương rất là hiệu, về phần gia tăng công lực, ta thật sự chưa từng nghe qua. Hơn nữa, công lực như thế nào lại lấy năm tháng ra bàn luận? Có người luyện đến bảy, tám mươi năm, vẫn là một cao thủ hạng ba, nghĩ xem phụ thân hai mươi tuổi xuất đạo, dĩ nhiên dần dần trở thành thiên hạ vô địch, chẳng lẽ phụ thân hai mươi năm chính là bằng người khác 12 năm sao? Nói đến khơi thông kinh mạch, phàm nhân kinh mạch cốt cách đều là trời sinh, trừ phi chính mình khổ luyện, nếu không dựa vào ngoại lực khơi thông không chỉ có thống khổ không chịu nổi, thời gian lâu còn có thể tự hành bế tắc, căn bản là không dùng được.”

Khúc Dịch há to miệng, chiếu theo cách nói của nàng, hắn nếu muốn trở thành một thế hệ võ lâm tông sư, trừ bỏ khổ luyện, vốn không có biện pháp khác!

Đáng chết, hắn là bái vào cái môn phái biến thái gì vậy nè?

Người khác luyện võ đều có thể tìm ra đường tắt, Linh Lung môn thì lại không có, hơn nữa phương pháp luyện công còn quỷ dị như vậy, yêu cầu người ta đón củi nấu nước, cứu mạng a! Hắn không cần có đời sống người nhàm chán như vậy ~

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Đại Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Sư đệ, là ngươi sao?” Vào lúc canh ba, Đình Đình bị tiếng va chạm truyền từ nhà bếp đánh thức, phụ thêm áo khoác rồi theo tiếng động đến xem xét.

Thấy một thân ảnh nhỏ bé đang vui đùa vào một cái tủ gỗ, miệng lẩm ba lẩm bầm, không biết đã uống cái gì?

Đình Đình dựa vào ánh trăng mờ朦胧 nhìn thấy thân ảnh cùng sườn mặt kia, khuôn mặt mang chút tính trẻ con, ngũ quan mặc dù bị che trong bóng đêm, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, đó đúng là đồ đệ mà Đình Hoàn đã thu vào ba tháng trước – Khúc Dịch.

Quái, nửa đêm hắn không ngủ, đi vào nhà bếp làm cái gì? Đói bụng sao? Vậy thì nên tìm bánh bao mà ăn a! Dù rằng có chút lạnh, nhưng vẫn có thể đầy bụng.

Về phần tủ bếp kia, nàng nhớ rõ bên trong chỉ có chút muối, tương, dấm chua này nọ, không có gì để ăn cả?

“Sư đệ, ngươi đang làm cái gì?” Nàng bước đến sau lưng Khúc Dịch, tay nhỏ nhắn đặt lên vai hắn hỏi.

Phốc! Khúc Dịch vốn đang vui sướng uống trộm rượu, nhất thời phun ra cả mũi miệng.

“Khụ khụ khụ...” Trời ạ, mau cứu mạng! Hắn sẽ bị nòng chết mất.

“Sur đệ!” Đinh Đinh sợ hãi chạy nhanh đến, ngồi xổm xuống giúp hắn vỗ lưng thuận khí, nhưng khi đến gần hắn, một mùi rượu nồng đậm xông vào mũi nàng.

Muốn chết! “Sur đệ, nguoi nguoi nguoi... Nguoi còn nhỏ, làm sao có thể uống rượu?”

Khúc Dịch liếc mình vẫy tay, ho liên tục nói không ra lời, trong lòng không ngừng chửi rủa, đáng chết, hắn đã lén lút uống như vậy, làm thế nào mà còn bị phát hiện?

Hơn nữa, ai nói tiểu hài tử không thể uống rượu? Hắn ba, bốn tuổi đã uống rượu, không uống một ít rượu thì lúc mùa đông đến, ngủ ở trong miếu hoang đồ nát, gió lùa bốn phía kia thì sẽ chết vì đông lạnh mất.

Lúc đó uống là vì chống lạnh, lâu dài... Ngượng ngùng, vậy mà lại đâm ra mê, ba ngày không uống, đầu chóng váng mắt hoa lên.

Nhưng ở Bạch Vân trang, vì để ấn tượng tốt cho Đinh Đinh, hắn chỉ có thể liếc mạng nhện xuống con sâu ham rượu trong bụng.

Ngày phải nhện, đêm cũng phải nhện, thật vất vả mà nhện được một tháng, rốt cuộc nhện không nổi, bắt đầu ba ngày thì hết hai uống trộm rượu của Đinh Hoàn.

Cũng không dám uống nhiều, mỗi lần chỉ uống hai, ba ngụm nhỏ, vậy mới không bị cha con Đinh Hoàn phát hiện.

Cứ như vậy mà bình an vô sự qua được hai tháng.

Không thể tin được là con sâu rượu hôm nay lại tác quái, hắn vừa uống hơn vài ngụm rượu đã bị Đinh Đinh nhìn thấy, thật sự là cực kỳ xui xẻo.

“Hắc hắc hắc, sư ti...” Nhìn gương mặt hờn dỗi của Đinh Đinh mà cười, Khúc Dịch cố nén cơn ho lại, liếc mình động não, nghĩ nên giả ngu ứng phó như thế nào cho qua chuyện, đem chuyện trộm uống rượu đổ lên người khác, tránh phá hủy hình tượng “Tiểu sư đệ thuần lương đáng yêu” của hắn.

Đinh Đinh không vui nhếch môi, lấy đi bình rượu trong tay hắn. “Sư đệ, rượu này không phải cái gì tốt, hơn nữa nguoi còn nhỏ, uống rượu sẽ làm hại thân thể.” Tức giận thì tức giận nhưng ánh mắt nhìn hắn vẫn tràn ngập quan tâm.

Khúc Dịch ngây ngô cười, xoa xoa mũi. “Sư ti, ta... Ách.... Kỳ thật... Ta chỉ là tò mò. Đúng, ta chỉ là tò mò vì sao sư phụ lại thích cầm bình rượu, sáng cũng uống, tối cũng uống, ngay cả lúc ăn cơm cũng phải uống một ngụm, cho nên mới muốn thử một ngụm xem hương vị thế nào, xem thử rượu này có phải là mỹ vị thần tiên như vậy không, tuyệt không có tâm tư khác, thỉnh sư ti minh giám.”

Do hắn uống rượu nên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi mắt tà khí sáng ngời như sao trên trời.

Đinh Đinh nhìn lại cảm thấy đau lòng. Tiểu sư đệ này à, có lẽ ngay từ đầu nàng thật cho hắn là đứa nhỏ không com áo đáng thương, nhưng hơn ba tháng ở chung, chẳng lẽ nàng không nhìn thấu được tâm tư nhỏ nhỏ kia của hắn hay sao?

Khúc Dịch trừ bỏ thân hình gầy yếu chứng tỏ cho những khốn khổ hắn đã trải qua, tính tình so với trâu cày ngang bướng hơn, cứng đầu bất khuất, đánh chết cũng không nhận sai.

Nàng không biết là hoàn cảnh gì đã dưỡng hắn thành tính tình khác thường như vậy, lại có thể từ trong đáy mắt tối đen của hắn mơ hồ nhìn thấy chỗ đau xót nhất trong đáy lòng hắn.

Đứa nhỏ này vừa kiên cường lại vừa yếu ớt.

Nàng nhin không được, thương tiếc nói: “Sư đệ, cho dù là nguoi rất thích uống rượu, nhưng là nhất thời tò mò, sư ti nói cho nguoi biết, uống rượu không tốt cho thân thể, sư ti không muốn nguoi vì uống rượu mà làm tổn thương mình, như vậy sư ti sẽ rất đau lòng, so với mình bị thương còn đau hơn, nguoi hiểu chưa?”

Khúc Dịch cúi đầu, trái tim nhỏ nhắn đã bị ôn nhu của Đinh Đinh tràn đầy vào, hơi thở ấm áp chưa từng có đang lan đầy khắp cơ thể.

Chưa từng có người toàn tâm toàn ý đối xử với hắn như vậy, chỉ có Đinh Đinh.

“Thực xin lỗi, sư ti.” Ở trước mặt nàng, rốt cuộc hắn cũng không thể nói dối hết lần này đến lần khác.

“Không sao, chỉ cần nguoi đáp ứng sư ti, sau này không bao giờ uống rượu nữa là tốt rồi.” Đinh Đinh thực là khoan dung độ lượng.

Khúc Dịch thấy đầu mình như bị người gõ mạnh một cái. Không thể nào? Muốn hắn từ nay về sau kiêng rượu, này... Thế thì làm sao mà hắn sống được?

Hắn gần như là được rượu nuôi lớn, một ngày không uống rượu, ăn cơm cũng không có vị gì, cả đời không uống rượu... Được, trực tiếp cho hắn một đao còn sáng khoái hơn.

Không được, thích Đinh Đinh là một chuyện, nhưng kiêng rượu... Vô luận thế nào hẳn cũng không thể buông tha cho cái tư vị tuyệt vời này được.

Làm sao bây giờ? Hẳn nhanh chóng tìm cách, thế nào cũng phải tìm một lý do để thuyết phục Đinh Đinh cho hẳn uống rượu mới được.

“Sư tì, rượu thật sự là không tốt thế sao? Vậy vì sao trong sách thánh hiền, rất nhiều cổ nhân chỉ có khen ngợi rượu thôi?” Cảm tạ Đinh Đinh! Nàng đã cố gắng dạy hẳn. Không chỉ tâm pháp võ học, ngay cả kinh sử tử tập cũng nói qua không ít, hẳn nhớ rõ nàng có nói qua mấy bài thơ.

“Có sao?” Nàng không có ấn tượng.

Hắn rung đùi đắc ý ngâm: “Đối tửu đương ca, nhân sinh kỷ hà? Thí như triều lộ, khứ nhật khô đa. Khái đương dĩ kháng, ưu tư nan vong. Hà dĩ giải ưu? Duy hữu đồ khang (*).”

(*) Đoàn ca hành kỳ I – Tào Tháo

(nguồn: <http://tieudinh.wordpress.com/2011/05/05/do%E1%BA%A3n-ca-hanh-k%E1%BB%B3/>)

短歌行其一 Đoàn ca hành kỳ 1 Bài hát ngắn kỳ 1 對酒當歌, Đối tửu đương ca Trước rượu nên hát 人生幾何: Nhân sinh kỷ hà? Đời người bao lâu? 譬如朝露, Thí như triều lộ Giống như sương sớm 去日苦多。Khứ nhật khô đa Ngày qua khổ đau 慨當以慷, Khái đương dĩ kháng Ngẫm tới ngậm ngùi 憂思難忘。Ưu tư nan vong Buồn lo suốt đời 何以解憂: Hà dĩ giải ưu? Lấy gì quên được? 惟有杜康。Duy hữu đồ khang Chỉ rượu mà thôi? 青青子衿, Thanh thanh tử khâm Xanh xanh áo ai 悠悠我心。Du du ngã tâm Lòng ta bồi hồi 但為君故, Đãn vị quân cố Chỉ vì ai đó 沉吟至今。Trầm ngâm chí cầm Trầm ngâm đến nay 呦呦鹿鳴, Ao ao lộc minh Hươu kêu rao rao 食野之蘋。Thực dã chí bình Cùng ăn quả bình 我有嘉賓, Ngã hữu gia tân Ta có khách quý 鼓瑟吹笙。Cổ cầm suy sinh Gảy đàn thổi sênh 皎皎如月, Minh minh như nguyệt Vằng vặc như trăng 何時可輟? Hà thời khả tuyệt? Lấy được lúc nào? 憂從中來, Ưu tùng trung lai Trong lòng lo lắng 不可斷絕。Bất khả đoạn tuyệt Dứt được làm sao? 越陌度阡, Vượt mạch độ thiên Lội ruộng gặm bờ 枉用相存。Uổng dụng tương tồn Tiếc nỗi sống thừa 契闊談宴, Khế khoát đàm yến Bạn bè hội họp 心念舊恩。Tâm niệm cựu ân Lòng nhớ ơn xưa 月明星稀, Nguyệt minh tinh hy Sao thưa trăng sáng 烏鵲南飛, Ô thước nam phi Vê nam quạ bay 繞樹三匝, Nhiêu thụ tam táp Ba vòng cây lượn 無枝可依。Hà chi khả y? Đâu cành nào đây? 山不厭高, Sơn bất yếm cao Núi không ghét cao 水不厭深。Hải bất yếm thâm Biển không ghét sâu 周公吐哺, Chu Công thổ bô Chu Công thả cơm 天下歸心。Thiên hạ quy tâm Thiên hạ về theo “Ách?” Nàng hơi chần chờ. “Vài câu này giống như là trong chi nhất đoàn ca hành kỳ của Tào Tháo.”

“Không chỉ có thế đâu!” Hẳn tiếp tục nói: “Người xưa không mong đủ phú quý, chỉ mong say rượu không muốn tỉnh. Xưa nay thánh hiền đều tịch mịch, chỉ có lưu lại kỳ danh.”

Đinh Đinh ngây người.

Khúc Dịch lại tiếp tục nói: “Còn có... Triệu khách mạn hồ anh, ngô câu sương tuyết minh. Ngân an chiếu bạch mã, táp đập như lưu tinh. Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh. Nhân quá tín lãng ảm, thoát kiểm tất tiền hoành. Tương chích đậm chu hội, trì thương khuyến hầu doanh. Tam bôi thổ nhiên nặc, ngũ nhạc đảo vi khinh. Nhân hoa nhĩ nhiệt hậu, ý khí tổ nghệ sinh. Cứu triệu huy kim chùy, hàm đan tiên chân kinh. Thiên thu nhị tráng sĩ, viên hách đại lương thành. Tung tử hiệp cốt hương, bất tâm thế thượng anh. Thùy năng thư các hạ, bạch thủ thái huyền kinh (*).”

(*)Hiệp khách hành – Lý Bạch

(nguồn: <http://www.hoasontrang.us/tangpoems/duongthi.php?loi=324>)

俠客行

趙客縵胡纓。

吳鉤霜雪明。

銀鞍照白馬。

颯沓如流星。

十步殺一人。

千里不留行。

事了拂衣去。

深藏身與名。

閑過信陵飲。

脫劍膝前橫。

將炙啖朱亥。

持觴勸侯嬴。

三杯吐然諾。

五岳倒為輕。

眼花耳熱后。

意氣素霓生。

救趙揮金槌。

邯鄲先震驚。

千秋二壯士。

□赫大梁城。

縱死俠骨香。

不慚世上英。

誰能書閣下。

白首太玄經。

Triệu khách mạn hồ anh

Ngô câu sùng tuyết minh

Ngân an chiếu bạch mã

Táp nạp như lưu tinh

Thập bộ sát nhất nhân

Thiên lý bất lưu hành

Sự liễu phát y khứ

Thâm tàng thân dữ danh

Nhàn quá Tín lãng âm

Thất kiếm tất tiền hoành

Tương chích đậm Châu Hối

Trì Trường khuyến Hầu Doanh

Tam bôi thổ nhiên nặc

Ngũ nhạc đảo vi khinh

Nhân hoa nhĩ nhiệt hậu

Ý khí tổ nghệ sinh

Cứu Triệu huy kim chùy

Hàm Đan tiên chấn kinh

Thiên thu nhị tráng sĩ

Huyền hách Đại Lương thành

Túng tử hiệp cốt hương

Bất tâm thể thượng anh

Thùy năng thư các hạ

Bạch thủ Thái huyền kinh

*Bản dịch của Nguyễn Trâm Hàn

Phát phơ giải mủ Triệu

Sáng ngời gurom Ngô câu

Yên bạc lưng bạch mã

Chiếu lung linh tựa ánh tinh cầu

Trong mườì trượng khó thoát

Ngàn dặm há yên thân

Việc lớn xong rũ áo

Chút hư danh nào có đâu cần

Lúc nhàn nhả ghé Tỉn Lãng đánh chén

Thấm men say lại ngả gối nằm kên

Cùng ngả nghiêng . . . nào Châu Hối, Hầu Doanh

Vào vại chén vòm đất trời xem nhẹ

Dù năm núi có gì đâu đáng kể

Tai có ù, mắt có lóa ...đã sao

Hào khí dâng như mống ngát trời cao

Chỉ chớp nhoáng vung tay chùy cứu Triệu

Cả Hàm Đan đều hoảng kinh điên đảo

Sử ngàn sau ghi hai vị anh hùng

Mãi tôn thờ những nghĩa sĩ Đại Lương

Thân dù thác nhưng tiếng thơm muôn thuở

Gương hào kiệt để người đời nhắc nhở

Cho bạc đầu người viết sử lưu truyền.

Đình Đình thở dài. “Sur đệ, việc này có liên quan gì đến rượu chứ, nhưng thật ra thơ từ của người cũng rất được.”

Đương nhiên rồi! Từ nhỏ hần sùng bái nhất chính là miệng lớn uống rượu, miệng lớn ăn thịt, kiếm dài vào giang hồ làm đại hiệp. Vào Bạch Vân trang, biết chữ, đọc sách, còn không biết tìm thơ tràn đầy tinh thần hiệp nghĩa mà xem hay sao?

Đọc sách vẫn là rất tốt, ít nhất lúc cần còn có thể nhả lời vàng ngọc mà nguy biện.

“Cho nên mới nói, sur tí, rượu không phải là cái gì xấu xa. Mà là một thú vui rất tốt đây! Nếu không cũng không có nhiều cổ nhân vì nó mà viết thơ ca tụng?

Đình Đình nghiêng đầu đứng lên. Lời nói của Khúc Dịch không phải là không có lý, nếu rượu thực sự không tốt, sao có thể lưu danh thiên cổ? Lại có thể làm cho vô số danh nhân thánh hiền phải quỳ gối?

“Sur tí, hay là người chưa bao giờ nếm thử mỹ vị của rượu, cho nên mới một mực ngu ngốc tin vào cách người nói, cho rằng chỉ cần dính vào rượu là xấu xa này nọ?”

“Ách?” Tựa hồ là thế thật nha!

“Sư tỉ, như vậy ngươi không đúng rồi, ngươi đã dạy ta, làm gì cũng phải mắt thấy chứng cứ, tai nghe chân thực. Rượu đến tột cùng là cái gì, ngươi phải tự mình nếm qua mới có thể nói nó không tốt, nhưng cả uống cũng chưa uống qua thì không thể nói là nó không tốt.” Khúc Dịch có ý đồ dụ dỗ con mồi rơi vào bẫy của lão hồ li.

Đình Đình ngây thơ gật đầu. “Ngươi nói cũng có lý, rượu này là tốt hay xấu, ta phải tự mình nếm qua mới đúng.”

“Sư tỉ, thỉnh.” Khúc Dịch vui sướng mà tìm một cái chén nhỏ, rót rượu vào khoảng nửa chén đưa đến trước mặt Đình Đình. “Lần đầu tiên uống rượu nhất định phải thưởng thức tỉ mỉ, mở miệng uống từng ngụm từng ngụm nhỏ, tốt nhất là có thêm một ít quả khô, đậu phộng, hạch đào, thịt khô làm điểm tâm nho nhỏ thì tư vị rượu càng thêm ngon hơn.”

“Làm sao ngươi biết rõ ràng như thế?” Nàng nhớ rõ hần vừa nói qua, tối nay là lần đầu hần uống rượu.

Linh cơ vừa động, hần nói: “Ta thấy sư phụ đều làm như thế! Lão nhân gia hần uống rượu nhiều năm như vậy, nhất định là biết thưởng thức rượu ngon là thế nào.”

“Có lý.” Nàng chậm rãi uống một ngụm rượu, chất lỏng từ từ chảy vào cổ họng, một cỗ nồng cay dâng lên trong bụng, xoay chuyển ở trong cơ thể, cả người nàng nóng lên, vui sướng đến choáng váng, đôi mắt đẹp bắt gặp nổi lên một tầng hơi nước.

Khúc Dịch nuốt một ngụm nước mát, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm vào gương mặt tươi cười đỏ bừng của nàng. Cổ nhân nói, rượu không say mà mỗi người tự say, sắc không mê người mà người tự mê. Sự thật cũng có thể lừa người.

Hiện tại hần cảm thấy mình đang say chuyển choáng rồi, vẻ đẹp của Đình Đình càng đẹp hơn Quảng Hàn tiên tử trên cung trăng kia.

“Sư tỉ, rượu này uống được không?” Hần thật cẩn thận giúp nàng đứng vững.

“Àn.” Nàng lắc đầu, lại gật đầu. “Không biết, ta. Đầu ta hơi choáng váng. ... Nghĩ không được.”

“Không sao, một ngụm không đủ, lại thêm một ngụm, để ngửi ra mùi vị, đúng không?”

“Cũng đúng.”

Nàng cứ như vậy mà bị hần lừa, một hơi uống sạch nửa bát rượu, say ngã.

Thừa dịp nàng uống say đến chuyển choáng này, Khúc Dịch nhanh chóng uống hết rượu của Đình Hoàn, một giọt cũng không chừa, con sâu rượu nhện lâu như vậy cuối cùng cũng được no rồi. Phía trước lại có người để ôm như vậy, nếu không có ý niệm chiếm tiện nghi thì đúng là không phải nam tử, nhanh chóng ôm Đình Đình vào trong ngực.

Hần là cho dù say chết thì cũng muốn ôm tiểu mỹ nhân ở cùng một nơi.

Thẳng đến sáng sớm hôm sau, Đình Hoàn tiến vào nhà bếp chuẩn bị thức ăn sáng, thấy đồ đệ cùng nữ nhi say ngã xuống cùng một chỗ, thiếu chút nữa đâm đầu vào cây cột trong nhà ăn.

Hần như thế nào mà lại dẫn sắc lang đáng chết này vào cửa? Lão yêu động tay động chân với Đình Đình thì thôi, dù sao bọn họ còn nhỏ tuổi, cũng không phân biệt nam nữ nhiều như vậy.

Bởi vì bọn họ còn nhỏ tuổi, cư nhiên có thể uống sạch hết rượu hần cất giữ!

Hần dám khẳng định, Đình Đình uống rượu là do Khúc Dịch xui khiến.

Trời ạ, hai tiểu tử kia, tuổi cộng lại cũng chỉ bằng một nửa của hần, vậy mà đã thành sâu rượu, nếu cứ uống như vậy, bọn họ còn có thể khôn lớn sao?

Không được, thế nào hần cũng phải nghĩ ra biện pháp tách Khúc Dịch ra khỏi Đình Đình, không thể để bọn chúng ở chung với nhau nữa, sớm muộn gì cũng gây ra đại họa.

Đình Hoàn hạ quyết tâm, chính là. ... Hần có thể đạt được ý nguyện sao?

Thời gian đảo mắt trôi qua, Khúc Dịch đến Bạch Vân trang đã được ba năm.

Nhớ lại khi hần vừa lên núi, rõ ràng là lớn hơn Đình Đình bốn tuổi, vậy mà lại thấp hơn nàng nửa cái đầu; Nhưng ba năm trôi qua, thân hình của hần không chỉ cường tráng hơn, còn cao hơn Đình Đình nửa cái đầu.

Đình Đình lúc nào cũng cảm thấy không giải thích được. “Bất quá chỉ có ba năm, sao ngươi có thể cao như vậy?”

Khúc Dịch đắc ý ngẩng đầu. “Ta đường đường là nam tử hán cao bảy thước, làm sao có thể không cao?”

“Không biết xấu hổ.” Đinh Đinh theo thói quen đánh lên hai má hần. Trước đừng nói vì sao Đinh Đinh nói chuyện thô lỗ, cho dù nàng là tiên nữ hạ phàm, ở cùng Khúc Dịch lưu manh lâu như vậy, quanh năm suốt tháng chịu ảnh hưởng, tiên nữ cũng phải bị lây dính tục khí. “Ngươi cao tới đâu cũng không cao qua phụ thân a!”

“Khi lão nhân còn ở tuổi ta cũng không cường tráng như ta đâu!” Khúc Dịch tự tin, nhưng thật ra cũng có lý do. Có lẽ do hần là kỳ tài tập võ, trong ba năm ngắn ngủn, ở trên núi này không còn động vật nào đánh lại hần, cho dù là một bạch hổ to lớn gặp phải hần, cũng chỉ có thể khuất phục chịu thua. “Lại nói, so ta với lão đầu làm gì? Ta chỉ muốn cao hơn ngươi, tương lai có khí lực ôm ngươi vào động phòng là được!”

Đinh Đinh lúc này đã đến tuổi hiểu chuyện, vừa nghe hần nói lời này, hai ngón tay giờ lên như liễu bay, hướng thẳng đến lỗ tai hần.

“Lại chiêu này.” Khúc Dịch sai bước, nghiêng người, xoay người, một loạt động tác hành văn liền mạch lưu loát, lòng chỉ nghĩ muốn tránh thoát “Cầm nhĩ thủ”, cho dù võ nghệ hần tiến bộ nhanh, nhưng cũng không phải là đối thủ của Đinh Đinh. “Ài a, sư ti, nhẹ chút nhẹ chút, lỗ tai rớt ra bây giờ.”

Đinh Đinh dùng sức捏 xuống lỗ tai hần. “Xem ngươi còn dám nói hươu nói vượn hay không?”

“Không dám, không dám.” Hần lớn tiếng cầu xin khoan dung.

Đinh Đinh buông lỗ tai hần ra, Khúc Dịch nhảy lên một cái, cách xa nàng ba thước, quay đầu, cao giọng hô: “Tướng công ôm nương tử vào động phòng, thiên kinh địa nghĩa (*), có gì khó nói chứ?”

(*) thiên kinh địa nghĩa: đạo lý hiển nhiên

“Khúc Dịch thôi, ngươi đứng lại đó cho ta.” Đinh Đinh phát tay áo một cái, lấy kiếm ra khỏi vỏ, một đạo kiếm khí như chớp nhoáng hướng đến Khúc Dịch.

“Cứu mạng a! Mưu sát chồng nha!” Miệng Khúc Dịch không chút dừng đắn la to, thân hình lại như sói nhảy về phía trước, nhún nhảy thoải mái trong rừng.

Cửa sổ của Bạch Vân trang chủ được mở ra, lộ ra mái tóc trắng của Đinh Hoàn. “Lại đầu võ.”

Mang Khúc Dịch lên núi, ba tháng đầu còn cố gắng áp chế bản tính, giả bộ một đứa nhỏ ngoan ngoãn trước mặt Đinh Đinh, nhưng đến cuối cùng sự thật cũng bị phơi bày, các thói quen dần lộ ra, lại không nghĩ ra sẽ làm hỏng cả Đinh Đinh.

Mới đầu Đinh Hoàn còn có ý định tách hai người ra, thế nhưng Đinh Đinh lại là khắc tinh của Khúc Dịch, có thể khắc chế được Khúc Dịch. Mà Khúc Dịch lại là sát tinh của Đinh Hoàn, một cái buột một cái. Cuối cùng Đinh Hoàn chỉ có thể nhắm một mắt, mở một mắt, nhìn hai người bọn hần mỗi ngày đem Bạch Vân trang thành hang lớn.

Khúc Dịch cùng Đinh Đinh càng chơi càng vui vẻ, Bạch Vân trang vốn đã cũ nát chịu không nổi, lại càng thêm lung lay sắp đổ, không chừng ngày nào đó sẽ sụp, biến thành một đống ngói vỡ.

“Ài!” Đinh Hoàn ngẩng đầu nhìn một đàn chim hoảng sợ bay qua. “Ngượng ngùng! Thật phiền các ngươi phải chuyển nhà tị nạn, lão nhân không áp chế được hai tiểu tử kia a!”

Nghĩ đến năm trước Khúc Dịch cùng Đinh Đinh chạy lên núi chơi trò “Mưu sát chồng” cho đến lúc xuống núi, lại từ chân núi đánh đến trước cửa thành Tô Châu, thật không hiểu tinh lực của hai tiểu tử kia từ đâu ra, đánh ba ngày ba đêm cũng không mệt.

Cuối cùng người mệt mỏi là hần. Bởi vì Khúc Dịch cùng Đinh Đinh đánh nhau, quấy nhiễu quân phòng thành Tô Châu, bị bắt vào đại lao.

Hần đành mặt dày đi cầu bạn bè thân hữu, đem hai tiểu tử kia ra khỏi lao.

Vốn nghĩ hai tiểu tử kia trải qua một phen tai ương ở trong ngục, hần là có thể bị giáo huấn, nhưng Khúc Dịch cùng Đinh Đinh lại là những kẻ to gan lớn mật.

Từ khi biết quan hệ của Đinh Hoàn tốt đến mức có thể so sánh với kim bài miễn tử của hoàng đế, trình độ làm càn lại càng tăng hơn so với quá khứ.

Đinh Hoàn nhắm tính cứ khoảng ba tháng gần đây lại nhận được lời trách cứ, Khúc Dịch cùng Đinh Đinh đã phá hỏng nhà của hai thợ săn, phá hư một hồ nước, đập tan bốn chiếc thuyền. Hần đến tiền cũng đến mỗi tay rồi.

“Cũng được cũng được, con cháu tự có phúc của con cháu. Lão nhân quản không được, quản không được.” Hần lùi đầu vào, tiếp tục uống rượu, coi như không nghe thấy âm thanh ngoài đi!

Ở đầu kia, Khúc Dịch chạy lùi ở trên cây, Đinh Đinh cầm kiếm dài trong tay đuổi theo không tha, dọc đường đi chém thẳng vào cây cản đường, cây cối ven đường đã bị nàng chém thành một mảnh hỗn độn.

“Khúc Dịch thôi, chịu một kiếm của ta.”

“Có bản lĩnh thì đợi ngươi đuổi tới rồi nói sau!” Hần vỗ vỗ mông, kiêu ngạo chống thắt lưng nhìn nàng.

“Đáng ghét!” Nàng vung kiếm lên, tay trái lại đưa lên hông, bắn ra một luồng sáng.

“A!” Khúc Dịch thấy bên hông tê rần, quay đầu nhìn lại, thì ra là một cái kim khâu.

“Tiểu nhân, cư nhiên phóng ám khí.”

“Bình bát yếm trà, đây là nguoi nói.”

“Hảo, có qua có lại mới toại lòng nhau.” Ánh mắt hắn trở nên sắc bén, liếc thấy trên lá cây có hơn mười con sâu lông, đem tất cả vào tay áo, thấy ra một lượt. “Cho nguoi!”

Đinh Đinh quơ kiếm như gió, từng mũi kiếm bén nhọn hợp lại thành một cái lưới bao quanh, đem đập nát tất cả các “ám khí” mà hắn phóng tới.

“Ám khí” đều bị đánh vỡ, nhưng lại phát ra những tiếng động quỷ dị, lại phun ra rất nhiều chất nhầy, khiến cho tay áo của Đinh Đinh dính nhiều điểm xanh xanh.

“Ha ha ha...” Khúc Dịch tựa vào thân cây cười to. “Ta nói, sư tử, mùi vị sâu lông thế nào?”

“Sâu lông ——” Đinh Đinh hét lên chối tai.

Nữ hài tử sợ nhất là cái gì? Chính là sâu, rắn, chuột thôi!

Nếu Khúc Dịch dùng phi tiêu, kim khâu đối phó với nàng, nàng cũng không sợ, nhưng sâu lông.....

“Khúc Dịch!” Tiếng hét tăng lên gấp chín lần, Đinh Đinh quay đầu lại, kiếm lại đưa lên, so với vừa rồi còn lợi hại hơn hai, ba phần.

Thân cây Khúc Dịch vừa tựa vào đã bị chém thành hai nửa, hét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống, rơi vào tay cạp mẹ.

Đến bữa tối, mặt Khúc Dịch đầy vết tích hồng trắng tím xanh bước vào bàn ăn.

Đinh Hoàn nhìn hắn đã bị chinh phục như vậy, mắt cũng không dám liếc qua nữ nhi. Thật là quái, hắn nuôi Đinh Đinh cũng không phải một, hai năm, sao không biết tính nết hung hãn như thế?

Đinh Đinh thật là tháo vát, nhìn bộ dáng lúc nàng xới cơm gấp thức ăn cho Khúc Dịch lúc này, đúng là như một tiểu thê tử ôn nhu.

Hiện tại Khúc Dịch đã không còn can thiệp việc Khúc Dịch thường ôm ấp áp áp, ăn đậu hũ của Đinh Đinh nữa. Sự thật là, hắn muốn quản cũng không được, khi hai tiểu tử kia phát uy thì như gió lốc, ngay cả hắn còn phải sợ.

Khúc Dịch ăn hết hai chén cơm, ăn hết một con cá thì no, bắt đầu chậm rãi nhìn Đinh Hoàn, mỗi lần hắn đánh thua Đinh Đinh, cuối cùng cũng đi làm phiền Đinh Hoàn.

“Lão đầu nhi... Ai a!” Hắn vừa mới thốt ra một câu đã bị Đinh Đinh đánh một cái thật mạnh.

“Nguoi nói lại xem.” Dưới tác động ngày đêm của Khúc Dịch, Đinh Đinh càng ngày càng có bộ dáng của sư tử Hà Đông.

“Sư phụ.” Khúc Dịch nghiêng răng, trừng Đinh Hoàn một cái.

Đinh Hoàn vô tội a! Bất quá loại chuyện thế này phát sinh, hắn cũng biết Khúc Dịch muốn hỏi cái gì.

“Nguoi muốn hỏi nguoi đã luyện công ba năm, nhưng thế nào cũng không đánh lại Đinh nhi phải không?”

Khúc Dịch trừng mắt nhìn hắn, hiện lên rõ: Sớm biết lão nhân nguoi bắt công, dạy cho nữ nhi cái tốt nhất, còn dạy ta là thứ phẩm.

Đinh Hoàn chậm rãi uống một ngụm rượu nóng, chậm rãi nói: “Một ngày Đinh nhi luyện công vài canh giờ, còn nguoi luyện bao lâu? Đinh nhi ba tuổi đã học, lại qua nhiều năm rèn luyện, còn nguoi thế nào?”

Khúc Dịch cắn răng. “Cơ hồ mỗi ngày mười hai canh giờ ta đều dùng để luyện công, còn chưa đủ hay sao?”

“Đinh nhi cũng giống nguoi a! Nàng so với nguoi còn luyện công trước sáu năm đây!”

“Chẳng lẽ cả đời ta đều không đánh thắng được lão bà của mình?” Khúc Dịch căm tức, tác phong lưu manh đều lộ ra cả.

Đinh Đinh tự nhiên sẽ không lưu tình, lại đánh một cái lên đầu Khúc Dịch. “Lời thánh hiền dạy đã mất đâu rồi, sao lại nói chuyện khó nghe như vậy?”

Khúc Dịch đang ưỡn ngực, trong nháy mắt đã suy sụp, ai oán a! Tiểu thê tử ôn nhu của hắn từ lúc nào mà hung hãn như thế, động tý là nhéo tay, đập đầu, rất mạnh tay.

Nhưng là.... Thói hư tật xấu này nọ đều là do hắn lây cho nàng, ô.... Sớm biết thế đã kiên nhẫn đợi thêm vài năm, đừng quá ham mà tiếp cận nàng, xem,

một tiên nữ qua tay hắn đã trở thành cạp mẹ rồi.

Không chỉ có Khúc Dịch thống khổ, tâm tình lúc này của Đinh Hoàn cũng là nửa vui nửa buồn, vui là, rốt cục cũng có người không chế được tên hỗn tiểu tử Khúc Dịch kia, hắn có thể bớt chịu tra tấn. Buồn là, khuê nữ hung hãn như vậy, tương lai chỉ sợ ngoài Khúc Dịch, thật đúng là không ai dám muốn.

“Ai, Vân Nương, ta thật xin lỗi nàng!” Bất tri bất giác nghĩ đến thê tử đã qua đời, mắt thấy đã đến thời điểm hoa đào nở rộ, linh hồn thê tử của hắn giống như đứng giữa cơn mưa hoa đào đỏ tươi nở rộ tung bay.

“Phụ thân...” Nghe Đinh Hoàn nhắc đến người mẹ đã mất, vẻ mặt Đinh Đình cũng hiện lên nét ưu buồn.

Đinh Hoàn vẫy vẫy tay, tay cầm bình rượu, phi thân ra khỏi cửa sổ, trong chớp mắt không thấy bóng dáng, nhưng trong mệnh môn kia lại vang vọng lại tiếng nói thật lâu không dứt —

“Tiểu tử, muốn võ công tiến bộ, không chỉ phải chăm chỉ, còn phải động não, ngươi cũng chỉ học bất chúc theo thôi, cho ngươi luyện ba, năm mươi năm thì thành tựu cũng tầm thường thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Đại Hiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

“Ai a!” Khúc Dịch bị giọng nói chấn động của Đinh Hoàn trước khi rời đi làm cho đầu văng mắt hoa, đứng cũng không xong, ngã quỵ xuống đất.

Xú lão đầu chết tiệt, nói chuyện thì nói không thôi dùng nội lực cái gì chứ? Định chọc thủng màng nhĩ ta sao? Khúc Dịch thầm mắng trong lòng, nhưng lúc này cũng không dám trực tiếp mở miệng kêu, sợ Đinh Đình nhân lúc hắn choáng váng lại đánh hắn vài cái.

Có điều..... “Sur tí, lão..... Ách, sư phụ dường như cứ mùa xuân đến là lại nổi điên mất một thời gian nha?”

Hắn lên núi cũng đã ba năm. Hàng năm đều thấy Đinh Hoàn cứ đến khoảng thời gian này thì lại nổi điên. Ban đầu còn nghĩ lão nhảm chán quá cho nên hàng năm định kì phát tác, liệu có phải là bệnh hay không?

Đinh Đình cúi người xuống nâng hắn dậy, trong hốc mắt đã có chút nước: “Nương ta mất chính là vào mùa xuân.”

“A!?” Cảm xúc của Đinh Hoàn cứ mỗi mùa xuân đều trở lên điên cuồng, không phải là vì mùa xuân thì tái phát mà là nhớ thê tử đến phát cuồng? Không thể tưởng tượng được lão nhân kia lại là người thâm tình đến thế.

“Ngươi nhìn cha ta đầu bây giờ đầu đầy tóc bạc, lời thôi vậy thôi chứ ta nghe người ta nói, cha ta năm đó mới vào giang hồ, đã nổi danh là ngọc diện công tử, trên giang hồ nữ hiệp ái mộ người không biết bao nhiêu mà kể. Nhưng cha ta vẫn chỉ duy nhất đối với mẫu thân là tình thâm không đổi. Bởi vì tục danh của mẫu thân là Bạch Vân Nương cho nên võ lâm đồng đạo còn tặng cho cha danh hiệu là ‘Bạch Vân kiếm khách’, ý chỉ một lòng với Bạch Vân Nương. Có thể thấy được phụ thân ta đối với mẫu thân tình cảm rất sâu đậm”.

Khúc Dịch thật không ngờ được Đinh Hoàn lão tử thoát nhìn như kẻ điên loạn kia lại là một người tốt như vậy, tuổi trẻ cũng oanh oanh liệt liệt đến như vậy, ấn tượng về lão không khỏi thay đổi rất nhiều.

“Vậy sau đó lão..... sư phụ.” Đây có lẽ là lần đầu tiên trong ba năm nay, Khúc Dịch thật lòng thật dạ gọi Đinh Hoàn là sư phụ, “Sư phụ nếu đã từng uy phong như thế, vì sao bây giờ lại thành như thế này?”

“Bởi vì mẫu thân ta qua đời.” Nhắc tới nương đã sớm mất đi, hai mắt Đinh Đình lại đầm lệ.

Khúc Dịch vội chạy tới, ôm lấy thắt lưng nàng: “Đừng khóc, đừng khóc, nếu có khóc thì dựa vào lòng ta mà khóc.” Có tiện nghi mà không biết chiếm vậy thì không phải là nam nhân. (Meott: == người vô sỉ thì cứ nhận đi, nam nhân với nữ nhân cái gì !=!!!!)

“Mẫu thân.....” Đinh Đình khóc thút thít: “Năm năm trước nhũ mẫu (vú nuôi) còn nói với ta, cha và nương vốn là một đôi hiệp lữ ân ái được giang hồ ca ngợi, tin tức mẫu thân mang thai được truyền ra ngoài, rất nhiều nhân sĩ võ lâm đều gửi lời chúc mừng đến phụ thân. Khi đó Bạch Vân trang vẫn là uy danh vô cùng. Nhũ mẫu nói cho ta biết, ta còn chưa sinh ra, võ lâm nhân sĩ đã mang lễ vật gửi đến đây cả sơn trang rồi, chỉ là.... Ai ngờ được Huyết Sát Cung im hơi lặng tiếng đã cả trăm năm đột nhiên lại tái xuất, biết bao nhân vật trong giang hồ bị sát hại, khi đó phụ thân vốn là võ lâm minh chủ, mọi người đều tìm đến phụ thân nhờ giúp đỡ. Phụ thân hiệu triệu võ lâm, liên thủ tất cả mọi người lại đấu với Huyết Sát Cung kia, trận đánh trong truyền thuyết này kéo dài ba ngày ba đêm, chết mấy trăm mạng người, hai phái chính tà đều thương vong rất lớn. Nhưng rốt cục trời xanh có mắt, Huyết Sát Cung cũng bị diệt trừ, Hấp Huyết Đại Pháp (hấp huyết là hút máu đấy) làm người trong giang hồ nghe thấy liền biến sắc kia cũng lại một lần nữa biến mất. Chỉ là.....” Nói tới đây, Đinh Đình rốt cuộc nói không nổi nữa, tiếng khóc nức nở làm ruột gan người ta đứt từng khúc.

Khúc Dịch vỗ vỗ vai nàng, nghiêm nhiên tranh thủ ôm nàng mà chiếm chút tiện nghi. Mặc dù ở thời điểm nàng đang khổ sở mà vụng trộm ăn đậu hủ* thì quả là có chút thiếu đạo đức. Nhưng hẳn cũng là nam nhân mà... Trên đời này có được bao nhiêu con mèo không tham cá chứ?

Ăn đậu hủ: kiểu như sầm sỡ, sờ mó, nhìn chung là dè J *đỏ mặt ing*

“Có phải là Huyết Sát Cung còn chưa bị tiêu trừ hết, dư nghiệt còn sống sót sau đó đến Bạch Vân Trang trả thù, cho nên liên lụy đến sư nương?”

“A?” Đinh Đinh ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên, kinh ngạc nhìn hắn: “Làm sao mà ngươi biết? Ngay lúc mẫu thân lâm bồn, kẻ đó lại tìm tới cửa, hại người sinh non rong huyết mà chết, cũng làm hại phụ thân... Nhũ mẫu nói với ta, mẫu thân vừa chết, phụ thân dường như phát điên, ôm thi thể mẫu thân xông ra cửa, bảy ngày bảy đêm mới trở về, mái tóc đã trở nên bạc trắng. Cứ như thế mà từ bỏ ngôi vị võ lâm minh chủ, ẩn mình trong trang, không màng đến thế sự.”

“Xuất đầu sao từ trước ạn* thôi!” Khúc Dịch đứng thẳng thân mình, nhìn có vẻ rất thông dong thoải mái, thật ra trong đáy lòng lại nặng nề như có tảng đá đè lên. Thế gian này quả thật là muốn làm người tốt cũng không thể, còn nhớ năm kia mấy lão khất cái (ăn mày) nuôi lớn hắn có mấy người được chết già chứ? Xin được chén nước chén cơm thì cũng sứt đầu mẻ trán.

Xuất đầu chuyên từ tiên ạn*: người tài giỏi khi xuất hiện dễ bị đả kích, tấn công.

Trước đây, việc duy nhất cũng là việc thiện đầu tiên hắn làm chính là giúp một tiểu cô nương bán hoa ra mặt, giúp nàng thoát khỏi bàn tay một lão ác bá.

Nhưng việc thiện đó đã mang đến cho hắn cái ích lợi gì chứ? Gã ác nhân kia không cam lòng, phái người ban đêm đến thiêu rụi ngôi miếu đồ nát, nơi mà hắn và mấy khất cái khác cư trú.

Đêm hôm đó lửa cháy rất lớn, năm sáu khất cái đều liều mình kêu khóc cầu xin tha thứ, mà tên ác bá kia sai người chặn cửa, tận mắt nhìn thấy lửa lớn thiêu cháy quần áo, lông mày, tóc tai của bọn hắn.

Khi đó Khúc Dịch mới năm, sáu tuổi, một lão khất cái mạo hiểm đưa hắn qua mái nhà vượt ra, cái lỗ trên mái nhà thực sự quá nhỏ, người lớn không thể qua được, chỉ có tiểu hài tử như hắn mới có thể lọt qua.

Hắn trèo qua lỗ hồng, trên người vẫn còn dấu vết lửa cháy, men theo sườn đồi trốn đi, một thân đầy thương tích.

Mà hắn ngay cả kêu cũng không dám kêu một tiếng, chỉ sợ bị bắt trở lại, ném vào lửa lớn mà chết cháy.

Người tốt mệnh không dài, tai họa di ngàn năm!

Từ trước đến nay có bao nhiêu ví dụ chứng minh rồi, để vương khiến xương cốt dân chúng chất đống dưới chân thì quyền thế phú quý càng nhiều.

Mà người lòng mang thiên hạ, khắp nơi đều vì dân mà làm phúc thì sớm đã chết hết cả.

Khúc Dịch vươn tay lau nước mắt cho Đinh Đinh: “Sư ti, lão bà, nương tử tốt của ta, nhớ kỹ một câu này của sư đệ, ngươi có thể làm việc tốt, nhưng trăm ngàn lần đừng nên làm người tốt, người tốt cũng chẳng được chết già.”

“Tại sao ngươi lại nói như vậy?” Đinh Đinh không hiểu, “Không làm người tốt, chẳng lẽ muốn ta làm người xấu sao?”

“Ta thà rằng làm đại ác nhân cũng không muốn làm người tốt.” Hắn thực sự muốn dạy nàng làm nguy quân tử, không chỉ thanh danh tốt, lại có thể muốn làm gì thì làm. Nhưng những lời như vậy nàng sẽ nghe không vào, chỉ bằng trực tiếp nói ra thì hơn: “Ngươi nghe ta nói mà xem, sư phụ chính là người rất tốt cho nên mới đi giúp mấy kẻ danh môn chính phái trong miệng đầy nhân nghĩa đạo đức kia, nên mới làm cái chức vị minh chủ bỏ đi kia. Nào là cái gì Vô Đang, cái gì Thiếu Lâm chứ, tại sao bọn họ không phát thiệp mời võ lâm nhân sĩ hỗ trợ trừ gian diệt ác, tại sao phải là sư phụ ra mặt chứ? Bọn họ đều là sợ Huyết Sát Cung đem hận thù đổ lên đầu bọn họ thôi! Bọn họ đều hiểu được nên bỏ bỏ giữ mình. Chỉ có sư phụ làm người tốt không muốn nhìn thấy mọi người chịu khổ nên mới rơi vào cục diện rối rắm kia, kết quả tai họa đổ lên chính mình có đúng không?”

“Nhưng mà... Sách thánh hiền dạy chúng ta phải cứu người như cứu hỏa, cho dù là cứu mà chết cũng không hối hận. Cách nói của ngươi...”

“Rất khó nghe? Nhưng đây mới là chân lý nhân sinh nên hiểu rõ. Về phần mấy cuốn sách bỏ đi kia... mặc dù mấy người bọn họ đều không hối hận, nhưng chính ngươi cũng đã đọc qua hết rồi thì biết, kết cục của mấy người đó thế nào chứ?”

Đinh Đinh cả người đều run rẩy, nghĩ đến Khuất Nguyên*, lòng dạ son sắt, mà kết quả cũng là... Nhảy sông tự vẫn.

Khuất Nguyên: tên Bình, biệt hiệu Linh Quân (340 TCN - 278 TCN) là một chính trị gia, một nhà thơ yêu nước nổi tiếng của Trung Quốc. Ông là người trong hoàng tộc nước Sở, làm chức Tả Đồ cho Sở Hoài Vương. Ông học rộng, nhớ dài, giỏi về chính trị, lại có tài văn chương. Lúc đầu ông được vua yêu quý, sau có quan lại ganh tài ông, tìm cách hãm hại. Vua Sở nghe lời gièm pha nên ghét ông. Đến cuối đời ông bị vua Tương Vương (người nối ngôi Sở Hoài Vương) đày ra Giang Nam (phía nam sông Dương Tử). Ông thất chí, tự cho mình là người trong sông trong thời đục, suốt ngày ca hát như người điên, làm bài phú “Hoài Sa” rồi ôm một phiến đá, gieo mình xuống sông Mịch La tự tử.

Chẳng lẽ sư phụ đã làm sai rồi sao? Nếu người làm đúng, tại sao Đinh gia lại rơi vào hoàn cảnh như hôm nay? Nếu người làm sai, vậy giang hồ hơn mười năm nay sóng yên biển lặng là từ đâu mà có?

Đinh Đinh được cha truyền dạy, từ nhỏ đọc sách thánh hiền, bản tính thuần lương ngoan ngoãn, đột nhiên nghe mấy lời của Khúc Dịch ngàn vạn lần cũng

không thể chấp nhận.

“Sur đệ, nguoi như vậy thật... quá ích kỉ, sur tỷ thật sự không thể đồng ý.”

Khúc Dịch cũng biết Đinh Hoàn, Đinh Đình luôn tâm niệm muốn làm người tốt, vì thiên hạ, cho nên cái suy nghĩ ‘Thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, cũng không để người trong thiên hạ phụ ta’ quả thật là chuyện khó tiếp thu.

Nhưng là.... “Sur tỷ, mặc kệ nguoi có tin lời ta nói hay không, ta chỉ muốn nói cho nguoi biết, cho dù nguoi có lí tưởng cao cả, cũng phải giữ được mệnh này mới có thể thực hiện được. Cho nên các nguoi trước khi làm việc thiện phải nhớ kĩ, trước hết cần biết bảo vệ cái tính mạng của mình đã!” Cho đến lúc này Khúc Dịch mới chân chính hiểu được hán đối với Đinh Đình nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu, tình yêu sét đánh ấy) là do đâu mà ra.

Không chỉ là vì mỹ mạo của Đinh Đình hấp dẫn, mà còn có cả sự thiện lương, sự thành thật, cả nghĩa khí của nàng nữa.

Đinh Hoàn và Đinh Đình đều khiến hán nghĩ đến đám khát cái chết trong đám lửa cháy kia, bọn họ đã làm chuyện xấu gì chứ? Vì sao lại rơi vào kết cục đau lòng đến thế?

Nói cái gì mà nhân quả báo ứng, Khúc Dịch không tin, hán chỉ tin tưởng những gì chính mắt mình nhìn thấy, càng là tham quan vô lại, quyền thế lại càng lớn, tư gia càng diễm lệ. Còn thanh liêm chính trực, cũng chẳng thể làm quan trên vui lòng, rốt cục cũng chẳng thể thanh liêm.

Cho nên làm người tốt thì có điểm gì tốt chứ? Một chút lợi ích cũng không có?

Khúc Dịch lại càng ôm chặt Đinh Đình, cô ngây thơ, thiện lương, không biết nghĩ vì bản thân mình. Hán thì tâm đầu đen tối, thủ đoạn đủ ngoan độc, nhất định có thể bảo hộ cho nàng.

“Sur tỷ, đời này tuyệt đối đừng rời khỏi ta, nếu không ta sợ nguoi bị người ta bán đi mất, còn có thể giúp nguoi ta đếm bạc kia.”

“Ta ngốc nghếch như vậy sao?” Đinh Đình đang ngây dại nằm trong ngực hán đột nhiên tỉnh táo lại, nâng đầu gối lập tức cho hán một cú bắt ngờ.

“Ai a!” Khúc Dịch đau đến thiếu chút nữa thì ngã khụy xuống.

“Phụ thân nói đúng nha, nguoi đúng là lưu manh nha, ngay cả với sur tỷ mà cũng dám không lễ phép.”

“Nguoi còn chưa có gặp qua lưu manh chân chính đâu!” Khúc Dịch bĩu môi. Đột nhiên cười vô cùng quý dị: “Có muốn ta cho biết chút kiến thức về thế nào là lưu manh thật sự không?”

Đinh Đình khó nén nổi tò mò, sur đệ này luôn luôn một đồng mưu ma chước quỷ, ví như nàng công lực cao xa hơn hán mà vẫn luôn bị hán trêu đùa.

Thế nhưng hán lại có thể đem đến niềm vui cho nàng, mang đến cho nàng thêm nhiều kiến thức cổ quái đầy đó, đối với đề nghị của hán bây giờ, nàng thật sự... có chút khó nhịn nha!

“Thật sự là mang ta đi chơi sao, không gạt ta chứ?” Bị trêu đùa nhiều năm như thế, nàng cũng học được cách nghi ngờ.

“Lừa nguoi là con chó nhỏ.”

Đinh Đình lại vẫn lo lắng hồi lâu, cuối cùng vẫn không thắng được lòng hiếu kì: “Được rồi! Ta đi theo nguoi!”

“Nhưng nguoi nhắm mắt lại trước đã.”

“Vì sao lại muốn ta nhắm mắt? Nguoi sẽ không bỏ lại ta ở đây mà đi đấy chứ?”

“Nhắm mắt là vì để điều dưỡng hơi thở, chờ nguoi đem cảm xúc chờ mong lên đến mức cao nhất, ta lại tặng cho nguoi một bất ngờ, đảm bảo nguoi đời này khó quên.”

“Thật sự thần kì như vậy?” Nàng thế nào cũng vẫn cảm thấy Khúc Dịch cười vô cùng gian manh, bèn đánh một quyền ra: “Nếu nguoi dám gạt ta, phạt nguoi chép Luận Ngữ một trăm lần.”

“Ta thì chẳng sao cả. Dù sao tin hay không là tùy nguoi.”

Khúc Dịch lại càng bày ra dáng vẻ bất cần, sự hiếu kì từ đáy lòng Đinh Đình lại càng phát triển, rốt cục nhịn không được mà làm theo lời hán nói, nhắm mắt lại.

“Được rồi, ta đã nhắm mắt lại rồi, nguoi muốn cho ta xem cái quái quỷ gì đây chứ?”

“Cũng sắp rồi đây.” Ai nha, đã cùng sur tỉ đáng yêu này ở chung ba năm, hán hẳn là cũng dạy cho nàng không ít tâm cơ rồi chứ, sao mà chuyện tới trước mắt, nàng vẫn ngây thơ như vậy hả trời? Vậy không thể trách hán lại làm chuyện xấu nha.

Học được võ công có chỗ tốt chính là đây, muốn ăn đậu hủ của Đinh Đình, hoặc là giả ngây giả dại đáng thương, dù sao nàng vốn cũng không biết chuyện nam nữ này nọ, hoặc là hán chỉ cần nhanh tay nhanh chân một chút, thì còn có tiện nghi gì là không chiếm được chứ?

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, đến hơi thở cũng dần dần biến đổi, thậm chí ngay cả nhịp đập trái tim của đối phương cũng nghe rõ.

Trong mắt Khúc Dịch bây giờ chỉ có Đinh Đinh: làn da nõn nà, mặt mày như họa, tóc dài đen nhánh xõa tung, hai má phấn hồng, hương thơm trên người nàng xộc vào khoang mũi.

Hắn kìm lòng không đậu nuốt nước miếng rõ to, ba năm nay chiếm tiện nghi của Đinh Đinh cũng không ít, nhưng nay lại muốn thân cận thêm một chút... Không sao! Thêm ba năm nữa nàng đến tuổi cập kê, hai người có thể thành thân được rồi.

Hơn nữa hắn đã sớm quyết định, không phải nàng thì không cưới, cho nên còn thêm để ý mấy cái đạo đức thế tục này làm cái gì nữa?

Hắn cúi mình xuống, đôi môi ấn lên môi nàng.

Đinh Đinh chỉ cảm thấy giống như có một luồng nhiệt khí chạy từ lòng bàn chân dọc lên sống lưng, sau đó tràn ngập vào lòng, nàng không khỏi run rẩy, hai chân như muốn nhũn ra.

Dù sao hai người tuổi tác vẫn còn nhỏ, Khúc Dịch khi còn bé mặc dù đã từng nhìn coi hoa khôi thanh lâu tắm rửa, nhưng đối với chuyện nam nữ vẫn chưa hiểu rõ hết, nên cứ như vậy ngấm lấy miệng nàng, sau đó cũng không biết nên làm gì nữa.

Mà Đinh Đinh lại thuần khiết, bị hắn thân mật như thế, đầu như vỡ tung, thân thể nóng lên, không dám thờ ơ.

Nhưng thời gian lâu như vậy, cứ nhìn thờ, thì cho dù là thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng chẳng trụ được mãi.

Quả nhiên, một khắc* sau, công lực của Khúc Dịch dần suy yếu, mà Đinh Đinh cũng có dấu hiệu ngất xỉu.

Lại qua nửa khắc nữa, hai người một trước một sau ngã quy. (meott: Ha ha, không thể chịu nổi, không biết thờ, cùng nhau ngất, lần đầu gặp đây, cam bái hạ phong =)))

Lần đầu tiên hôn nhau của hai người rốt cục lại kết thúc bằng việc hôn mê. Sau này hai người họ nếu mà thành thân, nói lại cho con cháu nghe có thể sẽ thành trò cười trọn đời lưu truyền mãi.

Hôm nay bầu trời thật trong xanh, gió thổi mát lạnh, Bạch Vân trang vô cùng thanh tĩnh, lại có chút âm u.

Gặp quý rồi, Bạch Vân trang mà cũng sẽ có ngày thanh tĩnh, âm u sao?!

Từ khi Khúc Dịch bái Đinh Hoàn làm sư phụ đến nay, sơn trang này liên tục ngày truyền ra tiếng đánh nhau, gào rít, phòng ốc bị đánh sập... tóm lại chính là ồn ào không dứt.

Mà hôm nay, thật kì dị, Khúc Dịch ngồi ở trang viên, yên lặng thêu hoa.

Đúng vậy, hắn đang thêu hoa, thêu bức họa vô cùng phức tạp ‘trăm điều hướng phượng,’

Này cũng là vì muốn hơn Đinh Đinh mà ra, tuy rằng hắn cảm thấy nam tử hán đại trượng phu, lấy kim ngòi thêu hoa thì quả là kì quái, nhưng so với việc phải hành xử như các bà các chị thế này, hắn càng chịu không nổi chuyện học nghệ võ thuật của mình trước sau vẫn không bằng Đinh Đinh.

Võ thuật của Linh Lung Môn đều là tập theo tự nhiên, nghe mưa thì thành Hoa Vũ kiếm, xem tuyết thì biến thành Lệ Tuyết đao, thường liễu thì thành ra Phát Liễu thủ, thêu hoa thì chính là mười tám thuật vẽ tâm mạch.

Cho nên Khúc Dịch bắt đầu học thêu hoa, thậm chí ngay cả nhóm lửa nấu cơm đều học, hạ quyết tâm muốn thắng được Đinh Đinh. Tuy rằng quyết tâm này là từ lòng tham bất lương_ võ công học thật giỏi, muốn ăn đậu hũ Đinh Đinh, muốn chiếm tiện nghi của nàng cũng thuận lợi hơn mà.

Nhưng bởi vì Khúc Dịch tâm địa ngoan độc, Đinh Hoàn cũng khẳng định rằng mười năm nữa, thành tựu của Khúc Dịch mới vượt qua Đinh Đinh.

Lúc đó, Khúc Dịch giờ quyền lên muốn đánh đầu Đinh Hoàn thành đầu heo luôn. Để cho hắn đợi mười năm mới có thể trộm hương, thiết ngọc? Nghĩ cũng đừng nghĩ nha! Chỉ cần nàng đến tuổi cập kê, hắn lập tức phải cưới nàng vào cửa, một khắc cũng không hoãn lại.

Hiện giờ đã cách giấc mộng cưới vợ của hắn chỉ còn có hai năm, hắn dù thế nào cũng phải tăng thêm sức lực mới được.

Đều do Đinh Hoàn đáng chém ngàn đao kia, rõ ràng thu hắn làm đồ đệ suốt ngày chạy rong bên ngoài, cũng không chịu dành nhiều thời gian một chút ở sơn trang chỉ điểm hắn chút võ học, đây là cái dạng sư phụ gì chứ.

Bây giờ lại càng khoa trương hơn, lại đi thêm một năm, trong lòng hắn tích thêm một đồng nghi vấn, nhưng lại không tìm được người giải đáp. Lấy thành tựu trước mắt của hắn mà nói hai đã rất khó để chỉ bảo thêm rồi.

“Sư đệ.” Đinh Đinh bưng hai chén bánh trôi nước hoa quế đi ra, đem một chén đặt trước mặt Khúc Dịch, “Người nói xem cha vì sao rời đi đã một năm? Hắn trước kia chưa từng như vậy nha.”

“Ai biết? Từ ngày ta tới đây, lão nhân gia cứ ba ngày thì hai ngày biến mất vô tung vô tích, gần thì ba bốn ngày, dài lâu thì ba, bốn tháng, sau này

lại.” Aiz! Hiện giờ nghĩ lại, có vẻ Đinh Hoàn đang lẫn trốn hấn nha! Nếu không tại sao thời gian rồi đi càng ngày càng dài chứ? Hấn đáng sợ đến vậy sao?

“Ai, hai ngày trước ta đến thành Tô Châu, nghe mấy người trong quán rượu nói, trên giang hồ hình như lại có phong ba gì đó.” Nàng còn chưa có nói hết.

Khúc Dịch bỏ cái khăn đang thêu hoa xuống thét chói tai: “Sur tí, ngươi cũng thật là vô lương tâm nha! Vào thành chơi mà không bảo ta đi cùng.”

“Ai không gọi ngươi? Đều đã gọi đến mấy trăm lần, là ai nói chính mình thêu hoa nên không rảnh, muốn ta đi một mình đi?” Đinh Đinh hai tay chống hông, hình thành tư thế như cái ả trà.

“Ách?” Hấn không nhớ rõ là có chuyện này nha! Đáng chết, gần đây luyện công đến choáng váng đầu óc mất rồi. Nhìn sắc mặt Đinh Đinh không phải là khó coi bình thường, hấn khề khề kinh hô một tiếng, đang tự hỏi nên làm thế nào dời lực chú ý của nàng đi: “Đừng rồi, sur tí, ngươi nói. giang hồ gần đây lại nổi phong ba, là chuyện gì vậy?”

Đinh Đinh lườm hấn một cái, loại tiểu xảo này của Khúc Dịch nàng đã nhìn quen rồi còn không hiểu sao? Lập tức ‘cầm nhĩ thủ’ đưa ra, xoắn lấy vành tay hấn: “Cái lỗ tai vô dụng này của ngươi, dám xem nhẹ chuyện ta nói.” Không dọa cho hấn chết khiếp một phen, hấn còn tưởng nàng gọi là đến mà đuổi là đi nha!

Khúc Dịch liếc mình cầu xin tha thứ: “Thực xin lỗi! sur tí, khi đó thêu hoa đến choáng váng rồi! Về sau ta không dám nữa, chỉ cần lời ngươi nói ta nhất định sẽ nghe, không dám nửa điểm không quan tâm.”

“Không chỉ sẽ nghe, mà còn phải vâng theo, phục tùng theo.” Nàng lại nhéo lỗ tai hấn một chút nữa, rồi mới chịu buông tha.

Khúc Dịch tròn mắt há mồm: “Sur tí, ngươi. ... Ngươi. ... Những lời này là học ở đâu ra vậy?”

“Tứ lâu (quán rượu) nha! Nghe nói đây là tam tông tứ đức mới nhất đang lưu hành đấy.”

Khúc Dịch hận đến mức muốn một quyền đập nát cái khung thêu này luôn. Đều do hấn, cái gì tốt không dạy, lại dạy nàng chạy đến tứ lâu nghe nói thư, bây giờ còn học người ta muốn làm ngư phụ thuật!

Trời ạ, lại làm cho Đinh Đinh đi ‘Học cái xấu’ như vậy, tương lai của hấn không phải càng thê thảm sao?

“Sur tí.” Được rồi! Hi vọng bây giờ hấn vẫn hồi lại còn kịp, “Về sau mặc kệ ngươi đi nơi nào, đều phải nói cho ta biết, để cho ta đi cùng có được không?”

“Không phải vừa nói, về sau lời của ta nói ngươi đều phải nghe theo sao? Không mang theo ngươi đi ta mang ai đi chứ?” Đinh Đinh lại trừng mắt với hấn một cái, bưng bát lên ăn bánh trôi nước.

Tam tông! Aiz, không thể tưởng tượng được Khúc Dịch hấn đường đường một thân nam tử hấn, cũng phải tập theo tam tông tứ đức nha! Cũng đành thôi, ai bảo nương tử hấn xinh đẹp như hoa chứ, thỉnh thoảng không đi theo, nếu nhờ ngày nào đó bị người ta câu dẫn đi mất, hấn muốn khóc cũng không kịp nha!

Nghĩ ngợi một chút, hấn cũng bắt đầu cầm bát ăn bánh trôi hoa quế.

Đinh Đinh đột nhiên lại nói một câu: “Sur đệ, thanh lâu là nơi như thế nào? Là tên một quán rượu sao?”

Phốc! Ngậm bánh trôi trong miệng Khúc Dịch nhất thời phun ra ngoài, nước đường hoa quế làm ảm mất tấm khăn ‘trăm điều hướng phượng’ kia mất rồi.

“Là ai nói cho ngươi nghe hai chữ ‘thanh lâu’ này hả?” Hấn muốn đi chặt đầu cái tên kia.

“Là tiểu nhị của Phú Quý cư điểm nha! Hấn nói cái gì mà... thanh lâu có mấy vị đại thiếu gia vì tranh hoa khôi mà ẩu đả, trong đó có một người bị đánh chết, tình trạng rất kinh khủng nha! Giống như bị người ta hút hết máu tươi ấy, biến thành khô quắt, làm chấn động cả phủ Tô Châu đó. Sau đó, chỉ trong một đêm, không biết bao nhân sĩ võ lâm mang theo đao kiếm tiến vào trong thành, khiến cho dân chúng bồn chồn không yên, thần hồn nát thần tính.” Đinh Đinh gãi gãi đầu, “Ta chỉ là không rõ lắm, cái hoa khôi thanh lâu kia thì có gì tốt mà tranh giành nha? Một đóa hoa sao? Có phải là vô giá hay không? Lại khiến người ta đánh nhau tới chết người!”

Tâm tư của Khúc Dịch không đặt vào vấn đề nghi vấn của nàng, cho dù có nghe thấy nàng đang hỏi cũng sẽ không trả lời. Có ai lại giải thích cho nương tử tương lai mình nghe ý nghĩa về hoa khôi rồi thanh lâu gì chứ? Cũng không phải là đồ ngốc nha.

Hấn nhếch đôi mày kiếm, càng lớn lên, tiểu oa nhi xinh đẹp như chạm ngọc ngày xưa dần trở thành một thanh niên tuấn tú. Ngũ quan thanh thoát cân đối, thân hình vạm vỡ mà cao lớn khỏe mạnh, mắt phượng sắc sảo, lóe ra vài tia tinh quái, ngẫu nhiên có thể thấy được trong đó vài phần tà khí, ngược lại càng tăng thêm khí chất mị hoặc của hấn.

“Không tốt! Sur tí, từ hôm nay trở đi, chúng ta đừng vào trong thành chơi nữa, không. Tốt nhất là ngay cả Bạch Vân trang này cũng không cần bước ra khỏi một bước.”

Đinh Đinh trong lòng chợt lo lắng bất an: “Ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ Tô Châu sắp xảy ra đại họa? Cũng chỉ là tranh đóa hoa mà thôi.”

“Không phải hoa.” Hấn giận dữ cắt đứt lời nài: “Ta là thợ Huyết Sát Cung tái xuất giang hồ.”

“Không hổ là đồ đệ giỏi của Đinh Hoàn ta, đoán rất hay!” Đinh Hoàn biến mất một năm có thừa đột nhiên xuất hiện.

Khúc Dịch quá sợ hãi: “Ngươi vì sao lại trở về lúc này? Chẳng lẽ ngươi còn muốn nhúng tay vào trận đại hồng thủy lần này sao?”

“Hấp Huyết Đại Pháp của Huyết Sát Cung này âm độc vô cùng, phạm là người trong giang hồ, đều có thể bị liên quan, Đinh Hoàn ta mặc dù đã rời bỏ ngôi vị minh chủ, nhưng dù sao cũng là đệ nhất võ lâm cao thủ, tại thời điểm nguy nan thế này sao có thể không tận hết sức lực chứ?” Đinh Hoàn làm người lấy chính nghĩa làm trọng, hơn nữa Huyết Sát Cung còn có mối thù sát thế với lão, lão làm sao có thể không quan tâm?

“Tận lực cái đầu ngươi ấy!” sắc mặt Khúc Dịch dữ tợn, hình ảnh ác bá đốt ngôi miếu khi còn bé lại hiện lên trong đầu hấn. “Lần trước ngươi nhúng tay vào chuyện của Huyết Sát cung, lão bà ngươi cũng không giữ nổi, chuyện cách đây đã mười hai năm rồi, ngươi lại muốn nó tái diễn một lần nữa sao?”

Đinh Hoàn nghe vậy, toàn thân run rẩy, bị kịch mười hai năm trước! Trải qua mười hai năm, vẫn từng giờ từng khắc gặm nhấm trái tim ông, quên không được, vĩnh viễn không quên được.

Ông cũng đã từng trăm ngàn lần hỏi bản thân mình, năm đó nếu không lãnh chức võ lâm minh chủ kia, không đem người tấn công Huyết Sát Cung, thì hôm nay có phải là ông và kiều thê đã có thể ở bên nhau, hòa thuận vui vẻ hay không?

Nhưng mà... “Ta là người trong giang hồ, lấy hiệp nghĩa làm trọng, vì đại nghĩa diệt thân, chết không oán thán.” Lời còn chưa dứt, bóng người đã rời đi.

Công lực của Khúc Dịch vẫn còn kém xa Đinh Hoàn, đuổi không kịp lão, hận đến mức giậm chân: “Lão ngu ngốc, ngốc sư phụ! Ngươi tại sao cứ luẩn quẩn trong lòng mãi thế, ngươi mọi chuyện đều lấy người trong thiên hạ làm trọng, mà người trong thiên hạ lại đặt ngươi ở chỗ nào chứ? Ngươi mau trở về!”

Đinh Đinh lúc này mới mơ hồ hiểu được chuyện xảy ra trong thành Tô Châu có bao nhiêu nghiêm trọng. Nhưng nàng còn có thể nói cái gì đây? Nàng không biết hai người bọn họ ai đúng ai sai, chỉ là mỗi người suy nghĩ không giống nhau, trời sinh tính tình là vậy, chẳng thể tránh nổi bất đồng.

“Sur đệ!” Đinh Đinh vỗ vỗ vai hấn, “Ta tin tưởng bằng vào võ công của phụ thân, hấn là sẽ không có vấn đề gì, ngươi yên tâm đi!”

Khúc Dịch lắc đầu, những việc thâm trầm đã trải qua khiến hấn không bao giờ mù quáng tin tưởng vào người khác nữa, hấn thà tin tưởng chính bản thân mình.

“Sur ti, Linh Lung Môn chúng ta chắc cũng có tuyệt học phải không? Ta đã xem qua trong thư phòng, chúng ta đi chuyển vài thứ ra đây, đem Bạch Vân trang bố trí thành tường đồng vách sắt, ta muốn bất cứ ai dám đến Bạch Vân trang gây phiền phức đều phải huyết tiên ngũ bộ*! (đại khái chắc là bước năm bước máu tươi đầm đìa)

“Không nghiêm trọng đến mức như vậy chứ?”

“Không, phòng trước vẫn hơn, còn hơn là mất bò mới lo làm chuồng.” Hấn đã quyết tâm, nhất định phải bảo vệ chốn đào nguyên cuối cùng trong lòng mình này.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Đại Hiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Đinh Đinh đột nhiên cảm thấy mình không hiểu về Khúc Dịch. Bọn họ đã là sư ti, sư đệ bốn năm liền, ăn cơm cùng nhau, luyện võ cùng nhau, lúc còn nhỏ, thậm chí ngay cả ngủ cũng ôm nhau cùng ngủ.

Nàng từng cho rằng bản thân mình rất hiểu hấn, bề ngoài cột nhà kia thật ra cất giấu nội tâm luôn gợn sóng. Hấn trời sinh vốn nhiệt tình, nhưng hoàn cảnh sinh trưởng buộc hấn phải lãnh khốc, nếu không không thể có đường sống.

Hấn dùng vẻ tươi cười, tức giận, mắng chửi để đối mặt với hết thảy khoái hoạt hay bị thương của cuộc sống.

Nội tâm của hấn thực sự thâm sâu, sâu đến nỗi có khi ngay cả hấn cũng không tìm nổi điểm đích nữa, đến nỗi hấn tự nhận chính bản thân mình thực sự là kẻ khôn khiếp. Thật ra hấn biết quý trọng sinh mệnh mình hơn bất cứ ai, cũng trọng tình trọng nghĩa hơn bất cứ ai khác.

Nàng đã dùng thời gian trưởng thành của mình để quan sát hấn như vậy, vốn tự tin rằng những kết luận này so với bản tính của hấn thì không sai biệt lắm, thế nhưng gần nửa năm nay hấn không tập võ công mà điên cuồng tập trận pháp, đem Bạch Vân Trang chẳng khác nào thành đầm rồng hang hổ, không

thể xâm nhập, chỉ sợ ngay cả một cánh chim nhỏ không may bay lạc vào cũng phải rơi vào kết cục chết chẵn toàn thây.

Hiện tại, Bạch Vân Trang không trồng rau cỏ để ăn mà trở thành vườn thảo dược, rồi lại nuôi thêm độc trùng.

Khúc Dịch bắt hết dã thú trên núi đến thử độc, mỗi khi nhìn thấy hiệu quả độc dược do chính mình nghiền ngẫm luyện ra, trên mặt hắn đều lộ ra nét cười âm trầm.

Bản tính thiện lương của hắn ngày một bào mòn đi, hiện tại không chỉ tóc hắn màu đen, ánh mắt màu đen, chỉ sợ ngay cả trái tim kia cũng trở thành đen tối.

Tối nay, nàng lại nhìn thấy một con hồ ly chết thảm dưới chân Khúc Dịch, Khúc Dịch lãnh khốc nhìn hồ ly run rẩy, thống khổ quay cuồng trên mặt đất, mãi cho đến khi trút hơi thở cuối cùng. Hắn lại tươi cười, cười như đoạt được vật báu về tay vậy.

Đỉnh Đỉnh cảm thấy một luồng lạnh giá dâng lên từ lòng bàn chân. Đây là tiểu sư đệ đáng yêu lại đáng thương của nàng sao? Tại sao nàng có chút sợ hãi hắn thế này?

Nàng run run suy nghĩ muốn chạy trốn trở về phòng mình, đem đầu vùi vào trong chăn, chờ mong khi tỉnh giấc sẽ thấy trước mắt tất cả chỉ là một giấc mộng mà thôi. ...

Nhưng,

“Ai ở đó?” Năm nay gần mười bảy, giọng nói của Khúc Dịch cũng từ non nớt chuyển dần sang trầm ổn, găm lên như sấm.

Đỉnh Đỉnh run rẩy cả người: “Là... Là ta...”

“Sư tỉ.” Khúc Dịch nhoáng một cái đã lướt đến bên cạnh nàng: “Đã trễ thế này ngươi không ngủ đi chạy đến nơi này làm gì?”

Hắn biết Đỉnh Đỉnh chịu không nổi việc hắn lấy động vật thử độc, thử các cơ quan ẩn giấu trong tạng. Nhưng nếu không làm thử, hắn làm sao biết được hết thảy những thứ hắn sắp xếp, cơ quan này nọ độc dược kia liệu có dùng được hay không?

Hắn hiểu được động vật là vô tội, hắn cũng không tình nguyện tàn sát chúng, đám động vật ấy so với an nguy của Đỉnh lão và nàng thì có đáng gì chứ?

Ông trời cho đến bây giờ đối xử với hắn vốn cũng không công bằng, mà người trong thiên hạ đối với hắn càng lạnh bạc.

Trong trí nhớ của hắn, những người chân chính đối tốt với hắn có thể đếm trên đầu ngón tay. Mà nay những người đó cũng đã chết hết chỉ còn lại Đỉnh Hoàn và Đỉnh Đỉnh, hắn muốn tận tâm tận lực bảo hộ họ.

Cho dù người trong thiên hạ chết hết hắn chỉ cầu cho bảo bối của mình có thể sống vui vẻ, hạnh phúc. Về phần khác..... hắn không phải thần, không phải thánh, cũng không quản được nhiều thế.

Chỉ là, nếu Đỉnh Đỉnh thương đám động vật bị hắn lấy làm thí nghiệm hắn cũng sẽ đau lòng vì nàng.

Không ngờ đêm nay lại bị nàng nhìn thấy. Thật sự đáng chết, xem ra sẽ hại nàng mơ thấy ác mộng mất.

“Sư tỉ, ta không phải đã nói gần đây giang hồ không yên ổn, buổi tối nếu không có việc gì thì ngủ sớm đi, không nên tùy tiện đi loạn, tại sao ngươi không nghe lời ta nói chứ?” Năm tháng trôi qua, bất an trong lòng hắn mở rộng, quan hệ giữa hắn và nàng-người bảo vệ mà người được bảo vệ đã nhanh chóng đổi chỗ cho nhau.

Trước kia, nàng mỗi ngày đều đối với hắn ân cần dạy bảo, không hề che đậy, trời lạnh thì khoác thêm áo cho, dạy võ cũng luôn kiên nhẫn.

Hiện tại thì sao? Khúc Dịch suốt ngày nhắc đi nhắc lại với nàng: Bạch Vân trang phía đông không thể đi, phía tây cấm đến, phía nam nhiều cạm bẫy, phía bắc giấu kịch độc, trên không thiên võng, dưới đất hỏa dược. Tóm lại, hắn muốn nàng tận lực ở trong phòng, ba bước cũng đừng rời đi.

Đỉnh Đỉnh cảm thấy hiện tại Bạch Vân Trang so với thiên lao ngàn người bảo vệ nghiêm ngặt cũng chẳng khác bao nhiêu. Có điều bất đồng duy nhất chính là các cơ quan, cạm bẫy ở Bạch Vân Trang có thể tự quyết định mở ra hoặc đóng vào, mà Khúc Dịch cũng đã đem các phương pháp sử dụng dạy hết cho nàng rồi.

Giống như đêm nay, Khúc Dịch muốn thử độc liền đem các trận pháp tạm thời phong bế lại.

Cũng kì công như thế thì bỏ câu đưa thư của Đỉnh Đỉnh mới có thể bình yên vô sự đi vào phòng nàng, để nàng biết được tình trạng trước mắt của cha.

Đỉnh Đỉnh thở dài một hơi, đưa ra tờ giấy nhỏ: “Phụ thân có tin tức gửi về, ông và các đại môn phái đã thành công tiêu diệt tro tàn còn sót lại của Huyết Sát Cung, cũng tìm được trấn cung chi bảo của chúng. Hấp huyết đại pháp. Ông có ý muốn phá hủy bí kíp ma công này, đáng tiếc các đại môn phái khác không đồng ý, nói đó là kết tinh trí tuệ của các tiền bối cao nhân, nếu phá hủy như vậy, là đại bất nghĩa. Có điều mọi người cũng đồng ý đem hấp huyết đại pháp này phong bế lại, không để cho ma công này có thể tái xuất giang hồ. Nhiệm vụ của phụ thân coi như đã hoàn thành, ít ngày nữa là có thể trở về.”

Trong lòng Khúc Dịch cười lạnh, cái gì gọi là kết tinh trí tuệ của cao nhân tiền bối, không nên phá hủy cơ chứ? Rõ ràng là mấy đại môn phái này còn có

tư tâm, cho nên mới không muốn phá hủy Hấp huyết đại pháp.

Về phần cất giữ? Hừ, vẫn còn tồn tại đấy thôi. Do ai bảo quản... chậm đã!

“Sư phụ gửi thư có nói Hấp huyết đại pháp này là do ai bảo vệ không?”

“Đương nhiên là phụ thân! Ông là võ lâm đệ nhất cao thủ đấy thôi! Lại là đại hiệp người ta ca tụng, để ông bảo quản là an toàn nhất.”

“Vẫn là Đỉnh nhi hiểu rõ phụ thân.” Một trận cười dài xẹt qua bầu trời đêm mà truyền đến, trong giây lát, Đỉnh Hoàn đã đứng cạnh hai người.

“Oa!” Nhìn đến Bạch Vân Trang tình hình thay đổi lớn, nếu không phải có Khúc Dịch và Đỉnh Đỉnh đứng trước mắt, Đỉnh Hoàn có thể sẽ nghĩ là mình đi nhầm chỗ cũng nên, “Đây là chuyện gì a, toàn cơ quan phòng vệ...”

Khúc Dịch không kiên nhẫn ngắt lời ông: “Lão nhân, lão sẽ không ngu ngốc đến mức đem Hấp huyết đại pháp về Bạch Vân Trang chứ?”

“Đỉnh mỗ chịu sự phò thác của võ lâm đồng đạo, đương nhiên phải mang ma công này theo người, để tránh rơi vào tay kẻ ác.”

Khúc Dịch cảm giác sao đây trời ảm ảm rơi xuống hết cả, đánh cho hấn đầu choáng, mắt hoa: “Ngươi có làm hay không? Đều già đi như vậy vẫn là không hiểu đạo lý thất phu vô tội, hoài bích có tội* sao?”

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*: kẻ thất phu không mang ngọc, không hiểu biết gì nên không thể bị kết tội mà chỉ kết tội người hoài bích tức là người mang ngọc, người có kiến thức, là những kẻ có địa vị được ưu đãi trong xã hội, những người này mới đáng mang ra xử tội khi họ làm bậy.

“Ma công hại người, nếu không cất giữ cẩn thận, khó nói ngày nào đó lại không lạc vào làm hại nhân gian, ta đương nhiên phải hết sức, vậy có gì sai?”

“Lão có trách nhiệm gì mà gánh vác chuyện này chứ. Mà dựa vào cái gì chỉ một mình lão phải tận lực vì chuyện này? Chẳng lẽ những người khác trên giang hồ đều là kẻ vứt đi sao, tàng kinh các Thiếu Lâm kia không phải là nơi bảo vệ nghiêm ngặt nhất sao, tại sao không để ở nơi đó? Cứ phải để một lão nhân như ngươi vì người trong thiên hạ mà tận tâm tận sức?”

Cách nói này của ngươi rất ích kỷ, nếu người trong thiên hạ đều thầm nghĩ muốn người khác bỏ công bỏ sức, còn mình ngồi hưởng lợi, thì cuộc sống này làm sao có thể tiếp tục chứ?” Đỉnh Hoàn vẫn là người hiền lành, có lẽ đến chết cũng không thay đổi được.

Khúc Dịch oán hận đến cắn răng: “Tóm lại, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, nhân tính bản ác, tuyệt đối không thể tin. Cứ theo tính cách này của ngươi, Bạch Vân Trang đại họa cũng không xa. Ngươi, lão nhân chết tiết này, ta... Con mẹ nó, sư tử, ngươi mau bảo sư phụ mang cái đồ bỏ Hấp huyết đại pháp kia vào mật thất đi. Ta đi mở hết các cơ quan trong trang ra. Từ hôm nay trở đi, chúng ta liên cơ đầu rút cổ ở trong trang làm rùa thôi!” Dứt lời, hấn xoay người lập tức rời đi.

Khúc Dịch thật sự tức giận vô cùng, vì sao người tốt đều dễ dàng tin tưởng người khác đến thế? Bọn họ sẽ không đối với người ta nghi ngờ một chút hay sao?

Hại nhân chi tâm không thể có, phòng nhân chi tâm không thể vô. (Tâm địa hại người là không nên có, nhưng đề phòng, cảnh giác lòng người cũng không thể thiếu được.)

Cứ một mực hi sinh kính dâng thân mình giống Đỉnh Hoàn kia thì không gọi là người tốt, đó gọi là ngu ngốc.

Đỉnh Hoàn buồn bực nhìn Đỉnh Đỉnh: “Xú tiểu tử ăn nhầm thuốc nổ sao tức giận đến như vậy.”

Đỉnh Đỉnh nhỏ giọng kể hết toàn bộ nhất cử nhất động của Khúc Dịch trong gần nửa năm qua cho phụ thân nghe, toàn bộ quá trình đầy đủ đến mức khiến Đỉnh Hoàn cũng muốn mất ngủ.

Thì ra Đỉnh Đỉnh lại quan tâm đến Khúc Dịch như vậy, ngay cả hấn trước kia mỗi ngày ăn mấy chén cơm, gần đây ăn ít bao nhiêu, một ngày ngủ mấy canh giờ, bao lâu đi nhà xí một lần... cũng đều rõ cả. Phàm là chuyện có liên quan đến Khúc Dịch, nữ nhi đều khắc sâu vào óc.

Khó trách người ta nói nữ nhi ngoại tộc! Xem ra Đỉnh Đỉnh là định gả cho Khúc Dịch rồi, còn nhỏ tuổi đã quan tâm đầy đủ đến Khúc Dịch như thế, trong mắt, trong tâm đều là Khúc Dịch, tương lai còn dài, trong mắt nữ nhi liệu có thể để nam nhân khác lọt vào sao?

Đỉnh Hoàn vừa cảm thán bị thương giống như người cha đem khuê nữ gả chồng bình thường, vừa chậm rãi khuyên nhủ Đỉnh Đỉnh: “Tiểu tử này từ sau khi thu hấn vào cửa, ta đã trở lại Tô Châu một chuyến, điều tra thân thế lai lịch của hấn, thật là rất đáng thương.” Ông đem những chuyện Khúc Dịch đã trải qua giản lược nói lại một lần. “Cũng bởi vậy tiểu tử kia một lòng hoài nghi người khác, nhưng kinh lý vẫn nói: ‘nhân chi sơ, tính bản thiện’, vì phụ tin tưởng thế gian này người tốt vẫn tồn tại nhiều hơn kẻ ác, Khúc tiểu tử kia là buồn lo vô cớ thôi.”

Đỉnh Đỉnh hít sâu từng trận, thì ra Khúc Dịch gần đây thay đổi lớn như vậy không phải vì tâm tính có gì thay đổi, mà hấn thuần túy là vì quan tâm đến người bên cạnh, mới khiến cho bản thân rối loạn đến thế.

“Nghe phụ thân nói vậy, nữ nhi cũng có thể yên tâm. Ta thật sự sợ sư đệ là đi nhầm đường, nếu lỡ nhập vào ma đạo chỉ đành vạn kiếp bất phục.” Nói xong, nàng dẫn Đỉnh Hoàn vào mật thất để cất giấu Hấp huyết đại pháp, đồng thời cũng giải thích hết thấy các cơ quan trong trang cho phụ thân nghe.

Nhưng Khúc Dịch ngàn vạn lần không dự đoán được tai họa không phải là ngoại nhân tác động, mà lại do người trong nhà gây ra.

Nửa đêm, Khúc Dịch bị khói đặc nồng đậm làm cho bừng tỉnh, mắt thấy ngoài cửa ánh lửa ngút trời.

Lửa, vô biên vô hạn lửa cháy, cháy oanh oanh liệt liệt, giống như cháy đã mấy ngày mấy đêm rồi...

Hắn giống như bị kinh hãi, thăm cảnh thời thơ ấu giống như đèn kéo quân ào ào chạy vào cái đầu đa nghi của hắn. Nơi nơi xung quanh đều là người chết thảm, nhưng Diêm Vương là tàn nhẫn nhất, đã ra mệnh lệnh ai lại có thể không hồn lìa khỏi xác chứ?

Chỉ có một người bị lưu lại Một người một mình ở lại nhăm nháp tư vị đau thấu tim gan ấy.

Không! Cái loại đau ấy hắn đã nếm đủ rồi. Lúc này, hắn vạn vạn lần không thể trở thành người ‘bị lưu lại’ kia nữa!

“Sư phụ, sư ti!” Khúc Dịch rống to, như sói như hổ lao ra khỏi phòng.

Vì sao lại như vậy? Hắn rõ ràng đã phòng bị rất tốt rồi mà, là thần thánh phương nào có thể đột phá tầng tầng lớp lớp cơ quan cạm bẫy mà xông vào Bạch Vân Trang phóng hỏa chứ?

“Sư phụ, sư ti, các người ở nơi nào?” Là bảo bối trong lòng hắn nha! Bên người hắn chỉ còn sót lại hai người có thể coi như là thân nhân, là đối tượng hắn hao tổn hết tâm tư muốn bảo vệ, chẳng lẽ ông trời nhất định phải bắt hắn một lần nữa thừa nhận sự đau đớn mất đi người chí thân hay sao?

Ông trời bất công đến dữ dội với hắn. Nhưng ... hắn nghiêng răng nghiêng lợi, hắn tuyệt đối không khuất phục.

Lần đầu tiên khi thâm kích phát sinh hắn tuổi còn nhỏ, không có khả năng ngăn cản. Hiện tại hắn đã không còn là hắn khi đó, năng lực cũng đã thay đổi.

Lúc này đây hắn nhất định phải bảo vệ thật tốt người thân của mình, ai dám ngăn trở - thần tột thì giết thần, ma tột bắt ma!

“Sư phụ, sư ti...” Ánh lửa ngập trời che khuất tầm mắt hắn, trái tim hắn nóng tựa sắt nung, khói bay mù mịt khắp nơi.

“Khúc Dịch, mang sư ti người đi mau!” Rốt cục cũng có người đáp lại tiếng gọi của Khúc Dịch-là Đinh Hoàn. Mặt mũi đen thui, mái đầu bạc tán loạn, quần áo đầy máu tươi, trong tay ông đang ôm lấy Đinh Đinh vô lực, dường như không thể động đậy.

Ánh mắt Khúc Dịch chợt lóe lên, đi đến trước mặt Đinh Hoàn, vươn tay nhanh chóng điểm mấy huyệt đạo trước ngực ông, tạm thời cầm máu: “Lão nhân, là ai làm? Ta sẽ từng chút, từng chút một cắt nát thịt bọn chúng cho chó ăn!”

“Ba” một tiếng, đây là lần đầu tiên Đinh Hoàn đánh Khúc Dịch, chỉ sợ cũng là lần cuối cùng mà thôi.

Đinh Hoàn cười đến tê lương, chính là cảnh tượng anh hùng mạt lộ (Người anh hùng gặp lúc khốn cùng, hết lối thoát.)

“Người không phải đối thủ của bọn họ, mang Đinh nhi đi đi, giúp sư phụ chiếu cố nàng thật tốt, đồng thời hủy đi Hấp huyết đại pháp trong mật thất, đồ yêu vật hại người ấy, tuyệt đối không thể tái xuất giang hồ.” Hắn đem Đinh Đinh đặt vào tay Khúc Dịch.

“Chính mạng già của người còn chưa chắc đã bảo đảm, còn quản chuyện thiên hạ nữa, người định thế nào đây?” Khúc Dịch rống to, cảm giác cổ họng ngọt ngào như sắp thổ huyết.

“Đại nghĩa làm trọng, cho dù chết ngàn vạn lần cũng không hối.” Đinh Hoàn dù chết cũng chẳng hối hận.

Khúc Dịch lại không thể không hận: “Ngu ngốc! Người trong thiên hạ có nữ nhi thân sinh như người sao? Có người cha chỉ lo nhân sinh bên ngoài, không để ý đến nữ nhi thân sinh như người sao? Đại nghĩa chó má, người đã chết thì cái gì cũng không có ý nghĩa nữa, đại nghĩa có thể làm cơm ăn sao?”

“Hỗn xược, sách thánh hiền người đọc đều đi đâu hết cả rồi? Uống phỉ cho ta và Đinh nhi nhiều năm dạy dỗ, vẫn không thể hóa giải hận thù không lòng người?”

“Ta không thèm quản cái gì mà thánh hiền ấy, nói cho ta biết, là ai can đảm dám mạo phạm Bạch Vân Trang chúng ta, ta muốn róc thịt bọn chúng!”

“Người ... người ... người ...” Đinh Hoàn run rẩy, kích động khiến cho nội thương càng tăng thêm, nhất thời phun ra một ngụm máu.

“Lão nhân...” Khúc Dịch miệng thì mắng Đinh Hoàn nhưng thật ra trong lòng lại quan tâm ông hơn ai hết, nếu không cần gì tổn công lãng phí nhiều lời như thế.

“Đinh Hoàn, giao ra Hấp huyết đại pháp, ta sẽ tha cho người một mạng.” Thấy hai người tranh cãi còn chưa ngã ngũ, hơn mười bóng đen đã như sấm chớp lao đến.

“Vương bát đản*, là tự các người tìm chết!” Khúc Dịch bắn ra một quả cầu đen, xẹt qua bầu trời đêm nhưng lại không bốc cháy, mà thoáng chốc lại nổ tung ra, phun ra vô số nọc độc, châm độc.

Châm độc lại mềm dẻo, lập tức xâm nhập vào cơ thể, độc tính khiến người ta thống khổ muốn chết đi.

Đám người định đến đột kích lại gặp phải Khúc Dịch ra tay ngoan độc như vậy, đều không hện mà dừng bước.

Đây chính là điều Khúc Dịch cần, hần anh tài ngút trời, ám khí tinh xảo như thế đã phải nghiền cứu đến nửa năm, cũng vừa hoàn thành gần đây, để hù dọa người ta thì có thể, nhưng để diệt trừ triệt để thì không có khả năng.

Khúc Dịch nhân cơ hội này, một tay ôm Đinh Đinh, một tay kéo Đinh Hoàn chạy về hướng mật thất.

Mật thất này có thể nói là đã khiến Khúc Dịch hao hết tâm huyết, là gạch đá xanh xây thành, trong ngoài lại đổ nước, cam đoan nước lửa bất xâm, đao chém không làm gì được.

Đám hắc y nhân lập tức biết Khúc Dịch chỉ là phô trương thanh thế dọa người mà thôi, đều nhanh chóng vùng dậy kiếm chém như cầu vồng xẹt qua phía chân trời, chém về phía mấy người Khúc Dịch đang chạy.

Đinh Hoàn mất thấy kiếm quang vô tình chém đến, lập tức gãy khỏi tay Khúc Dịch, vung kiếm quay người lại ngăn cản: “Các người đi trước đi!”

Khúc Dịch cân nhắc biết Đinh Hoàn võ nghệ cao cường, nghỉ ngơi một chút, không bằng hần đưa Đinh Đinh đang hôn mê tới mật thất, sau đó trở về trợ giúp Đinh Hoàn.

“Lão nhân, người bảo trọng.” Nói xong, hần lại quay sang rống giận với đám người áo đen kia: “Các người đều là do lũ chó nuôi dưỡng, đừng tưởng rằng che mặt thì ta không biết các người là ai, biết được Hấp huyết đại pháp do Đinh lão cất giữ liệu có mấy người? Có công lực cùng lão nhân này đối đầu lại có bao nhiêu đây? Các người tốt nhất mau biến đi, ta còn cam đoan không truy cứu đến các người. Nếu không, các người nên cầu trời đánh chết ta đi! Một khi để ta thoát khỏi tay ông trời, chắc chắn sẽ hủy bang diệt phái, khiến các người trọn kiếp không thể siêu sinh!”

Giờ phút này đầu tóc hần bù xù, gương mặt dữ tợn, chẳng khác gì quỷ dữ, nhưng lại có thể khiến trong lòng những kẻ xông pha giang hồ bao năm kia không khỏi run lên. Tiểu tử này tuổi còn trẻ, lại âm hiểm ngoan độc đến thế, tối nay trừ phi đuổi tận diệt tuyệt, nếu không về sau hậu họa khôn lường.

Mười mấy tên áo đen bị mặt chia làm hai tốp, một nửa truy khảo Đinh Hoàn về Hấp huyết đại pháp, một nửa hướng mục tiêu sang phía Khúc Dịch.

Nhưng Khúc Dịch này võ công có thể không ổn, nhưng kinh công tuyệt đối không tồi, hần làm người quan trọng nhất là bảo toàn tính mạng, giờ phút này trốn chạy đương nhiên là thi triển hết công phu.

Trong lúc nhất thời, mười mấy hắc y nhân đều đuổi theo không kịp Khúc Dịch.

Đinh Hoàn lại đại phát thần uy: “Không được động đến đồ nhi của ta!”

Lão tung ra song chưởng, giống như Thái Cực quyền, chậm rãi là hữu lực, lấy nhu thắng cương, mạnh mẽ làm bung cả óc nhà bay ra chứ đừng nói đến đám áo đen kia.

Khúc Dịch thuận lợi đem Đinh Đinh đưa tới mật thất, hần khởi động cơ quan, cửa mật thất từ từ mở ra....

“Tiểu tử nộp mạng đi!” Song đao nhanh như chớp mang theo hàn ý lạnh lẽo lao thẳng lại.

Vốn Đinh Đinh đang hôn mê, bị luồng hàn khí bức người làm cho tỉnh lại, thấy Khúc Dịch sắp bị tấn công, không chút nghĩ ngợi liền xoay người tiếp lấy thanh đao.

“Sư ti!” Người trong lòng đột nhiên đau mất, Khúc Dịch kinh hãi.

“Đi mau!” Đinh Đinh kêu to, đá Khúc Dịch vào mật thất.

“Không!!!” Khúc Dịch rống gào. Không nên như vậy, không nên như vậy! Vì sao trong lòng những người này lúc nào cũng chỉ nghĩ bảo hộ hần, mà không nghĩ đến bản thân họ, hần không cần bất luận kẻ nào vì hần hi sinh hết, hần vĩnh viễn đều không muốn làm kẻ bị lưu lại một mình kia.

Đinh Đinh vẫy tay đóng cửa mật thất, trong khoảnh khắc cửa khép lại, nàng ngoái đầu nhìn thấy ánh mắt hoảng loạn như đứa nhỏ mới ba tuổi của Khúc Dịch.

Nàng nghĩ đến ngày đầu tiên ở Bạch Vân Trang gặp được hần, cả người đen thui, gầy nhỏ thiếu dinh dưỡng. Ai ngờ tắm giặt xong, cũng là một tiểu oa nhi (đứa trẻ con) phần điều ngọc mài vô cùng xinh đẹp.

Hần mặc lại xiêm y lúc nhỏ của nàng, cũng không hề hiển lộ ra nữ khí, tuổi còn nhỏ mà khí thế đã tận trời.

Mới bắt đầu học Thiên Tinh bộ pháp, ngày ngày đều ngã bầm dập mặt mũi, nhưng tính tình lại quật cường, không chịu cúi đầu hỏi người khác, nàng cũng chỉ đành giả bộ không biết, hao hết tâm tư dạy hần biết chữ, đọc sách.

Trí tuệ hần vô cùng phát triển, kinh sử xem hai, ba lần là có thể đọc lâu lâu, khiến cho người làm sư ti như nàng kiều ngạo không biết bao nhiêu.

Hần lúc nhỏ rất thích ôm ấp lấy nàng, lúc đầu nàng còn tưởng sư đệ này thích làm nũng với mình, dần dần trưởng thành, biết đến chuyện nam nữ, nàng mới hiểu thì ra hần đối với nàng là nhất kiến chung tình. (vừa gặp đã yêu).

Nàng cũng không hiểu về tình yêu, chỉ biết là cùng nhau vui đùa với sư đệ này, cùng nhau luyện công, cùng nhau đọc sách.... So với khi trước chỉ có một

minh thì vui vẻ, khoái hoạt hơn biết bao nhiêu.

Nàng thật tâm thích những ngày tháng ở chung với hắn, cuộc sống cứ như vậy từng chút, từng chút trôi đi.

Tối nay lửa lớn vừa cháy, nàng cũng chẳng cần suy nghĩ đã chạy thẳng đến chỗ của hắn, muốn bảo hộ hắn, muốn gọi hắn tỉnh dậy mau chạy đi.

Mà đám người kia lại ngăn cản lại, nàng liều mạng chém giết chống đỡ, nhìn gian phòng hắn ở vô cùng tĩnh lặng, thật sự lo lắng hắn ngủ quá say bị lửa thiêu cháy mất.

Trước nay nàng vốn nhân từ nương tay, hạ thủ chưa từng dính nửa giọt máu, nhưng tối nay vì lao khỏi vòng vây cứu hắn, đã vùng kiếm chém đi hai mạng người.

Nhưng nàng không hề hối hận, càng không hổ thẹn, nàng biết rằng bất luận thế nào mình cũng phải cứu lấy hắn.

Đó là sự đệ của nàng nha! Cùng ở chung bốn năm, ngày đêm bên nhau, thân ái yêu thương hơn cả ti đệ ruột thịt. Nàng vốn tưởng rằng tình cảm đó gọi là thích, nhưng hôm nay....

Nghĩ đến hai người gặp tình cảnh này có thể là sinh ly tử biệt không có ngày đoàn tụ, trong lòng nàng đột nhiên đau đớn như có lửa thiêu, hai hàng lệ thì nhau rơi xuống.

Thích có thể là tình cảm mãnh liệt như vậy sao? Nàng không biết, chỉ sợ cũng không có cơ hội biết.

“Sự đệ, chỉ sợ về sau sự ti không thể chiếu cố người được nữa, người nhớ rõ phải ăn uống đầy đủ, đừng có bỏ bữa nào, luyện công phải chú ý, trời lạnh phải mặc thêm áo....” Căn nhà một lúc đều là những điều lật vật hàng ngày, nhưng nàng vẫn thấy còn chưa nói đủ.

Cửa mật thất rốt cục khép lại hoàn toàn, Đinh Đinh khóc rống lên, nghĩ đến kiếp này không có khả năng gặp lại Khúc Dịch, nàng thấy trong lòng như rướm máu.

Không đủ! Nàng còn chưa dặn dò xong đâu! Nàng còn muốn nhìn hắn một lần nữa, nàng còn muốn nghe hắn nói nhiều thêm mấy câu, nàng còn muốn.....

Nhưng mọi nguyện vọng của nàng đều là không thể. Vì bảo vệ hắn, nàng nhẫn tâm mà phá hủy đi chỗ mở ra mật thất.

Trong mật thất kia cất chứa diễm tịch của Linh Lung Môn, hơn nữa lương khô và nước vô số, Khúc Dịch có ở đó ba hay năm năm đều không thành vấn đề.

Huống hồ nàng tin tưởng, lấy tài năng của Khúc Dịch, muốn mở lại cửa mật thất cũng lắm chỉ hai, ba ngày mà thôi, cũng không tốn bao nhiêu công phu. Về phần bọn ngu ngốc bên ngoài này. Hừ, bọn họ muốn xông vào mật thất này thì trước tiên cũng phải lưu lại nửa cái mạng đi!

Chuyện sống chết ở ngay trước mắt. Đinh Đinh rốt cuộc cũng hiểu được, lương thiện quá cũng có mặt không tốt. Cầu cấp cũng khiêu tường (đại ý là chó bị dồn ép cũng nhảy tường, đồng nghĩa với ‘con giun xéo lắm cũng quăn’), huống chi là con người?

Nàng không hề lưỡng tay, dù đỡ đám người kia chạy về phía sau mật thất, chạy vào trong đình nhỏ, khởi động các cơ quan cạm bẫy trong trang. Dù sao những kẻ đến lấy Hấp huyết đại pháp thì cũng chẳng phải người tốt gì, có lẽ làm chết nhiều thêm vài tên cũng là vì thiên hạ mà tạo phúc!

Một khi mở ra các cơ quan, Bạch Vân trang lập tức trở thành đầm rồng hang hổ, mười mấy hắc y nhân trước sau cũng sẽ trở thành oan hồn nơi đây mà thôi.

Đinh Đinh vừa khai mở các cơ quan, vừa đánh trả kịch liệt kẻ địch đang tới.

Nàng muốn đi cứu Đinh Hoàn, lão nhân gia kia cả đời trung nghĩa lại bị người phản bội lại.

Đinh Đinh nhìn chung vẫn là quá coi thường Khúc Dịch, hắn chỉ dùng một ngày đêm đã sửa chữa lại chỗ mở mật thất, có thể ra ngoài rồi.

Hoàng hôn đã buông xuống, ánh dương khuất dần phía chân trời, Bạch Vân trang dần hiện ra trước mắt hắn.

Một tòa đảo nguyên tiền cảnh bị lửa lớn phá hủy thành phế tích.

Khuôn mặt hắn không chút thay đổi nhưng trái tim đau như dao cắt, từng bước từng bước đi qua từng mảnh khói bụi của thôn trang.

Hắn đi tìm, đi tìm bảo bối trong lòng mình. Không bỏ qua bất cứ nơi nào, cứ lục soát như vậy từ lúc mặt trời lặn đến đêm tối, lại từ đêm tối tìm đến hừng đông.

Hắn tìm thật cẩn thận nhưng trong lòng cũng không ngừng cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng để hắn tìm thấy ai cả. Chỉ cần không thấy thi thể là còn có một phần vạn hi vọng sinh tồn.

Hơn mười thi thể cháy đen thui ở quanh những cạm bẫy, hắn lại không có hứng thú mai táng bọn họ.

Không phải hấn tàn nhẫn, mà là những người này căn bản không đáng để đồng tình, ngay cả sau khi xuống mồ cũng không có tư cách được bảo hộ.

Bước chân Khúc Dịch cuối cùng dừng lại trước một khối thi thể cháy đen bị chém mất cánh tay, liếc mắt một cái liền nhận ra khối thi thể này không phải người ngoài, chính là Đinh Hoàn!

Thì ra, chỉ cần thật sự để một người ở trong lòng, cho dù bọn họ có bị đốt thành tro cũng nhận ra được, lời nói này một chút cũng không sai. ...

Trải qua một ngày đêm tìm kiếm, hai bảo bối của hấn, hấn tìm được một, một cái khác lại thất lạc không rõ, có lẽ là chạy thoát được, cũng có lẽ đã chết không toàn thây, ngay cả tàn tích cũng không còn.

Nhưng Khúc Dịch nguyện tin tưởng Đinh Đinh còn sống, một tiểu cô nương tốt như vậy, ông trời làm sao nhẫn tâm để nàng chết đi khi còn trẻ như thế? Hấn chưa bao giờ tin vào thần tiên. Nhưng vì Đinh Đinh cho dù là thần, là phật, là ma, là yêu, chỉ cần có thể bảo vệ được Đinh Đinh bình an, hấn đều tình nguyện tin tưởng.

“Người nói, đại nghĩa làm trọng, dù chết ngàn vạn lần cũng không hối hận. Mà bây giờ người có thể thật sự dứt khoát, không nuối tiếc sao?”

Hấn hạ thân mình, nâng thi thể Đinh Hoàn lên, đi đến hoa viên nhỏ ven hồ nơi Đinh Hoàn thích ngồi uống rượu ngắm cảnh nhất, một mình ngồi đào đất.

“Người vì người trong thiên hạ mà bỏ ba nửa đời người, cuối cùng được cái gì? Thê tử uống mạng, nữ nhi thất lạc không rõ. Hôm nay người bỏ mạng thiên hạ này liệu lại có bao nhiêu người nhớ kĩ hết thấy những thứ người đã làm chứ?”

Mười ngón tay hấn nứt toang, máu tươi rơi rớt: “Người nói nhân chỉ sơ tính bản thiện, chỉ cần thêm người thiện lương dẫn đường, thiên hạ này sẽ không có tội ác. Nhưng người dẫn đường cả đời, lại dẫn thành cái gì chứ? Các cơ quan, cạm bẫy trong Bạch Vân trang ngoại trừ ta, người và sư ti thì không có ai có thể phá giải, đám hắc y nhân này nếu không có người mà người tín nhiệm dẫn vào bên trong, làm sao có thể ở trong trang giết người, phóng hỏa?”

Hấn chỉ đồng thệ mơ hồ, nát thành từng mảnh: “Người tin tưởng những người đó, nhưng bọn họ lại lấy cái gì để báo đáp lại sự tín nhiệm của người? Người nói ta gian ngoan, cứng đầu, vậy thì sư phụ, người cả đời này chẳng phải cũng ngoan cố quá đấy thôi?”

Khúc Dịch cẩn thận nâng thi cốt của Đinh Hoàn, đặt vào hố vừa đào, hai tay nắm từng nắm đất, phủ lên thi thể cháy đen kia.

Gặp được Đinh Hoàn, có lẽ là ý trời. Cũng có lẽ là ông trời muốn hấn yêu thương một người tốt ngu xuẩn như thế. Thôi đời bạc lạnh, người tốt như vậy thiếu rất nhiều, rất nhiều.

Đúng là ông trời không có mắt, người tốt không nhận được hảo báo. Chẳng bằng những kẻ xấu kia sống tiêu dao khoái hoạt, hưởng hết vinh hoa phú quý.

“Thực xin lỗi, sư phụ, Khúc Dịch phụ sự dạy bảo của người, từ nay về sau ta sẽ đi khắp thiên hạ tìm kiếm sư ti thất lạc, rất cần tiền tài, thế lực khổng lồ, cho nên nếu sau này ta làm việc gì có không tuân thủ quy củ chính đạo, cũng chẳng sợ hai tay nhuộm máu, chỉ cần có đủ lực lượng giúp ta tìm được sư ti, ta sẽ làm tất cả. Nếu ta biết được sư ti đã không còn, ta chắc chắn sẽ khiến nợ máu này phải trả bằng máu, sau đó.”

Mai táng Đinh Hoàn xong xuôi, hấn ở trước mộ dập đầu liên tục, dập đầu đến vỡ trán, máu tươi đầy mặt mới thôi: “Sư phụ, nếu người gặp được sư ti, nhớ rõ phải trói chặt năng, dù là trên thiên đình hay dưới địa ngục, ta nhất định sẽ tìm được các người, đến lúc đó, hắc hắc. ... ta sẽ không gọi người là sư phụ nữa, mà sửa lại gọi là nhạc phụ. Kiếp này, bất luận sống chết, Khúc Dịch ta nhất định thú (cưới) Đinh Đinh làm vợ.”

Hai mắt hấn đỏ bừng, trừng trừng nhìn bầu trời xanh, cá tính quật cường tưởng như đã chết, tại một khắc này như dâng lên đến cực điểm.

“Nếu không lấy được Đinh Đinh, Khúc Dịch ta sẽ không làm người!”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Đại Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tuy biết là ở gần xung quanh Bạch Vân Trang thì khó có khả năng tìm được Đinh Đinh, nhưng Khúc Dịch vẫn chưa từ bỏ ý định tìm kiếm nên ở lại nơi này một năm, lên núi, xuống núi, một tác đất cũng tìm kiếm không tha.

Một năm này, hấn ngoại trừ việc tìm người thi chính là luyện công, một ngày một đêm tìm kiếm, lại một ngày một đêm tập luyện.

Một năm này, hấn tròn mười tám tuổi nhưng thoạt nhìn lại âm trầm chẳng khác gì đã ba mươi tuổi rồi.

Một năm này, mái tóc vốn dĩ đen như bầu trời đêm, lại trở thành xám bạc.

Một năm này, tiếng nói của hắc cũng vì trưởng thành mà trở lên trầm thấp hùng hậu.

Hắc trải qua cả một năm không có biến cố hoàn toàn chỉ có một màu đen.

Rốt cục hắc cũng chết tâm. Hắc xác định ở lại trên núi này sẽ không tìm được Đinh Đinh. Điều duy nhất đáng để ăn mừng là hắc cũng không tìm thấy một khối thi hài nữ tử nào hết, điều đó chứng minh cơ hội mà Đinh Đinh còn sống là rất lớn.

Ngày tròn mười tám tuổi, hắc đi tới mộ Đinh Hoàn nói lời tạm biệt, quyết định xuống núi suy nghĩ phương thức báo thù vừa tìm kiếm tin tức về Đinh Đinh.

Tuy rằng thiên hạ rất lớn, tuy rằng hắc chỉ có một mình nhưng chẳng sợ tìm mười năm hay cả trăm năm, chỉ cần hắc không chết, hắc nhất định sẽ tiếp tục tìm kiếm.

Nơi dừng chân đầu tiên sau khi xuống núi chính là Tô Châu, nơi này chính là tâm điểm nổi phong ba trên giang hồ lúc xưa, hắc có dự cảm có thể tìm được chút manh mối ở nơi đây.

Đương nhiên, nguyên nhân cũng vì Tô Châu là nơi mà Hấp huyết đại pháp sau nhiều năm lại xuất hiện, cho nên hắc hiện thân ở nơi này thật ra cũng rất nguy hiểm.

Dù sao, đêm đó đám người kia huyết tẩy Bạch Vân Trang hắc cũng đã lộ mặt, nếu bọn chúng nhận ra hắc chỉ sợ là hắc khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Có điều chỉ cần có thể tìm được Đinh Đinh cho dù là hố lửa hắc cũng sẽ nhảy vào. Hắc đánh cược đêm đó hắc bụi bản đầy mặt tuổi còn non trẻ, mà nay hắc bụi phát đông nhan (đại khái khuôn mặt còn trẻ nhưng tóc bạc), tuổi tác khó phân biệt, sẽ có bao nhiêu người nhớ được hắc, nhận ra hắc đây? Chỉ mong là không có.

Cách đã lâu như vậy, lại một lần nữa trở về nơi đã sinh dưỡng hắc, không khí vẫn quen thuộc như cũ, tình cảnh cũng có chút quen mắt.

“Hắc!” Khúc Dịch lại có thể ở cửa thành mà gặp gỡ ngay một tên móc túi, kỹ xảo thật sự là Một chữ _kém!

“Tiểu tặc, cũng không nhìn xem bốn đại gia là ai, dám xuống tay với ta!” Hai ngón tay hắc khẽ động, lưỡi dao trong tay đối phương đã rơi vào tay hắc, bàn tay kia chớp nhoáng vươn ra, “Nói cho người biết ở thành Tô Châu này Lão tử được xưng là đào bao lão tử tông.”

Trêu chọc tên móc túi kia một phen, thuận tay sờ soạng chút ít “này, nọ” đối phương hôm nay vừa kiếm được: cũng chỉ có hai lượng bạc, haiz, thu hoạch ít như vậy thật sự là mất hết mặt mũi của ăn trộm nha.

Hắc thuận tay để tiền vào túi mình: “Cái này coi như ta thu phí dạy dỗ người vừa rồi, lần sau nhớ tìm con dê nào béo vào, nhớ kỹ là ánh mắt nhìn phải tốt một chút, phải biết rằng, không phải ai cũng có lương tâm như Lão tử đây chỉ lấy tiền của người mà không chặt mắt cái tay ăn trộm kia của người.”

Có điều loại hành vi này của hắc cũng có khác gì cướp bóc đâu, như vậy cũng là có lương tâm sao?

Ai có thể có đủ các bí kíp, bảo kiếm, vật phẩm hiếm quý của Bạch Vân Trang mà chỉ độc thiếu ngân lượng như hắc chứ? Hắc muốn vào thành mà thủ vệ cửa thành kia lại không nhận trần châu ngọc thạch, còn hắc thì trên người một văn tiền cũng không có, đành phải “mượn” người khác một chút!

Thuận lợi thu phí vào thành, hắc đi trên đường lớn chỉ thấy phía trước có đám người rất đông đang chạy về một hướng.

“Có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Đèn hoa đăng đêm Nguyên Tiêu sao? Đã là tháng ba rồi còn hoa đăng gì nữa?” Dù sao hắc nhất thời cũng không biết đi nơi nào tìm Đinh Đinh, vậy cứ đi theo đám người này góp vui chút đi!

Hắc vừa đi vừa ngắm nhìn, đến đường Chu Tước đã thấy người người đông đúc, một lồi đài luận võ rộng lớn đặt ở giữa đường.

Lúc này, trên lồi đài có hai nam nhân đang đánh nhau, võ công kia ở trong mắt Khúc Dịch thì thật sự là nhàm chán.

Thấy không có gì đáng xem lắm, Khúc Dịch đang muốn rời đi nhưng bước chân lại bị một đoạn nói chuyện hấp dẫn.

“Aiz, cũng chỉ tại lão cha kiên trì muốn ta mười năm gian khổ đọc sách chỉ mong một ngày đề tên bảng vàng cho thiên hạ biết, nếu không thì bây giờ người lên đài tranh giành một ngàn lượng hoàng kim kia chính là ta rồi. Một ngàn lượng nha, chỉ sợ ta có làm huyện lệnh năm mươi năm cũng không có được nhiều tiền như vậy!” Đây là một gã thư sinh than thở.

Nghe xong lời nói kia, đầu óc Khúc Dịch nhanh chóng hoạt động, muốn tìm Đinh Đinh, muốn thay Đinh lão báo thù chỉ dựa vào một mình hắc hoàn thành thì có thể nói là cực kỳ khó khăn.

Nhưng nếu trong tay hắc có ngân lượng lại có thuộc hạ trung thành tận lực như vậy..... đại sự mới thành được.

Lập tức, hắc quyết định hắc phải đoạt được ngai vàng trên lồi đài kia.

Sau khi hai người trẻ tuổi kia phân thắng bại, Khúc Dịch như lướt mây bay lên lồi đài.

“Xin thỉnh giáo vị huynh đài.” Hắn khom mình hành lễ đồng thời nhún người bay lên lôi đài, bắt đầu từ chỗ chân hắn đứng tảng đá làm lôi đài nứt ra một khe hở hẹp, trực tiếp nứt dần đến xẹt qua giữa hai chân đối thủ, cả sàn đấu trong giây lát bị một cái đáp xuống của hắn mà phân thành hai nửa.

Vốn dĩ người thắng cuộc lúc trước kia thấy Khúc Dịch lên đài đã ra tay như vậy, sắc mặt cũng trắng bệch, nghĩ mình luyện quyền cũng hai mươi năm có thừa nhưng chưa từng gặp qua công phu nào quý dị như thế, nếu như Khúc Dịch vừa rồi hướng về phía hắn mà... Rùng mình một cái hắn chạy như bay khỏi lôi đài.

Người dưới đài có kẻ tự mình hiểu lấy, thấy Khúc Dịch công lực cao thâm như vậy tự giác biết gặp phải địch mạnh đều rời đi cả.

Còn những kẻ không biết thân biết phận, hoặc tâm cao khí ngạo không so bì với người ta không được, thì đều thương cân đo đong cốt dưới thủ đoạn âm ngoan của Khúc Dịch, cũng chỉ mới nửa canh giờ, lôi đài đã bị máu tươi thấm thành màu đỏ.

Lúc này không còn ai dám lên đài khiêu chiến nữa.

Cái gọi là luận võ tranh tài này, vốn phần nhiều là điểm đến thì dừng (nghĩa là có chừng mực, không tổn hại người ta), ai lại như Khúc Dịch vừa ra tay là chiêu thức ác độc, những kẻ cùng hắn giao chiến đều là đoàn hoàng bước lên, rồi lại nhờ người khiêng xuống.

Trên đài cao, chỉ thấy Khúc Dịch tóc đen dài tung bay, hé ra khuôn mặt tuấn mỹ, mang theo chút hàn khí nhẹ nhàng làm cho tháng ba hoa nở xuân về lại đột nhiên điểm thêm mấy phần lãnh ý.

Hắn đứng ở trên lôi đài đỏ máu đó, hai mắt nhìn khắp những kẻ dưới đài, thân nhiên cười nhạt như băng mùa xuân chưa tan: “Xin hỏi các chư vị, còn có ai nguyện ý lên đài cấp cho tiểu đệ một chút chỉ giáo nữa không?”

Những người đó nhìn thân quần áo màu lam trên người hắn giặt phai thành trắng cả rồi, sạch sẽ đến không nhiễm một hạt bụi nào, tương phản là dưới chân hắn lại nhiễm tầng tầng máu tươi. Bộ dáng ấy muốn nói bao nhiêu khủng bố thì có bấy nhiêu. Lập tức mấy trăm dân chúng còn dư lại xem náo nhiệt vội thét chói tai mà chạy mất.

Mới chỉ một lát trong phạm vi mười thước quanh lôi đài, chỉ còn lại mấy chiếc giày rơi, một nửa bóng dáng người cũng không thấy.

Lúc này, một lão quân gia vui vẻ bước lên lôi đài hướng tới Khúc Dịch vãi một cái thật dài: “Chúc mừng cô gia, chúc mừng cô gia, mời vào vương phủ, lão gia và tiểu thư đang chờ ngài!”

Khúc Dịch nhất thời ngây người.

Vương Mẫn, được xưng là đệ nhất mỹ nhân Tô Châu. Mười ngón tay mềm mại, mặt như hoa đào, da thịt như ngọc, khi không cười thì thanh lịch tao nhã như nước sông tiên, một khi cong khóe môi, mắt long lanh hàm túy, kiêu diễm hơn đóa mầu đơn cũng đến ba phần.

Có thể nói nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất trong suốt mười tám năm làm người mà Khúc Dịch gặp được, ngay cả Đinh Đình trong lòng hắn tâm tâm niệm niệm khó quên cũng kém so với Vương Mẫn ba phần.

Khi Khúc Dịch bị lão quân gia dẫn tiến vào Vương phủ, gặp được Vương gia lão gia tử, lại thấy Vương Mẫn, hắn mới biết được thì ra hôm nay trận luận võ này không phải là đánh giá võ công bình thường, mà là Vương gia tuyển con rể, chọn người kế thừa sản nghiệp của Vương gia trong tương lai.

Khi Khúc Dịch còn nhỏ từng nghe nói Vương phủ này là đệ nhất danh môn Tô Châu, trưởng nữ của Vương gia (Vương gia đây không phải là phủ của vương gia, mà là một gia đình họ Vương) vào cung được sắc phong quý phi, huynh trưởng được phong làm quốc cửu, phụ thân thì không muốn vào cung làm quan lại gì hết nên được phong danh hiệu Tiểu Dao Hầu.

Nhưng hắn chưa bao giờ nghe nói Vương lão gia còn có một nữ nhi thứ hai nha!

Đừng hỏi hắn tại sao lại quen thuộc Vương gia này như thế, đây thật đúng là khéo nha! Năm đó ác bá hòa thiêu ngôi miếu đồ nát lại đúng là con trai ngoan của Vương gia, quốc cửu đương triều- Vương Phán.

Năm đó, hắn đối Vương Phán này chỉ hận không thể róc thịt, chặt xương, mà nay vận mệnh lại trêu cợt như vậy, khiến cho Vương phủ muốn chiêu hắn làm con rể.

Khúc Dịch nhìn Vương Mẫn bên kia cúi đầu, miệng xấu hổ lại tươi cười, đáy mắt hắn chợt lạnh băng một mảnh, lại liếc mắt một cái sang vị Vương lão gia cười đến giống Phật Di Lặc kia.

Người ngoài có lẽ sẽ bị khuôn mặt hiền lành của lão gia tử này lừa gạt, nhưng Tô Châu cũng là nơi sinh thành của Khúc Dịch, hắn đã sớm biết toàn gia họ Vương này là ác bá đến mức nào, nên dù Vương lão gia dùng mọi cách thể hiện thiện chí của mình thì hắn ngay cả nửa điểm cảm kích cũng không có.

Hắn thân nhiên cười: “Chỉ sợ văn bối phải cô phụ ý tốt của lão gia. Tiểu bối trước khi lên đài vốn chỉ biết thắng trận sẽ được ngàn lượng hoàng kim, lại không biết phải đính hôn thiên kim của quý phủ. Tiểu bối vì vàng bạc mà đến, việc thân cận này thật là có lỗi thứ cho tiểu bối không thể nhận.”

Nghe vậy Vương lão gia cũng không giận, vẫn cười đến hòa ái: “Hay là Khúc công tử ghét bỏ tiểu Mẫn không đủ thanh nhã khiêm tốn?”

Khúc Dịch lắc đầu: “Quý thiên kim mỹ mạo vô song.” Nhưng Vương Mẫn lại không phải là “nàng” trong cảm nhận của hắn nha!

“Vậy Khúc công tử vì sao không muốn đính hôn? Ngươi cũng biết một khi ở rể Vương phủ, chớ nói tiền tài, mỹ nhân song song, mà quyền lực, phú quý cũng bức người, Khúc công tử thực không động tâm sao?”

Khúc Dịch tin tưởng lấy thể lực trong quan trường của Vương phủ, một khi hẳn trở thành con rể của Vương phủ việc tùy tiện làm một chức quan thất phẩm nào đó là không thành vấn đề.

Nếu hẳn không muốn tham gia chốn quan trường, chuyển sang làm ăn buôn bán thì sản nghiệp Vương phủ to lớn như thế cũng đủ để hẳn phát triển một thể lực ngập trời.

Hơn nữa Vương Mẫn lại là nữ tử dung nhan như hoa như vậy thân là nam nhân ai lại không động lòng?

Nhưng là.....

Trong đầu hẳn hiện lên từng đoạn kí ức ở Bạch Vân Trang kia.

“Sur đệ, ngươi phải tắm rửa mỗi ngày nha! Tắm rửa làm sao có thể tổn thương nguyên khí được? Không tắm rửa mới sinh mùi hôi áy!”

“Sur đệ, tiểu hài tử không thể uống rượu, uống rượu có hại cho thân thể.”

“Sur đệ, không cần che, là nhật thực một phần thôi, rồi sẽ hết.”

“Sur đệ, trời lạnh nhớ rõ mặc thêm nhiều quần áo.”

Đỉnh Đỉnh, hẳn rất nhớ nàng! Biết bao hy vọng cuộc sống của hai người ở Bạch Vân Trang có thể thật dài, thật lâu cho đến khi người tóc bạc da mồi vẫn còn có thể tay trong tay, cùng nhau tàn bộ trong rừng cây kia.

Nhưng hôm nay tất cả đều tan thành bọt nước, đều là do đám hắc y nhân chết tiết kia, ngục quân tử đầy miệng nhân nghĩa, hẳn nhất định không tha cho bọn chúng.

Kim lòng không đậu, hốc mắt hẳn chột đầy nhiệt khí, chỉ đành phải âm thầm vận công ức trụ nỗi lòng trào lên.

Hắn cố gắng duy trì nụ cười khinh đạm, yếu ớt: “Vương lão gia, bất luận tiểu bối đối với đề nghị của ngươi có bao nhiêu động tâm đi nữa, cũng chỉ là có tâm mà vô lực a! Tiểu bối tập luyện môn võ công vốn là âm hàn công pháp, công pháp này... Hắc hắc hắc, là không thể gần nữ sắc.” Hắn thà đem mình nói thành thái giám, cũng không nguyện phụ bạc nữ thân của lòng mình.

Rầm, đại chường của Vương lão gia đập xuống bàn, rốt cục cũng trở mặt: “Ngươi không thể gần nữ sắc, lại còn lên lời đòi chọn rể của Vương phủ, đây là cố ý đối địch với Vương phủ ta hay sao?”

“Vương lão gia đừng giận, tiểu bối hôm nay mới đến Tô Châu, không biết quý phủ mở lời đòi chọn rể. Có câu kẻ không biết không có tội, huống hồ, hắc hắc..... Vương lão gia, lấy võ nghệ của vãn bối ngươi không tiếp nhận ta thì đúng là uổng công bày ra lời đòi chọn nhân tài?”

Hai trông mắt Vương lão gia đảo qua đảo lại, vẩy vẩy tay, ý muốn Vương Mẫn rời đi, rồi lại lệnh cho mọi người lui xuống, đại sảnh trống trải chỉ còn mình lão và Khúc Dịch bốn mắt nhìn nhau.

“Ngươi là kẻ nào, đến Vương phủ ta là muốn cái gì?”

“Vương lão gia, mọi sự hôm nay thực sự chính là trùng hợp, tiểu bối gọi là Khúc Dịch, vốn là người giang hồ, đến Tô Châu lộ phí đã dùng hết thể nên mới lên lời đòi luận võ. Về phần vì sao tiểu bối là người thích hợp nhất với yêu cầu của lão gia... Hắc hắc, lẫn lộn trong giang hồ ai lại không có vài phần nhân lực phán đoán chứ? Thứ cho tiểu bối nói thẳng, Vương lão gia mặt mày trắng trẻo, mũi thở nở nang, nhân trung sâu rộng, rõ ràng là tướng đại phú đại quý. Về phần vị Vương cô nương kia, đẹp thì có đẹp thật nhưng cũng là mệnh bạc phúc, xuất thân của nàng nhất định là ca kỹ, vũ kỹ, đám quả quyết không có khả năng có quan hệ huyết thống gì với Vương lão gia. Mà Vương lão gia lại vì nàng chiều té (kén rể), lại đưa ra điều kiện hậu đãi hơn người, bởi vậy tiểu bối mạnh miệng dự đoán cái ngươi muốn chính là một người võ nghệ cao cường, về phần có muốn kết hôn với Vương cô nương hay không, cũng không phải là vấn đề.”

Vương lão gia cúi đầu trầm tư một lát: “Ngươi thật sự không thể gần nữ sắc?”

“Lão gia có thể phái người nghiệm thân.” Võ công một khi luyện đến cực hạn, việc lui dương cũng không phải là vấn đề, Khúc Dịch này mới không thêm sợ người nghiệm tra nhé.

“Ngươi còn trẻ tuổi, đã có công lực cao thâm như vậy, vì sao lại có thể nghèo túng trong giang hồ được? Hay là có chuyện gì không thể cho ai biết được?”

“Vương lão gia, hắc hắc, chúng ta đều là người theo đuổi lợi ích thực tế, sẽ không quan tâm quá nhiều như vậy. Giang hồ này..... muốn ở trong này kiếm nhiều tiền, nói đơn giản cũng rất đơn giản, mà nói gian nan thì cũng thật gian nan. Yêu cầu căn bản nhất chính là hai thứ, tiền tài và nhân lực. Từ trước đến nay, có tiền tài, có nhân lực, muốn tìm kiếm cơ hội kiếm tiền còn có gì khó khăn sao? Ngươi xem bên ngoài của tiểu bối, cho rằng tiểu bối năm nay bao nhiêu tuổi? Không, không, không, ngươi cũng không cần đoán, ta trực tiếp nói cho ngươi, ta năm nay mười tám tuổi. Ngươi cũng đừng kỳ quái tại sao ta luyện mười tám năm công lực lại đủ để đánh bại sáu mươi năm cố gắng của người khác. Sự phụ của tiểu bối là lão thái giám từ trong cung, truyền lại cho tiểu bối chính là môn võ công đứng hàng thứ ba trong số ba ma công chốn võ lâm, Quỷ Hoa Bảo Điện.”

Vương lão gia thiếu chút nữa té xiu, trên đời này thực sự có người lại khẳng định tự mình hại thân mình đi luyện Quỷ Hoa Bảo Điện kia sao? Kể cả Quỷ Hoa Bảo Điện kia có được đồn đại là “Quỷ Hoa nơi tay, thiên hạ ta có” đi nữa, nhưng muốn một đại nam nhân tự cung để luyện loại võ công này, cũng là mất hết mặt mũi tổ tông mười tám đời đi?

“Vương lão gia nhất định rất nghi hoặc tại sao tiểu bối lại luyện loại ma công này?” Khúc Dịch am hiểu rất sâu phương thức cổ động người ta, đầu lưỡi kia chẳng khác gì con rắn độc, thẳng tắp cắn vào lòng Vương lão gia làm cho hắn đau đớn, lại luyện tiếu buông tha ‘vũ khí’ tốt như thế này.

“Tiểu bối xuất thân là kẻ bị bỏ rơi, lão gia cho rằng võ lâm đại phái bình thường có thể thu nhận người như ta sao? Người trong chính phái chú ý nhất chính là giảng bề kết phái. Như xuất thân của tiểu bối chỉ có thể dẫn thân vào lục lâm hắc đạo, ma cung tà phái mà thôi. Mà trong chốn võ lâm ba loại ma công luyện thành nhanh nhất, trong đó có Hấp huyết đại pháp dựa vào hút máu của thanh niên tinh tráng làm gia tăng công lực; Âm dương thần công lại là hấp thụ công lực của người khác thành của mình. Luyện hai loại ma công này, xem như tôn hại đến kẻ khác rất nhiều, làm hại nhiều người như vậy, tất nhiên không có kết cục tốt, tất cả đều bị võ lâm nhân sĩ chính phái muốn tiêu diệt. Chỉ có Quỷ Hoa Bảo Điện, nếu tập luyện đúng phương pháp, mười năm có thể được liệt vào hàng võ lâm cao thủ, lại là tự tàn phá bản thân, chẳng sợ bị người trong thiên hạ khinh thường, chỉ cần ta chẳng để , ai có thể làm khó dễ được ta? Về phần người bên ngoài có cười, cũng chỉ là cười trong lòng, đôi mắt, bọn họ còn dám cười ta sao? Thực lực mới là chân chính quan trọng, hơn nữa ta lại không có nhược điểm bị rơi vào tay đám người suốt ngày mở miệng hô to nhân đức kia, bọn họ muốn diệt ta cũng chẳng thể nào. Như thế tính ra ta còn chiếm tiện nghi lớn ấy!”

Vương lão gia cũng là người làm ăn khôn khéo, nghe được ý tưởng của Khúc Dịch cũng mừng thầm vì mình nhất được bảo bối. Thật sự là người tri tâm nha! Hắn đưa nữ nhi vào cung người ngoài cười hắn bán con, nhưng hắn cũng vì ăn theo hoàng thân quốc thích mà đứng đầu được giới thương nhân, cuộc mua bán này còn không có lời sao?

Giờ khắc này hắn đã nhận thức Khúc Dịch.

“Người không cưới Mẫn Mẫn cũng rất tốt, nha đầu kia ta dùng cả ngàn lượng bạc trắng mới đem về tay được, ta cũng không muốn người khác chiếm tiện nghi. Về phần người... Thật sự hợp khẩu vị của ta nha. Như vậy đi! Lấy thể lực của ta, cho người làm chức quan thất phẩm nhỏ cũng không phải là vấn đề, có điều ta càng hi vọng người ở lại bên người ta, phụ trợ ta thật tốt, làm việc cho ta lúc sinh thời, có thể làm trụ cột khiến Vương gia phú quý muôn đời.” Hắn muốn tìm người giúp đỡ, chính là bởi vì có rất nhiều chuyện không chu toàn được hết, mà con hắn lại không chịu thua kém sáng tạo ra cái ý tưởng thu một nghĩa nữ, lại ra chiêu kén rể cho nghĩa nữ này, “Đương nhiên, ta có thể cho người thù lao tương đối, người muốn cái gì? Vàng bạc châu báu? Võ học cao thâm? Hay vẫn là vào cung làm nội thị? Mặc kệ thế nào, ta nhận lời chắc chắn trong tương lai sẽ thỏa mãn người. Thật ra, ta càng đề nghị người vào cung, lấy tư chất của người chức tổng quản đại nội khẳng định chạy không thoát, đây chính là vị trí tốt gặp quan đại ba cấp nha!” (chỗ này ta không hiểu, các tình yêu nếu biết thì chỉ dùm)

“Việc vào cung ta tạm thời chưa tính đến, thiên hạ này ta còn chưa đi hết đâu! Qua vài năm rồi nói sau. Ta ở trên giang hồ lưu lạc mười tám năm cũng có chút ngấy, hiện tại học làm một phú ông thế nào cũng là cái lựa chọn không sai nha.” Khúc Dịch không trực tiếp đòi tiền, nhưng làm phú ông thì chính là có tiền mới làm nên được. Đồng thời hắn làm vậy cũng là vô tình, cố ý nói cho Vương lão gia kia biết, hắn chỉ hứng thú đối với chuyện kiếm tiền, mà vô tình với quyền thế sẽ làm giảm bớt tâm kiêu ngạo của Vương lão gia từ đối với hắn.

Vương lão gia thực thương thức cái loại tao nhã giao hoạt này của hắn, thế này mới xứng đôi với Vương lão gia ta trên quan trường, thương trường từ lâu vốn đặc ý chứ: “Thật là quyết định sáng suốt, người sẽ không hối hận.”

Khúc Dịch ha hả cười khế, trong lòng âm thầm hừ lạnh: “Đương nhiên rồi! Ta sẽ không hối hận, nhưng người tuyệt đối sẽ hối hận không kịp đâu!”

Lúc này, Vương lão gia quả đúng là tự mình mở cửa rước một con mãnh hổ vào nhà.

....

Vương Mẫn... thật ra không phải họ Vương, nàng căn bản thậm chí không có họ. Nàng cũng là một trẻ mồ côi, đúng như theo lời Khúc Dịch nói, là xuất thân ca kỹ nghệ danh là Mẫn Mẫn.

Nhưng nàng cũng không phải là ca kỹ bình thường, nàng vốn là ca kỹ nổi danh nhất trong cung. Nếu không phải vì mấy tháng trước không cẩn thận đắc tội với Vương quý phi thì cũng sẽ không rơi vào tình thế ngày hôm nay.

Trong lòng nàng hận chết người nhà họ Vương, từ cái vị Vương quý phi ý thế hiếp người kia, rồi Vương lão gia coi nàng như vật phẩm đem bán, cho đến Vương Phân cả ngày ra oai gây chú ý với nàng.

Nàng vốn nghĩ đem toàn gia này diệt trừ hết, nhưng nàng chỉ là một nữ tử trời gả không chặt, có thể có biện pháp gì đây?

Khi Khúc Dịch đánh thắng mọi người trên lôi đài, nàng từng hi vọng thân may mắn chiếu cố nàng, để cho nam nhân bản lĩnh cao cường, tuấn tú vô cùng kia trở thành chỗ dựa kiên cố nhất của nàng.

Nhưng Khúc Dịch lại thẳng thắn cự tuyệt nàng, chẳng lẽ nàng đúng là người không thể chịu nổi sao?

Ngồi trước gương đồng, ánh mắt nàng dừng trên dung nhan hoa mỹ kia, đã từng chịu sự chú ý của vạn người, mà nay....

“Chẳng lẽ là ta già đi? Hay là biến dạng? Vì sao hắn không cần ta? Hay là... A!” Tiếng thở dài mới được một nửa chợt biến thành kinh hô, bởi vì nàng nhìn trong gương thấy một gương mặt khác, đúng là Khúc Dịch.

“Ngươi vào bằng cách nào?” Cửa sổ đóng chặt, hắt lại như ma quỷ mà xuất hiện, hay là ... Kiêu nhan của nàng trắng bệch một mảnh.

“Cô nương chớ hoảng sợ, có thể có bóng dáng thì không phải yêu ma!” Khúc Dịch cười, cũng không phải nụ cười ngạo nghễ, trào phúng thiên hạ khi sáng, mà là nụ cười âm áp như nước mùa xuân: “Cô nương sợ dĩ không phát hiện ta tiến vào là vì thân pháp của ta nhanh nhẹn, mà cô nương lại không yên lòng tập trung.”

Nàng nghĩ ngay đến ban ngày hắt ở trên lời đài tư thái anh dũng, cực kì giống tiểu thuyết kiếm hiệp miêu tả các đại hiệp_ Thập bộ sát nhất nhân, thiên lí bất lưu hành. (Mười bước giết một người, ngàn dặm chẳng lưu lại hành tung)

Thì ra thì từ vốn không có thói phong, trên giang hồ thật sự có vô số cao thủ, huông chi

Khuôn mặt nàng không khỏi âm đạm: “Ban ngày công tử đã cự tuyệt tiểu nữ, tối nay vì sao lại tìm tới cửa? Chẳng lẽ lấy trí dũng của công tử lại là hạng người lấy mạnh hiếp yếu sao?”

“Không phải, không phải!” Khóe môi Khúc Dịch vẫn hàm chứa nét cười yếu ớt: “Văn bối đến chỉ vì hai việc, thứ nhất, ta cự tuyệt cô nương thỉnh cô nương bỏ qua, thật sự là văn bối sớm đã có ý trung nhân, không dám lừa dối cô nương.....”

Nàng vội vàng la lên: “Ta chịu làm thiếp.”

“Cô nương tội gì mà phải ủy khuất bản thân mình, lấy dung mạo xinh đẹp, tài hoa của cô nương, vì sao tình nguyện phải dưới người ta mà không muốn hơn người ta chứ?”

Thân thể mềm mại của nàng khẽ run rẩy, đôi mắt sáng mị hoặc như nhiễm sương mù: “Hơn người sao? Nói ra thì dễ dàng. Nhưng ta thì có năng lực gì đây? Viết chữ, vẽ tranh, đàn hát mấy khúc ca... Năng lực này ngay cả dùng để bảo vệ chính mình cũng chẳng được, còn nói cái gì mà hơn người chứ?”

“Cái tên Vương Phân kia, chữ thì chẳng biết được bao nhiêu, đầu óc thì ngu xuẩn, chỉ là may mắn sinh ra trong gia đình có điều kiện tốt, mà đã có thể hoành hành nửa thiên hạ. Vậy cô nương làm sao có thể khinh thị tài năng của chính mình chứ?”

“Ta không có cái vận may đầu thai làm người trong sạch, không có một tỷ tỷ phú quý, không có một phụ thân tiêu dao, ta ngoại trừ bị người ta quản chế, còn có thể làm gì chứ?” Nàng chưa từng kiêu ngạo sao? Nàng tuổi trẻ mĩ mạo, tài hoa tuyệt thế, ca hát, bắn cung, thi thư, lục nghệ tinh thông, năm đó hoàng hậu từng nói bằng khả năng của nàng, nếu là thân nam tử chắc chắn sẽ là một nhân tài cho nên rất yêu quý nàng.

Nhưng sau khi hoàng hậu tạ thế, Vương quý phi độc bá hậu cung, nàng từ vị trí cao cao tại thượng mà rớt xuống, biến thành vật phẩm mua bán hạng nhất trong cung.

Kiêu ngạo của nàng đã bị triệt tiêu qua từng cửa ải khó khăn gian khổ đó.

“Đó là bởi vì cô nương đã không lợi dụng ưu điểm của chính mình, chỉ một mực thăm nghĩ muốn tìm người dựa vào. Ngươi thuyết phục bản thân phải biết thuận theo thời thế, bỏ qua sự không cam lòng của chính mình, vì thế mỗi khi ngươi tâm thần không yên đều thở ngắn than dài.” Hắt tự nhiên ngồi xuống bên bàn, rót một chén trà thanh nhiên ngồi uống, “Cô nương có lẽ nên thay đổi suy nghĩ đi, trên đời này không có núi cao để vĩnh viễn dựa vào, con người ta sống trên đời duy nhất có thể dựa vào chính là bản thân mình thôi. Mà đó chính là nguyên nhân thứ hai tối nay ta tới tìm cô nương.”

Có lẽ là vì dung mạo ngày thường của Khúc Dịch rất tuấn mỹ, hoặc là lời nói của hắn có âm thanh rất say lòng người, cũng có thể hắn rất am hiểu cách mê hoặc lòng người. ... Mẫn Mẫn nghe hắn nói chuyện trong ngực cảm thấy đau nhói, trong cơ thể lại cảm thấy một cỗ nhiệt khí không ngừng dâng lên, tích lũy.

Trong nháy mắt, Khúc Dịch tựa như ánh mặt trời thẳng tắp chiếu vào cuộc sống u ám của nàng, chỉ ra một con đường sáng cho nàng. Nhưng nàng lại không dám quá tin tưởng rằng trên đời này lại có chuyện tốt giống như vậy, thiên thượng cũng sẽ rớt xuống hăm bánh, hay vẫn là trút lên đầu những kẻ xuất thân hèn kém như nàng? (chỗ này có thể hiểu là : người cao sang luôn may mắn, kẻ nghèo hèn luôn chịu thiệt thòi)

“Ta ... ta không rõ lời ngươi nói, ngươi ... Có lẽ ngươi cần phải đi rồi...”

“Cô nương không cần sợ, ta không có ác ý với ngươi, thậm chí ngược lại, có khi chúng ta còn có khả năng trở thành đối tác tốt đấy! Vương Phân thiếu ta một món nợ máu, năm đó ta mới chỉ là một đứa bé không có khả năng đòi nợ, nhưng đứa bé rồi cũng sẽ trưởng thành, thẳng ăn mày nhỏ bé cũng có ngày sẽ biến thành con hổ lớn. ... Ngươi hiểu ý của ta chứ?”

Thì ra là hắn tìm đến Vương gia trả thù. Mẫn Mẫn kim lòng không được đến gần bên người Khúc Dịch, nắm lấy bàn tay hắn: “Ngươi có biện pháp nào hãy nói cho ta biết. Vương phủ trước mắt quyền khuynh hướng đã (nắm quyền thế lớn trong tay), khí thế bức người, chúng ta...”

Khúc Dịch đánh gãy lời của nàng: “Xem sự việc không thể chỉ nhìn trước mắt, ngươi xem lão hoàng đế kia bao nhiêu tuổi, có thể ngồi trên ngai vàng bao lâu? Năng lực của Vương quý phi kia có thể duy trì bao lâu nữa? Vương lão gia tuổi tác cũng cao, về phần Vương Phân chỉ là một cái bao tải, càng không đủ gây sợ hãi, chẳng lẽ cô nương còn sợ những kẻ này?”

Mẫn Mẫn nghĩ đến hoàng đế, khi nàng rời cung thì hoàng đế đã bị bệnh, nghe đồn hiện tại là thái tử xử lý việc triều chính, một khi hoàng thượng băng hà, tân hoàng đăng cơ hướng đến mục tiêu cao hơn, vậy Vương quý phi đã từng đắc tội với vô số người kia sẽ có kết cục quả là không thể nói trước được. Mà chỉ dựa vào quyền thế của Vương quý phi cùng thế lực của Vương gia kia cuối cùng có năng lực làm thế nào chứ?

Trời ạ, nàng lại đi sợ hãi người như vậy sao?

“Ta vốn tưởng rằng mình thông minh, không thể tưởng tượng được lại ngu xuẩn đến như vậy.”

“Ta tặng cho cô nương bốn chữ: tự lực, tự cường.” Khúc Dịch vẫn thản nhiên cười như trước.

Mẫn Mẫn nghĩ đến những lời hắn nói, trầm tĩnh một lát, rồi sự u sầu khắp cơ thể kia chợt giống như ánh sáng mặt trời chiếu lên giọt sương sớm, nhanh chóng bốc hơi, khuôn mặt bây giờ chính là sáng rực tự tin.

“Như vậy cũng xin hỏi công tử, chúng ta định chỉ an vị mà ngồi nhìn sự việc “chậm rãi” diễn biến sao?” Nàng cố ý cường điệu nhấn mạnh hai từ “Chậm rãi”.

“Năm tháng chính là sự tôi luyện tàn khốc nhất, cho nên nhân khí tinh thần của lão niên tất nhiên không bằng người trẻ tuổi, mà cũng là người trẻ tuổi, nhưng một kẻ bị tửu sắc vết cạn sức khỏe, một kẻ khác lại ngày ngày khổ luyện cho thân thể mạnh mẽ, cô nương thử nghĩ xem, ai có thể sống lâu hơn chứ?” Mà hắn đều đã có biện pháp cả rồi, sẽ khiến cho “Năm tháng” và “tửu sắc” kia càng nhanh chóng lấy đi tính mạng của những kẻ kia.

Mẫn Mẫn nghe ra ý tại ngôn ngoại (ý ở ngoài lời) của hắn, cũng tự ra được quyết định cho mình: “Ta hiểu được, đa tạ công tử chỉ bảo lời hay, tiểu nữ đã biết ngày sau nên sống thế nào.”

Cũng từ tối hôm nay chia sẻ tâm tư với nhau, ngày sau đã hình thành tổ chức tình báo “Diệt Thiên” trải rộng đại giang nam bắc, hơn nữa còn độc bá thế lực cả trăm năm.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Đại Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Thời gian ba năm nói ngắn cũng không ngắn, mà nói dài cũng chẳng dài, nhưng cũng đủ để rất nhiều chuyện xảy ra, ví dụ như: Vương phủ biến mất, nơi cũ đó trở thành Thiên Bảo phường nổi danh ở Tô Châu, chuyên doanh kì trân dị bảo trong thiên hạ.

Khúc Dịch khoan thai đi vào quán trọ lớn nhất trong thành- Phú Quý Cư.

“Khúc lão bản.” Đám người bốn phía đều hướng về phía hắn mà chấp tay hành lễ, cho dù trong lòng có bao nhiêu khinh thường đối với Khúc Dịch đi nữa.

Hắn từ việc thắng lời đài tiền vào Vương phủ, được Vương lão gia trọng dụng, lại xui khiến Vương lão gia lợi dụng thân phận Quốc trưởng kia mà độc bá thị trường muối, khiến cho tài phủ của Vương phủ gần ngui trong vòng một năm đã tăng gấp mười lần. Cũng bởi vậy mà gây thêm vô số thâm cừ đại hận cùng những lời oán hận của người ta.

Chuyện này đã dẫn đến việc sau khi lão hoàng đế băng hà, tân hoàng vừa đăng cơ liền hạ chiếu thư bắt Vương quý phi hạ táng theo tiên hoàng. Vương lão gia vì trốn tránh sự hãm hại của tân hoàng mà tự sát trước, Vương Phấn bị bắt vào ngục để Đại Lý Tự thẩm tra, lại tra ra một án giết người phóng hỏa, làm hại người vô tội, bị phán chém đầu.

Wương phủ một nhà chết hết, gia nghiệp to lớn như vậy tất cả đều rơi vào tay Khúc Dịch và Mẫn Mẫn... À, mà nàng hiện nay không gọi là Mẫn Mẫn nữa, nàng đã tự lấy cho mình một cái tên mới là Khúc Mẫn Nhi. Tâm tư của nàng đối với Khúc Dịch đều đã thể hiện hết trên cái tên mới này, cũng chẳng quan tâm đáy lòng Khúc Dịch đã sớm có người ngự trị, không có lấy một góc dành cho nàng.

Toàn bộ người ở Tô Châu đều biết Khúc Dịch ngầm chiếm lấy gia sản của chủ cũ. Nhưng hắn thủ đoạn vốn âm hiểm, ngoan độc, lại một thân võ nghệ trác tuyệt, cho nên dù là sau lưng mọi người đang cùng nhau si và hận, nhưng chỉ cần vừa thấy hắn đến vẫn đều là kiềm nén sự phẫn nộ trong đáy lòng ngoan ngoãn hành lễ vẫn an.

Giống như lúc trước Khúc Dịch nói với Vương lão gia: cho dù người trong thiên hạ đều mắng hắn trong lòng thì làm sao? Cho dù hắn chẳng ra gì, nhưng ngược lại hắn phi thường hưởng thụ quyền thế và phú quý trong tay hiện tại.

Hắn lãnh đạm cười đáp lễ với những người xung quanh, chậm rãi lên lầu hai.

Trên đó đã có ba người ngồi, hiển nhiên là đang chờ hắn đến.

“Khúc lão bản, đã lâu không gặp, gần đây vẫn khỏe mạnh?” Khúc Dịch vừa vào cửa, một người béo trắng đã lập tức cười hi hi đứng lên hành lễ.

“Nhờ phúc, nhờ phúc. Khúc mỗ thấy Trương lão bản, Giang lão bản, Lưu lão bản mặt phỉm hồng quang chắc chắn là kiếm được tiền hoặc có chuyện mừng rồi.” Khúc Dịch chấp tay hoàn lễ.

Ba vị đại bản không hện mà gặp cùng xấu hổ cười, việc buôn bán mà nói thì kiếm nhiều tiền đương nhiên là quan trọng hơn. Nhưng Khúc Dịch nói bọn họ có chuyện vui, rõ ràng là biết bọn họ đều nạp thiếp mới. Haiz, sớm đã nghe nói Khúc Dịch – chủ nhân Thiên Bảo phường tin tức linh thông, nhưng không thể tưởng tượng được ngay cả mấy việc tư mật thế này cũng không thể gạt được hắn, quả nhiên là nhân vật lợi hại.

“Ba vị lão bản không cần để ý, đây là bản ‘sắc’ anh hùng thôi! Cười vợ, nạp thiếp là chuyện tốt, còn sợ người biết sao?” Khúc Dịch lấy từ trong người ra ba chiếc bình bạch ngọc, đặt ở trước mặt ba vị kia: “Khúc mỗ có chút lễ mọn, cần chúc ba vị tân hôn hạnh phúc.”

Chút vướng mắc trong lòng ba vị lão bản lập tức tiêu tan hết, người trong nghề đều biết Thiên Bảo phường ngoại trừ độc quyền về kì trân dị bảo trong thiên hạ, thì cũng bán một số thứ rất thú vị, ví dụ như ba bình “Xuân phong ngọc lộ hoàn” trước mắt này.

Đây cũng không phải là loại xuân dược bình thường, chỉ kích thích thân thể ái ân, mà là thần dược chân chính dành cho nam nhân, khiến cho từ trong ra ngoài đều đạt tới cảnh giới hài hòa, bình thản. Nếu dùng hàng năm, không chỉ khiến chuyện khuê phòng hùng phong vô hạn, mà còn nâng cao thể chất, kéo dài tuổi thọ, nếu xưng là tiên đan cũng không đủ nha!

Thật đáng tiếc, xuân phong ngọc lộ hoàn này rất quý, một viên đáng giá cả trăm lượng hoàng kim, cho dù là giàu có cũng không thể ngày ngày đều dùng, đại khái cũng chỉ có đương kim Thánh Thượng mới có tiền vốn để mỗi ngày xem nó như đường mà ăn thôi.

Khúc Dịch coi đây là lễ so với kì trân dị bảo càng khiến cho ba vị lão bản kia vui mừng hơn.

“Khúc lão bản quả nhiên là người rộng rãi.” Lưu lão bản cười to, thu hồi cái lọ bạch ngọc: “Khúc lão bản mắt công mời chúng tôi từ xa đến, lại đưa lễ vật quý như vậy, không phải là chỉ để chúc mừng chúng ta nạp thiếp đấy chứ?”

Giang lão bản cũng đồng thời cất cái bình bạch ngọc đi: “Khúc lão bản có yêu cầu gì xin cứ nói, chỉ cần Giang mỗ có thể làm, tuyệt đối không dám khước từ.” Hắn cũng đưa ra chút thù đoạn nho nhỏ, hẳn vốn nói nếu Khúc Dịch yêu cầu mà hắn ‘có thể’ làm thì sẽ làm, cho nên đến lúc đó dù hắn nói ra một câu ‘Thử cho Giang mỗ bắt lặc’ thì Khúc Dịch kia cũng không có biện pháp làm gì hắn.

Chỉ là chút tâm kế nho nhỏ ấy Khúc Dịch cũng không để ý, cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ sẽ yêu cầu bọn họ làm cái gì, chẳng qua là muốn gặp gỡ như vậy để bố trí hành động kế tiếp của mình mà thôi.

“Ha ha ha, ba vị lão bản làm gì mà khẩn trương vậy? Khúc mỗ chẳng qua là mới nghe nói luận kiếm trên Hoa Sơn sáu năm một lần sắp tới sẽ tổ chức, trong hai tháng này là việc trọng đại của võ lâm, rất nhiều người sẽ tham dự, tất có nhiều cơ hội làm ăn, Khúc mỗ bất tài chỉ muốn xin chén cơm canh thôi. Nhưng mọi người đều biết Hoa Sơn trong phạm vi trăm dặm đều là thế lực của ba vị Giang, Lưu, Trương lão bản, nhất định phải có được sự đồng ý của ba vị, thế nên Khúc mỗ mới mời ba vị cùng tụ họp ở đây.”

Trương lão bản có chút không hiểu: “Khúc lão bản, người chuyên doanh là kì trân dị bảo, võ lâm đại hội này... Tham gia đúng là rất nhiều người, nhưng chẳng qua cũng chỉ là dùng chân một chút, ăn uống, phục sức, ngựa xe... cũng không phải là phạm vi am hiểu của người nha!”

“Trương lão bản, kì trân dị bảo trong thiên hạ cũng bao gồm bảo kiếm? Thiên Bảo phường gần một năm nay cũng vơ vét không ít bảo kiếm trong thiên hạ, như Thái A, Trảng Ngự, Thanh Minh... Vì thế, muốn nhân dịp luận kiếm Hoa Sơn lần này mà kiếm chút tài lộc nho nhỏ, còn thỉnh ba vị không cần để ý.” Khúc Dịch cười cười đáp lại.

Ba vị lão bản cùng liếc nhau một cái, việc làm ăn này của Khúc Dịch cũng không lấn sân sang lĩnh vực của bọn họ, cũng không xâm chiếm đến lợi nhuận của bọn họ, để cho hắn tham gia một chân vào cũng không có vấn đề, có điều... .

“Khúc lão bản, đây là việc nhỏ để người làm chủ là được, người tốn tiền vốn lớn như vậy cũng quá khách khí rồi.” Giang lão bản vỗ vỗ cái bình bạch ngọc trong tay mà nói. Trong đầu hắn đang nghĩ, ba bình Xuân phong ngọc lộ hoàn này giá trị ba trăm lượng hoàng kim, mà lợi nhuận bán kiếm kia... Chỉ sợ không cao bằng con số này.

Khúc mỗ không dám nói dối với ba vị. Mấy thanh kiếm này đối với võ lâm thế gia chân chính mà nói có thể coi như là đồ gia truyền, một thanh bán cho bọn họ ngàn lượng hoàng kim đi chẳng nữa bọn họ cũng sẽ tranh nhau muốn mua, cho nên lợi nhuận tuyệt đối cao. Đương nhiên Khúc Dịch nhờ ba vị mà phát tài cũng sẽ không bạc đãi ba vị, phần tiền lời này cũng sẽ chia đều cho ba vị, thế nào?”

Ba vị lão bản hoàn toàn chỉ lẫn lộn trên thương trường vốn không biết việc của võ lâm nên giờ này hoàn toàn ngây người, kiếm gì mà giỏi đến thế, giá trị ngàn vàng?

Nhưng Khúc Dịch nói ra điều kiện hậu đãi như vậy, bọn họ không có lý nào lại không chấp nhận nha! Lập tức bốn người vui vẻ kí giao ước, kêu đầy cả bàn thức ăn rượu thịt, thoải mái chén chén.

Khúc Dịch càng không ngừng kính rượu với bọn họ: “Ba vị lão bản, Khúc mỗ xin kính ba vị trước, chuyện làm ăn lần này còn thỉnh ba vị thay Khúc mỗ tuyên truyền một chút, có thể làm cho càng nhiều người giang hồ biết càng tốt, mấy bảo kiếm này mới có thể nâng cao giá, đến lúc đó... ha ha ha...”. Lúc này hắn giống như một kẻ làm ăn chân chính, ai cũng không biết dưới lớp mặt nạ tươi cười kia, cất giấu huyết hải thâm thù.

Phải khiến cho tất cả võ lâm nhân sĩ đều đến thưởng thức bảo kiếm này đi! Càng nhiều người xem kiếm, giang hồ lại càng loạn, càng không có người chú ý đến hắn chính là con cá lọt lưới ở Bạch Vân Trang năm đó. Như vậy hắn càng có nhiều cơ hội tìm ra chủ mưu đã hỏa thiêu Bạch Vân Trang năm xưa, hắn muốn những kẻ đó nợ máu phải trả bằng máu!

Bốn năm, hắn đã qua hơn ngàn ngày không có Đinh Đình bên người, từng giờ, từng khắc đều giống như bị lửa thiêu đau đớn, hắn chịu đủ rồi, cũng tuyệt

vọng đủ rồi.

Hoàn hoàn cô độc và tịch mịch sắp bức hấn phát điên. Hấn có thể xác định chắc rằng Đinh Đinh đã không còn trên nhân thế nữa. Như vậy, hấn còn sống làm cái gì?

Tại thế gian này chỉ còn sót lại một chuyện đáng giá cho hấn lãng phí tâm lực hoàn thành: đó là vì Đinh Hoàn và Đinh Đinh báo thù. Đợi đến khi toàn bộ kẻ thù đều đền tội rồi thì dù là lên thiên đình hay xuống địa ngục, hấn cũng sẽ đi tìm bảo bối trong lòng mình.

Giang, Luru, Trương – ba vị lão bản đều là người thông minh nhanh nhạy, đương nhiên nghe ra được ý tứ trong lời của Khúc Dịch, thanh danh của cuộc đấu giá này càng vang xa, bảo kiếm sẽ có càng nhiều người muốn mua, giá bán càng có thể nâng cao, bọn họ càng có được lợi ích nhiều hơn.

“Được, được, được!” Ba người vỗ ngực cam đoan với Khúc Dịch, nhất định sẽ tuyên truyền cho tất cả mọi người đều biết về việc bán bảo kiếm lần này.

Bốn người ăn uống hết cả canh giờ mới đứng dậy xuống lầu, Giang lão bản uống nhiều nhất còn lỡ chân bước hụt cầu thang mà lăn xuống.

“A!” Dưới lầu, một đôi nam nữ đang chuẩn bị đi lên hoảng sợ, nữ tử kinh hoàng hô lên một tiếng.

Đôi mắt Khúc Dịch bắt động gắn trên người nữ tử kia.

Đinh Đinh! Hấn rống to, hấn nghĩ chính mình đã kêu ra tiếng rồi, nhưng thực tế toàn thân hấn khẩn trương nhưng cứng ngắc, cổ họng không phát ra được nổi âm thanh nào.

Chỉ vài bước hấn đã vọt tới trước mặt hai người kia, nhìn chăm chăm vào nàng, dung nhan xinh đẹp kia giống hệt như đối tượng bốn năm qua hấn ngày đêm tưởng nhớ.

Nghĩ đến lần cuối cùng bọn họ gặp nhau, nàng xả thân cứu hấn, trong nháy mắt cửa mặt thất kia sắp đóng lại, nàng đã rung rung dạn dò...

“Sư đệ, chi sự sư ti về sau không thể chiếu cố người được nữa, người nhớ rõ, phải ăn uống đầy đủ, đừng có bỏ bữa nào, luyện công phải chú ý, trời lạnh phải mặc thêm áo...”

Lúc ấy về mặt của nàng còn dịu dàng hơn gió, mềm nhẹ hơn mây, tình ý vô tận như hóa thành dòng nước xuân, rót vào nội tâm hấn.

Không biết đã qua bao nhiêu đêm, bên tai hấn vẫn quanh quẩn những lời nói của nàng, mỗi khi ngủ mơ bừng tỉnh lại, hai tay hấn lại quờ quạng ôm lấy không khí, như muốn tìm lại khoảng khắc bị kịch ấy.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, lửa hận tràn ngập đốt cháy trong lòng hấn đến phát đau, đau đến chảy máu.

Nàng không biết, hấn căn bản không muốn sống một mình, cho dù là cũng bị phanh thây vạn đoạn, chỉ cần có thể ở bên nàng, hấn đều cảm thấy đó là khoái hoạt nhân gian.

Trong thiên hạ, bi ai nhất là cái gì? Đối với hấn mà nói đó chính là nhìn người mình thương yêu nhất bước xuống hoàng tuyền, mà chính mình lại bị giữ lại.

Nhưng cố tình bên người hấn lại toàn những kẻ ngu ngốc, khi còn nhỏ thì là đám ăn mày kia, sau này là Đinh Hoàn và Đinh Đinh cũng đồng dạng. Bọn họ liều mình cứu hấn như vậy, rốt cuộc có ý nghĩa gì đây?

Tất cả những người thân cận bên hấn đều chết sạch, còn duy nhất một mình hấn trên thế gian này, hấn sẽ vui vẻ hạnh phúc sao?

Không! Không có Đinh Đinh thì dù cho mỗi ngày hấn đều cảm y ngọc thực, hấn cũng cảm thấy nhân sinh này là một mảnh âm u, lạnh lẽo như địa ngục mà thôi.

“Người là ai? Vì sao lại nhìn vị hôn thê của ta như vậy?” Nam tử kia bị vẻ mặt mang tính xâm lược và ánh mắt mang ý tứ độc chiếm nồng đậm của Khúc Dịch chọc giận: “Vong Ưu, người quen hấn sao?”

Nàng buồn bực nhìn Khúc Dịch, trong lòng rối loạn. Hấn là ai vậy? Nàng lục tung trí nhớ cũng không nghĩ ra được. Nhưng sự kinh ngạc trong đáy mắt hấn, sự bi ai cùng cực lại khiến cho lòng nàng không yên. Nàng thế nhưng lại sinh ra cảm giác xúc động muốn vuốt lên nếp nhăn đang nhú lên trên trán hấn...

“Vong Ưu?” Nam tử kia hỏi lại một câu: “Nàng quen biết hấn?”

Nữ tử khẽ cắn môi, chậm rãi lắc đầu, cố nén lại cảm giác muốn ôm Khúc Dịch vào lòng, nhẹ nhàng an ủi sự xúc động của hấn. (Meott: trong tiềm thức vẫn luôn nhớ Khúc Dịch ca rồi)

Khúc Dịch chỉ cảm thấy lồng ngực như bị một khối đá cứng đập vào, lửa nóng thiêu đốt toàn thân đến đau đớn, chợt cảm giác ngọt ngào nóng dâng lên cổ họng.

Đinh Đinh không nhớ rõ hấn? Nàng lại trở thành vị hôn thê của người khác? Làm sao có thể? Hấn không tin! Hấn không thể tin!

“Khúc lão bản, chúng ta đi nhanh thôi!” Giang, Luru, Trương – ba vị lão bản dường như nhận ra vị nam tử kia, lôi kéo Khúc Dịch nhanh chóng rời khỏi

Phú Quý Cư.

Khúc Dịch không biết chính mình đã trở lại Thiên Bảo phường như thế nào, đầu óc hấn vô cùng hỗn loạn.

Hắn tìm được Đình Đình, nhưng hấn vẫn là bị bỏ lại, vẫn một mình một người như thế.

Chẳng lẽ đây là vận mệnh của hấn, nhất định phải cô độc cả đời?

“Đình Đình, Đình Đình, Đình Đình....” Hấn mờ mịt thần thờ, không ngừng ní non nhớ kỹ hai chữ kia.

Khách nhân đến quán, người làm nhìn thấy Khúc Dịch vốn bình thường nổi danh khôn khéo, tàn nhẫn nay lại như phát điên, bối rối thần thờ.

Mãi cho đến khi có người đi báo cho Khúc Mẫn Nhi, nàng mới ra mặt trấn an mọi người. Sau khi ba vị lão bản đưa Khúc Dịch trở về, từ miệng bọn họ nàng mới biết được việc phát sinh hôm nay, lập tức có tính toán.

Dưới sự hun đúc dạy bảo của Khúc Dịch, Khúc Mẫn Nhi đã không còn là một nữ tử không có chủ kiến, tùy ý vận mệnh đưa đẩy như trước kia nữa.

Nàng học được tâm cơ, học được thủ đoạn, học được cách lợi dụng vốn tự có của mình để chiến đấu với vận mệnh, tranh thủ lấy cuộc sống mình muốn.

Hiện nay, nàng đã là trợ thủ đắc lực của Khúc Dịch, cho nên đã biết được rất nhiều bí mật của hấn. Đương nhiên những bí mật này cũng không phải là do Khúc Dịch nói cho nàng. Chẳng qua Khúc Dịch để nàng quản lý cơ quan tình báo lớn nhất của hấn – Diệt Thiên, mỗi ngày xử lý nhiều tin tức tình báo như vậy, cho nên lại lịch và tâm sự ẩn giấu của Khúc Dịch tự nhiên cũng trở nên không còn bí mật nữa.

Nhưng nàng chưa bao giờ nói tới, cũng không muốn chứng thực với Khúc Dịch mà luôn coi như mình không biết. Khúc Dịch không thích người ta tra xét hấn, nàng không muốn chọc giận hấn, vì thế đem bí mật đây cả một bụng này cất giấu thật sâu, thậm chí tự lừa gạt bản thân mình là nàng cho tới giờ vẫn chưa từng phát hiện ra những điều ấy.

Nàng hiểu được nếu có một ngày Khúc Dịch trăm phương nghìn kế điều tra ra được manh mối, có khả năng đó chính là lúc duyên phận giữa bọn họ kết thúc.

Nàng vẫn luôn khẩn cầu ngày đó đến trễ một chút, nhưng mà.... Cái gì đến vẫn sẽ đến.

Từ thời khắc Khúc Dịch thất hồn lạc phách trở lại Thiên Bảo phường đó, nàng đã hiểu những ngày nàng có thể ở bên hấn đã không còn nhiều.

Từ miệng ba vị lão bản kia mà biết được toàn bộ hành tung hôm nay của Khúc Dịch, nàng cẩn thận lưu ý, cho người đi điều tra rất nhanh đầy đủ tin tức tình báo đã đến trên tay nàng.

Khi nhận được những giấy tờ kia, nàng thật sự không muốn đưa cho hấn, nếu nữ nhân tên “Đình Đình” kia vĩnh viễn cũng không xuất hiện, vậy thì nàng sẽ có cơ hội ở bên cạnh hấn cả đời.

Nhưng về mặt buồn bã, mất mát của Khúc Dịch khiến nàng đau lòng, nàng không muốn mất đi hấn, nhưng lại càng không muốn thấy hấn đau lòng. Nhìn hấn khổ sở, nàng lại càng bị ai hơn.

Nàng chỉ biết ôm tình cảm tuyệt vọng của mình mà đưa tin tức kia đến trước mặt hấn.

Nhưng Khúc Dịch đang bị Đình Đình làm tổn thương đến thấu tâm gan kia vẫn chưa phát hiện ra hành động của Khúc Mẫn Nhi, ngoại trừ ní non hai tiếng “Đình Đình” bên miệng, hấn một chút cũng không chú ý đến nàng.

Khúc Mẫn Nhi nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt lăn dài. Nhận được tin tức báo về, nàng cũng đã vụng trộm đi nhìn nữ tử khiến Khúc Dịch ngày đêm thương nhớ kia. Cũng rất được, nhưng so ra còn kém kiểu nhan khuynh thành của nàng, vì sao hấn vẫn cố tình mãi yêu nữ nhân kia chứ?

Chẳng lẽ đây chính là duyên phận người ta thường nói hay sao? Nàng và hấn chính là hữu duyên vô phận? Mà nữ nhân kia với hấn mới may mắn là trời sinh một đôi?

Trái tim nàng đau như cắt, mở miệng chậm rãi nói: “Vong Ưu, vốn không rõ tên tuổi thật, bốn năm trước được Ngự Sử Liễu Hoài Tê cứu sống, Liễu Hoài Tê đối với nàng có tâm ý, từ chối từ hôn của tiên đế, kiên trì muốn cưới nàng làm vợ, bởi vậy mà thất sủng. Sau này tân hoàng đăng cơ lại được trọng dụng, sáng nay về đến Tô Châu, bề ngoài là vinh quy bái tổ, cưới Vong Ưu làm vợ, nhưng theo đồn đại thì là trở về làm nhiệm vụ cơ mật khác, chỉ có điều chưa ai biết là việc gì.”

Khúc Dịch trong nháy mắt hoàn hồn lại, trông mắt mờ mịt đại ra bỗng linh hoạt lên.

Vong Ưu? Đình Đình vì sao lại đổi tên là Vong Ưu? Không biết tên tuổi thật, có lẽ chính nàng đã quên rồi cũng nên! Thảm kịch Bạch Vân Trang đêm đó, lửa cháy tận trời, máu tươi ba thước, nói như vậy Đình Đình chắc cũng bị thương không nhẹ, việc mất trí nhớ cũng là có khả năng.

Như vậy việc Đình Đình không nhớ rõ hấn, hơn nữa còn trở thành vị hôn thê của người khác đều có thể hiểu được.

“Ha, ha, ha....” Khúc Dịch bỗng nhiên cười cuồng dại: “Ta thật ngốc, ta thật ngốc....”

Cổ máu nóng bị hấn cưỡng chế lại trong cổ họng từ khi còn ở Phú Quý Cư lúc này cũng phun ra, khuôn mặt hấn chột đỏ bừng.

“Vì sao lại để ý chuyện nàng có nhớ hay không? Chẳng lẽ nàng quên ta, ta liền cam tâm thu tay lại sao? Nàng là của ta, từ ngày đầu tiên ta nhìn thấy nàng, nàng đã nhất định chỉ có thể là của một mình ta, cho dù là Diêm Vương gia muốn đến cướp người, cũng phải bước qua xác ta trước đây!” Hai mắt Khúc Dịch trợn trừng, tản ra sát ý nồng đậm.

Ngay cả Khúc Mẫn Nhi cũng cảm thấy được trong phòng đột nhiên lạnh đi rất nhiều, nhin không được mà rùng mình: “Liễu Hoài Tê không phải là người bình thường, nếu lời đồn đại là thật, hấn nhận mặt chỉ mà Nam hạ (đại khái là đến phương Nam), bên người nhất định có cao thủ bảo vệ, người muốn cướp người từ trên tay hấn cũng không đơn giản vậy đâu.”

“Sẽ rất nhiều khó khăn?” Khúc Dịch bữa bãi dậm chân, bàn trà bên người chột như một khối băng rơi vào trong nước, chậm rãi tan biến, một trận gió thổi tới, bàn trà gỗ quý kia không phải biến thành từng mảnh vỡ mà là hoàn toàn tan thành tro bụi.

Trời ạ! Công lực cao thâm như vậy... Khúc Mẫn Nhi được Khúc Dịch chỉ điểm học võ công cũng đã ba năm, nhưng nàng chưa từng nghĩ đến thế gian có thể có loại võ học thần kì đến như thế.

Khúc Dịch mỉm cười nhẹ tựa mây trời: “Thù hận chính là chất xúc tác tốt nhất.”

Bởi vì hận quá sâu, cho nên hấn khổ luyện võ công, điên cuồng tăng thực lực bản thân, tiến bộ đó không phải tự nhiên mà có.

Khúc Mẫn Nhi chỉ thấy bóng đen trước mắt nhoáng lên một cái, trong mắt vẫn còn ảo ảnh tàn dư nhưng thân hình hấn đã rời khỏi Thiên Bảo phường rồi, xa xa bắt đầu tiến nhập vào trong bóng đêm.

Khúc Dịch rời Thiên Bảo phường, một đường đi theo hướng Tây.

Tin tức tình báo cũng không cho biết Liễu Hoài Tê đặt chân ở nơi nào, nhưng hấn dựa vào trực giác của bản thân mình, ảm ảm trong lòng có thể cảm giác được Đinh Đinh đang ở nơi đâu.

Cái gọi là thần giao cách cảm (hay linh cảm gì đó) cũng không phải là lời nói suông.

.....

Vong Ưu... Tên thật của nàng thật ra phải là Đinh Đinh mới đúng.

Bốn năm trước Liễu Hoài Tê hồi hương tế tổ, đang trên đường về Tô Châu, thì gặp được nàng.

Lúc ấy trên người nàng mười tám vết đao thương, máu tươi đầm đìa, ngoại trừ ngực còn chút hơi thở yếu ớt thì bất luận kẻ nào nhìn vào cũng đều sẽ cho rằng nàng đã chết rồi.

Nhưng Liễu Hoài Tê không phải người thường, mặc dù hấn làm quan trong triều, nhưng tổ tông cũng mở y quán, bản thân hấn ngoại trừ một bụng kinh thư còn có một thân y thuật không tồi.

Hấn dùng thời gian bảy ngày mà cứu sống nàng, lại mất thêm nửa năm vì nàng mà điều trị thân thể.

Sau khi hấn bái tế tổ tiên xong hồi kinh phục chức, Hoàng Thượng cố ý muốn tuyển hấn làm Phò Mã, nhưng hấn đã khéo léo cự tuyệt. Người bên ngoài đều nghĩ rằng hấn chung tình với Đinh Đinh, nhưng thật ra hấn chỉ là không thoát ra nổi khối tư tưởng lễ giáo, vẫn luôn nghĩ rằng khi vì Đinh Đinh trị thương đều đã xem qua toàn bộ thân thể nàng, cho nên vì danh tiết của nàng mà suy nghĩ, hấn là phải phụ trách.

Nhưng Hoàng Thượng cũng không chấp nhận được cách nói của hấn, giáng hấn xuống làm tri huyện Hải Ninh.

Bấy giờ Đinh Đinh một đường cùng hấn bên nhau, hai người sớm chiều ở chung, Liễu Hoài Tê lúc này mới chân chính yêu thương tiểu cô nương dịu dàng, thiện lương này.

Không bao lâu, tiên đế băng hà, tân hoàng đăng cơ, Liễu Hoài Tê lại được trọng dụng, vừa là quay về Đế đô, vừa nhận một đạo mật chỉ mà về Tô Châu. Lần này hấn ngoại trừ việc bái tế tổ tông thì thực sự cũng muốn chuẩn bị thương nghị cùng mẫu thân chuyện lấy Đinh Đinh làm vợ.

Liễu mẫu cũng không phải là người ham danh lợi, thấy con và Đinh Đinh tâm đầu ý hợp, đương nhiên cũng không có lý gì ngăn trở, đồng ý hôn sự của hai người, cũng quyết định là tháng sau thành thân.

Nhưng hôm nay Đinh Đinh ở Phú Quý Cư gặp cái kẻ lỗ mãng kia, bỗng trở nên buồn bã thất thần. Ngay cả Liễu Hoài Tê cả ngày cẩn thận quan tâm cũng không có cách kéo hồi lại thần trí mê man của nàng.

Nàng không đứng đến bữa tối, một mình trốn vào phòng, nghĩ đến ban ngày ở Phú Quý Cư gặp nam nhân cứ nhìn chăm chăm vào nàng kia, bá đạo như vậy, ánh mắt tràn ngập dục vọng độc chiếm như vậy, chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến người ta dựng tóc gáy.

Có được ánh mắt khủng bố đó, tâm tính âm trầm biến hóa kì lạ như vậy, lại ngoan độc mãnh liệt, nếu làm quan trong triều tất là một thế hệ gian thần, còn nếu làm hiệp khách giang hồ, nhất định là một đại ma đầu chỉ vung tay lên là một trời huyết vũ.

Nàng hẳn là phải chán ghét một người như thế chứ, nhưng từ đáy lòng nàng lại có một nơi nào đó luôn nghĩ về hắn.

Nàng cân nhắc mãi, càng cảm thấy một dòng nước ấm tự nhiên dâng lên trong lòng, nước mắt cứ như vậy mà thẳng tắp rơi xuống.

Nàng không biết vì sao mình lại khóc, nhưng nước mắt lại cố tình rơi không dứt, làm thế nào cũng không dừng lại được.

Hay là nam nhân kia từng có khúc mắc gì với nàng từ bốn năm trước, đến nỗi cho dù nàng mất trí nhớ, vẫn đối với hắn tâm tâm niệm niệm khó quên?

Nhưng thật là không có đạo lý nha! Nếu thật sự khó quên, tại sao nàng vất óc suy nghĩ, vẫn như trước không thể nhớ nổi hắn tên gì họ gì?

“Vì sao lại khóc?” Một giọng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên sau lưng nàng.

Nàng chợt quay đầu, thấy được là một nam nhân.....

Dưới ánh nến lung linh, khuôn mặt tuấn tú của hắn bị bắn tung tóe nhiều điểm máu tươi, đôi môi đỏ tươi kia trái ngược với khuôn mặt tái nhợt lại có chút xanh mét, cho thấy được hắn vừa chịu kích thích cực đại mà nội thương.

Hắn hẳn là còn rất trẻ, khuôn mặt trắng nõn kia không có lấy một nếp nhăn, ước chừng mới khoảng hơn hai mươi mà thôi. Nhưng mái tóc đen của hắn lại xen rất nhiều tóc bạc, nhìn lại giống như ba, bốn mươi tuổi.

Hắn chìm đắm trong ánh nhìn của nàng, mãnh liệt như khói lửa, cho dù là ánh mặt trời cũng kém rực rỡ hơn thế.

Nhưng hắn lại cười với nàng vô cùng dịu dàng.

Nàng kim lòng không được mà lại gần hắn, nhưng nội tâm lại có loại cảm giác, tựa như nếu đến gần nam nhân này cuộc sống bình yên của nàng từ đây sẽ chuyển biến rất lớn. Bởi vậy nàng chậm rãi bước từng bước, trái tim lại lạc đi một nhịp, bước chân như nặng đến ngàn cân.

Nàng nhìn không được mà cảm thấy sợ hãi, bước chân chợt hoãn lại, lo lắng không biết nếu tiến thêm lên không? liệu chờ đợi nàng có thể là một trận mưa rền gió dữ hay không, cuối cùng có đánh cho nàng phiêu diêu tan tác, sống chết còn không biết hay không?

Hắn nhìn nàng, từ dịu dàng mỉm cười lại dần dần trở nên bi thương, máu đỏ bên môi lại không ngừng gia tăng.

Nàng cảm thấy trái tim như bị roi quất, đau đến choáng đầu hoa mắt.

Vì thế rốt cuộc không không chế được mà chạy đến trước mặt hắn, nghĩ muốn lấy khăn tay mà lau đi máu tươi bên môi hắn, lại phát hiện không thấy khăn lụa bên người.

Nàng càng khẩn trương nhìn máu tươi chảy bên khóe môi hắn, nhiệt huyết lại bùng lên, rốt cuộc bất chấp nam nữ ngăn cách mà vươn tay lên, nhẹ nhàng lau đi máu tươi bên môi hắn.

“Vì sao lại ép buộc bản thân như vậy?” Đại bi đại hi (thương tâm lớn, mừng rỡ quá lớn) là dễ làm thương tổn đến con người nhất, hắn không biết sao? Tính tình cực đoan như hắn, nếu không chịu thay đổi sửa chữa, nhất định sẽ chết trẻ mà thôi. Cứ tưởng tượng đến đôi mắt như lửa này mà nhắm chặt lại, không bao giờ mở ra nữa là lòng của nàng trong nháy mắt chợt lạnh như băng.

Nghe vậy, đôi con ngươi rực lửa của hắn lại dâng lên niềm vui sướng tột cùng, sáng lạn tựa ánh mặt trời ban trưa, làm người ta không dám nhìn gần.

Nàng bất giác có chút kích động, dường như cảm thấy cả trái tim lẫn thân thể mình sẽ bị tan rã trong đôi mắt rực cháy kia.

Hắn vươn cánh tay dài ôm lấy nàng vào lòng, lực đạo rất mạnh như muốn nàng tiến nhập vào cơ thể hắn.

“Sur ti, nương tử, ta rốt cuộc cũng tìm được ngươi.” Khóe mắt hắn nhoe nước, như màn sương mù, còn như có chút phiếm hồng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Đại Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Trước khi hôn mê, một đoạn trí nhớ cuối cùng của Đinh Đinh là có một nam nhân tiến sát bên vành tai nàng, thấp giọng nỉ non: “Sur ti thân ái của ta, chúng ta về nhà thôi.”

“Sur ti” có thể đứng đằng trước “thân ái” để mà hình dung sao? Huống hồ nam nữ thụ thụ bất thân, nam nhân kia sao có thể làm ra hành vi thân thiết với

nàng như vậy?

Nhưng hấn hoàn toàn không cho nàng cơ hội phản ứng, vừa nói xong câu mình muốn nói liền điểm huyết ngủ của nàng, đem nàng rời khỏi Liễu gia.

Đến khi Đinh Đình tỉnh lại lần nữa, nơi nàng ở đã không còn là căn phòng văn nhã ở Liễu gia mà là một căn phòng rất đơn giản, chỉ có một chiếc bàn gỗ, một giường gỗ, một tủ gỗ, với ba chiếc ghế...gỗ.

Như vậy căn phòng này có thể nói là đơn sơ, nhưng không hiểu sao nàng lại có cảm giác rất thân thiết.

Nàng nhin không được mà bước xuống giường, sờ sờ cái bàn, ghế dựa, chúng vẫn thường có người dùng, hơn nữa cực cụ thiên phú. Nàng nhìn ra được trong các đồ vật trong căn phòng này, chiếc giường là được làm đầu tiên, khi đó tay nghề người đóng giường còn non đẽo đục còn cứng nhắc thiếu đi sự tinh xảo, nhưng đến khi làm cái bàn như là đã nghĩ thông suốt được điều gì việc chạm trổ từ cổ ý cân nhắc đến biến đổi thành tinh tế.

Sau đó đến tủ gỗ đẽo gọt lúc này đã trở nên tự nhiên thuần thực hơn, mỗi một đao, mỗi một lần chạm khắc đều phù hợp với từng thớ gỗ, hơn nữa bày ra được phong thái tự nhiên xinh đẹp nhất.

Giống như có điều gì đó lóe lên trong đầu, mơ mơ hồ hồ trước mắt nàng xuất hiện một gương mặt, nàng bắt giác mở miệng: "...Võ học không có cố định chiêu thức.... mọi thứ học theo tự nhiên..... Hiểu biết tâm, trên đời này vốn không có học sẽ không võ công....."

"Những lời này, trước kia mỗi ngày ngươi đều phải nói bên lỗ tai ta một lần." Khúc Dịch đang cầm một bát canh đi vào.

Gương mặt vốn dĩ đang mơ hồ ở trước mắt Đinh Đình bỗng trở lên tan biến, hóa thành ánh lửa bùng lên.

"A!" Đầu nàng chợt đau đớn vô cùng, lão đảo ngã ngồi trên ghế.

"Sur tí!" Khúc Dịch lo lắng buông bát xuống, chạy tới đỡ nàng.

Đinh Đình nhắm mắt lại, không biết hình ảnh vừa rồi hiện lên trong đầu là cái gì, vô cùng quen thuộc.... mà cố tình, hiện tại nàng hồi tưởng thì một chút cũng không nhớ ra.

"Sur tí, ngươi không thoải mái sao?" Nói xong, hấn vươn tay chẩn mạch cho nàng.

"Ngươi làm gì?" Nàng bị dọa nhảy dựng lên: "Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi tại sao lại có thể tùy tiện chạm vào ta chứ?" Đi theo Liễu Hoài Tê đến nay đã bốn năm, nàng ngày ngày đọc sách thánh hiền, mỗi lời nói mỗi cử động đều tuân thủ quy củ của nữ nhân: "Còn nữa, ngươi gọi ta là gì?"

Nam nữ thụ thụ bất thân? Hấn nhin không được ngửa đầu cười to, hấn mười hai tuổi vào Bạch Vân Trang, một thân bản thủ vẫn là nàng tắm rửa giúp hấn chứ còn ai! Sau đó... Được rồi! Hấn thừa nhận hấn có chút lười, cảm thấy mỗi ngày tắm rửa thực phiền toái, nên nói với nàng: tắm rửa thương tôn nguyên khí, nam tử hấn đại trượng phu, một năm nhiều nhất tắm rửa hai lần thôi, thế mới nghiêm túc chân chính có "Hương vị nam nhân".

Kết quả là nàng mắng hấn thật thâm, mỗi ngày đều cầm bàn chải truy đuổi ở phía sau, bắt hấn phải hiểu cho rõ ràng mới bằng lòng buông tha.

Bọn họ trong lúc đó sớm đã không phân biệt lẫn nhau, trên người hấn có mấy cụm lông, trên đùi nàng có hai nốt ruồi, trong lòng bọn họ đều rành mạch cả, làm sao mà nam nữ bây giờ chấp nhận được?

"Hảo sư tỉ của ta, ta đúng là tiểu sư đệ âu yếm nhất của ngươi đây, ngày sau chính là thân ái tương công, tương lai chính là phụ thân đứa nhỏ của ngươi đó."

"Ngươi nói hươu nói vượn cái gì, ta căn bản không quen biết ngươi, huống hồ ta sớm đã có vị hôn phu."

"Vị hôn phu của ngươi là hai, ba năm gần đây mới quyết định, đối với chuyện trước đó khi ngươi tám tuổi đã định đoạt thế nào, làm sao đến lượt họ Liễu kia muốn lấy ngươi?"

Hấn biết chuyện của nàng lúc tám tuổi, nói như vậy.... hấn cũng sẽ biết xuất thân lai lịch của nàng rồi! "Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi thật sự biết chuyện trong quá khứ của ta?"

"Không phải đã nói rồi sao? Ta là tiểu sư đệ âu yếm nhất của ngươi, ngày sau là thân ái tương công, tương lai là phụ thân đứa nhỏ của ngươi."

Người này nói chuyện rất không đứng đắn, hơn nữa lại thích càn quấy, rõ ràng là một quả trứng thối.

Đinh Đình nhíu mày thật sâu, từng ngón tay run rẩy, theo bản năng nghĩ muốn vặn lỗ tai hấn hai vòng: "Trước hết trả lời ta vấn đề thứ nhất, ngươi tên họ là gì? Làm nghề nghiệp gì? Nguyên quán ở đâu?"

"Hi hi!" Hấn biết là phong thái tiểu thư khuê các của nàng sẽ duy trì không được lâu. Bởi vì nàng căn bản không phải kiểu như thế! Bọn họ đều là người nhiệt tình yêu tự do, chỉ có nơi núi rừng rộng lớn kia mới là chỗ của bọn họ, về phần đạo đức lễ giáo... để cho chúng đi gặp quỷ hết đi: "Ta gọi là Khúc Dịch, chắc là người Tô Châu, ai biết được chứ? Dù sao vừa mới sinh ra, ta đã bị vứt ở Tô Châu, về phần nguyên quán, nếu có một ngày ngươi may mắn tìm được cha mẹ đã vứt bỏ ta thì có thể đi hỏi bọn họ một câu. Về phần nghề nghiệp của ta.... Công khai minh bạch thì ta là ông chủ của Thiên Bảo phường, còn trong bóng tối, thì ta là thủ lĩnh của tổ chức tình báo thiên hạ đệ nhất "Diệt Thiên".

Khúc Dịch! Hai chữ này khiến lòng nàng sợ run lên, hình ảnh vừa rồi lại mơ hồ hiện ra trước mắt nàng, nàng cố gắng muốn bắt được hình ảnh người kia, muốn thấy rõ khuôn mặt “hắn”, nhưng.....

“A!” Đầu nàng lại bắt đầu đau, đáng giận, đau quá!

“Làm sao vậy? Ngươi đau đầu có phải không?” Hắn khấn trương nhảy đến bên cạnh nàng, bàn tay đặt trên lưng nàng, bởi vì võ công của hai người là cùng một lò, cho nên hắn biết rõ quy tắc vận hành nội lực của nàng, chính là không tưởng tượng được là..... Đáng chết, kinh mạch của nàng tắc khắp nơi, có chỗ thậm chí đã sắp hỏng rồi, lúc trước đám hắc y nhân kia rút cuộc đã làm nàng bị thương đến thế nào chứ? Mà cái kẻ cứu chữa cho nàng kia đúng là một cái bọc mù, trị thương nhưng lại chỉ trị có một nửa, làm cho nàng còn di chứng như thế này, khó trách trí nhớ không còn nữa.

“Đừng sợ, nghe theo lời ta nói, khí xuống đan điền, đi xuống” Hắn chậm rãi hướng dẫn, nàng đang suy yếu đến gần như mất hết chân khí lưu chuyển, kinh mạch tắc vô cùng nghiêm trọng, khiến nội lực của hắn truyền đi vô cùng vất vả, một lần gần gũi thành công thì một thân toàn mồ hôi.

Từ sau khi võ công của hắn đã đạt tới cảnh giới cao nhất thì đây chính là lần đầu tiên hắn có loại cảm giác thiếu chút nữa thì mất lực như vậy.

Nhưng hắn cố gắng cũng không vô ích, sau khi hắn dẫn chân khí của nàng lưu chuyển một lần xong, nội lực của nàng bắt đầu tự phát theo con đường vừa rồi hắn giúp nàng đã thông chân khí.

Khúc Dịch cuối cùng cũng yên tâm mà buông lỏng bàn tay vẫn kè sát ở ngực nàng.

Đình Đình mơ hồ cảm giác được mình đã làm như thế này hàng mấy ngàn lần, dù đã bỏ quên bốn năm, nhưng mỗi lúc tỉnh lại chân khí không cần nàng tự dẫn đường, đã tự động vận hành.

Chân khí luân chuyển một lần, đầu nàng lại giảm đau đi một phần, vốn dĩ thân thể bị thương khá trầm trọng lại dần dần thoải mái thêm một chút, nàng đắm chìm trong niềm vui sướng, một lần lại một lần tự vận nội công.

Khúc Dịch nhìn nàng dần dần nhập định*, cũng ngồi xếp bằng bên cạnh nàng, vì nàng mà hộ thể.

Nhập định*: “NHẬP” có nghĩa là đi sâu vào; “ĐỊNH” có nghĩa là thanh-tĩnh và yên lặng. Nhập-Định là đi sâu vào chỗ nội tâm, lắng ngừng lặng nghỉ, tịch mặc như-như, giai vô bất biến,.... Đại khái là trong phật pháp, phép ngồi thiền gì đó..... đề nghị google search thêm J.

Trong lúc này Khúc Mẫn Nhi tìm đến hắn đã là lần thứ mười hai, hắn cũng chưa phát hiện ra nàng.

Khi ở bên cạnh Đình Đình, trong mắt hắn, đáy lòng hắn cũng chỉ có thể chứa đựng nàng, không thể nhìn thấy ai khác được nữa.

Nước mắt bi ai của Khúc Mẫn Nhi không biết đã thấm ướt mấy cái khăn tay, đối với hắn có oán, có sầu, nhưng nhiều hơn là cảm xúc không rõ, khiến cho nàng hận hắn không được, càng không buông hắn ra được.

Cho dù hắn không chú ý đến nàng, mỗi khi tới bữa ăn nàng vẫn chuẩn bị đồ ăn mang đến cho hắn.

Chỉ là ba ngày qua đi, một hạt com, một giọt nước hắn cũng không đụng tới, chỉ si ngốc nắm tay Đình Đình, dường như chỉ cần nhìn thấy nàng ta, hắn đã no bụng, chỉ cần như vậy là đã có động lực sống sót.

Hắn điên cuồng như thế khiến cho Khúc Mẫn Nhi không oán hắn không được, lại còn vì hắn mà nóng ruột nóng gan, cuộc sống mỗi ngày đều sầu lo, bất an.

Nàng ngày đêm thấp hương bái Phật, thật vất vả rốt cục cũng cầu được cho Đình Đình luyện công tinh lại, hơn nữa Khúc Dịch cũng coi như trở lại thân thể hắn.

Khúc Mẫn Nhi lại vui vẻ chuẩn bị đồ ăn cho hắn.

Nhưng Khúc Dịch vẫn không phát hiện nàng, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Đình Đình không rời: “Cảm giác như thế nào?”

Đình Đình chớp mắt mấy cái, cảm giác bản thân mình dường như vừa qua một giấc mộng dài, nhưng trong mộng rốt cuộc có cái gì nàng muốn biết rõ, nhưng cũng không nói rõ được.

“Ngươi làm gì với ta vậy?” Nàng vừa nhún chân, thân thể đột nhiên mất thăng bằng, như là muốn bay lên, nhưng là.... Con người làm sao có thể bay lên trời chứ?

“Sư ti, ngươi đúng là quên hoàn toàn rồi! Ngay cả khinh công mình am hiểu nhất cũng không nhớ rõ, trước đây ngươi ‘Đăng bình độ thủy’*, đu trên mặt nước đó!”

Đăng bình độ thủy: là một môn khinh công, còn gọi là Thủy Diện Phi Hành, Lý thủy công, Nhất tuyến xuyên,... tức là đu trên mặt nước, Đạt ma sư tổ của Thiếu Lâm là người lừng danh với “Nhất vĩ độ giang”....

“Đăng bình độ thủy?” Nàng há hốc miệng.

Rất khó tưởng tượng nổi! Nàng trước kia rốt cuộc là cái dạng người gì đây? Có thể mang bản lãnh như thế, lại bị người đuổi giết đến thân bị trọng

thương, nếu không có Liễu Hoài Tê ra tay cứu giúp chỉ sợ nàng xương cốt đã lạnh rồi cũng nên.

Đình Đình không chịu nổi mà ôm đầu, hiện tại không đau lại bị lời nói của Khúc Dịch khuấy động.

“Sư ti, người nhập định ba ngày, kinh mạch trong cơ thể bị tắc cũng đã được đã thông đến tám phần, muốn hoàn toàn khôi phục như cũ cùng lắm cũng chỉ hơn mười ngày. Cũng không cần nóng vội, vẫn là nên ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi trước đã...”

“Ta nhập định ba ngày?” Nàng chợt nhảy dựng lên: “Nói cách khác ta rời nhà ba ngày chưa về, Hoài Tê....”

“Thân ái sư ti.” Khuôn mặt ôn hòa như gió xuân của Khúc Dịch trong nháy mắt như nhiễm băng sương: “Sư đệ hy vọng trong miệng, trong lòng, trong mắt người chỉ tồn tại một mình ‘Khúc Dịch’, không có ai khác.”

“Người đang nói cái gì vậy? Hẳn là vị hôn phu của ta.”

“Ta cũng không nhất thiết phải giết hấn, nhưng chỉ cần có thể lau đi toàn bộ kí ức về hấn ở trong đầu người thì ta rất vui vẻ mà một đao chặt bỏ đầu hấn đây.”

“Người... Người trước kia không phải như thế.... A?” Nhìn sát ý trong mắt hấn, nàng theo bản năng thốt ra, nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng lập tức phát hiện có điểm không đúng, chẳng lẽ trước kia nàng rất quen thuộc hấn sao?

Nàng cùng hấn... Không được, cứ nhớ lại chuyện cũ đầu nàng lại căng trướng lên như muốn nổ tung.

Nàng cau mày, hai tay ấn huyệt thái dương.

Hấn chậm rãi đi đến phía sau nàng, nhẹ nhàng giúp nàng mát xa.

Nàng hấn là nên cự tuyệt, lý trí nói cho nàng biết nam nhân này xuất hiện qui dị, kì lạ, hành vi cực đoan, thủ đoạn tàn nhẫn, nàng tốt nhất là nên cách xa hấn, bảo toàn bản thân.

Nhưng trong một khắc dựa vào hấn kia, lòng nàng lại nhanh chóng mềm lại, rất tự nhiên mà đem bản thân giao cho hấn. Mặc hấn vận công, hai tay mang theo một cỗ khí nóng, nhẹ nhàng ấn huyệt thái dương cứng ngắc và sau gáy nàng.

Dần dần, tinh thần của nàng bắt đầu phiêu phiêu, thân thể giống như nằm trên đám mây mềm mại, cảm giác buồn ngủ nồng đậm bao phủ lấy....

Khúc Dịch vẫn đợi cho nàng hoàn toàn ngủ say mới dừng động tác mát xa lại, ngồi xuống ôm lấy nàng đặt nằm trên giường, đắp chăn cẩn thận.

“Không phải ta không nói cho người sự thật, chỉ là... Ta nói ra người sẽ tin sao?” Hấn nhíu mày nhìn nàng một thân y phục hoa lệ, trên đầu đầy châu ngọc, mặt cười son phấn... đáng nói nhất là, đôi chân ngọc vốn dĩ hành tẩu tự do của nàng giờ lại thành bó chân cẩn thận thế này.

Liễu Hoài Tê chết tiệt, đem tiền nữ đáng yêu của hấn biến thành bộ dạng gì thế này? Một nữ nhân dong chi tục phấn bình thường sao? (chỉ người con gái tô son trát phấn bình thường)

Liễu Hoài Tê căn bản không hiểu biết nàng, Đình Đình chính là dòng suối nhỏ nơi khe núi, thanh thuần, tự tại, trong suốt, vô cầu. Đó mới chân chính là nàng.

Hấn muốn xóa đi dấu vết về Liễu Hoài Tê trong lòng nàng, nhưng lại không thể dùng biện pháp quá cứng rắn, mạnh mẽ, phải bảo trì tính nhẫn nại, cho nàng thời gian, để chính nàng nhớ lại tất cả.

Hấn cảm kích ông trời, vừa rồi khi chặn mạch cho nàng, thương thế của nàng về cơ bản đã không còn trở ngại, sở dĩ mất trí nhớ đều là vì kinh mạch thương tổn, tắc nghẽn mà gây nên.

Chỉ cần hấn không tiếc hao phí công lực giúp nàng khơi thông, hơn nữa lại thêm một chút ngoại lực kích thích, hấn tin tưởng chỉ nửa tháng là có thể khiến nàng khôi phục như lúc ban đầu.

Thu xếp ổn thỏa cho Đình Đình, hấn lập tức thu dọn đồ ăn đầy bàn kia, rồi ra khỏi phòng.

Khúc Mẫn Nhi vẫn còn chờ ở ngoài cửa, si ngốc nhìn hấn.

Hấn không phải ngu ngốc, lòng của nàng như thế nào hấn làm sao lại không hiểu. Chỉ là con người hấn cực đoan, yêu cũng cực đoan như vậy. Một khi đã nhận định một người liên chết cũng không thay đổi.

“Thực xin lỗi.” Hấn đem đồ ăn đặt vào tay Khúc Mẫn Nhi: “Về sau đồ ăn của ta và nàng ấy, ta sẽ một mình phụ trách, hậu viện này người cũng đừng bước vào nữa.”

“Vì sao?” Khúc Mẫn Nhi vội vàng ném đồ ăn xuống, giữ chặt ống tay áo hấn: “Ta cũng không nghĩ tranh giành với nàng ấy, chỉ cần cho ta có thể nhìn thấy người thì bảo ta làm nô tỳ cũng được.”

Khúc Dịch vùng chường chặt đứt cái tay áo kia: “Người quên ba năm trước đây ta đã nói những gì với người sao? Một người muốn sống cho tốt chỉ có

thể dựa vào chính mình tranh thủ được.”

“Vậy ta hiện tại muốn tranh thủ chiếm lấy ngươi.”

“Vấn đề là ngươi không có cái cực đoan của ta, không có sự chấp nhất của ta, không có lòng dạ độc ác, không có võ công cao cường như ta, cho nên dù ngươi thật sự có muốn giành lấy ta cũng giành không được.” Khúc Dịch chỉ vào chính mình: “Nếu hôm nay ngươi ở vào vị trí của ta, bởi vì một hồi bị kịch ngươi và người mình yêu thương chia cách, bốn năm sau gặp lại nàng trở thành vị hôn thê của người khác... Không, giả thiết nàng đã gả cho người ta, ngay cả đứa nhỏ cũng sinh ra rồi, nàng và tướng công cũng vui vẻ thuận hòa, vậy ngươi sẽ làm như thế nào?”

Khúc Mẫn Nhi lâm vào trầm tư, ánh mắt dao động giữa Khúc Dịch và căn phòng Đình Đình đang nằm.

“Ta nói cho ngươi biết ta sẽ làm như thế nào.” Giọng nói lạnh lẽo của Khúc Dịch tựa như tuyết tháng mười hai: “Ta sẽ cho nàng uống Vong Ưu thảo, làm cho nàng quên đi tất cả. Hơn nữa còn giết chết tướng công và đứa nhỏ của nàng, không từ thủ đoạn mà đoạt lấy nàng trở về.”

Khúc Mẫn Nhi mặt cười trắng bệch.

“Cảm thấy ta thực tàn nhẫn sao?” Dường như làm người khác sợ hãi là chuyện thống khoái nhất, Khúc Dịch lại cười đến quỷ dị: “Từ khi ta sinh ra một khắc kia, ông trời đã đối đãi với ta vốn không công bằng, ta bị cha mẹ thân sinh vứt bỏ, tuy rằng được một người ăn mày thu lưu, nhưng bọn họ cũng không phải kẻ đại từ đại bi gì, thừa được bao nhiêu cơm, canh thì cho ta ăn uống, nếu chẳng còn thì ta cũng chỉ có thể chịu đói mà thôi. Nhưng đương nhiên bọn họ vẫn là người cứu mạng ta, cho nên ta vẫn cảm kích bọn họ. Về phần sư phụ ta, ông cho rằng lòng ta ngoan độc, tuy rằng đối đãi với ta không tồi, nhưng trong lòng vẫn luôn có một lớp phòng bị. Thật đáng tiếc, nếu ông có thể hoàn toàn tin nhiệm ta thì sẽ không chết thê thảm như thế. Trên thế gian này duy nhất một người không hề kiêng kỵ, toàn tâm toàn ý đối đãi tốt với ta chỉ có Đình Đình, cho nên ta cũng chỉ muốn nàng. Cho dù lên thiên đình hay xuống địa ngục, ta đều phải cùng nàng, ai cũng không thể ngăn cản ta. Mẫn Nhi, ngươi cũng sẽ giống ta sao.”

“Nếu thực sự có một ngày ta làm như thế, ngươi sẽ giết ta sao?”

“Ta sẽ.” Hắn trả lời không chút do dự.

Đến tận lúc này, Khúc Mẫn Nhi đối với Khúc Dịch đã hoàn toàn chết tâm: “Ta đã hiểu, ta vĩnh viễn không có khả năng trở thành người ở trong lòng ngươi. Nhưng niệm tình ba năm cộng tác của chúng ta, ngươi có thể cho ta giữ lại cái vị trí bằng hữu có được không?”

Lúc này đây, Khúc Dịch chân chính dịu dàng tươi cười: “Ta cho ngươi thêm hai câu nói. Thứ nhất, trên thương trường không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn. Thứ hai, không nên đem tất cả trứng gà đều đặt trong một cái rổ.” Nói xong, hắn xoay người bước đi chuẩn bị đồ ăn cho hắn và Đình Đình.

Khúc Mẫn Nhi tuy rằng chưa nghe ra ám chỉ của hắn, nhắc nhở chuyện kinh doanh Thiên Bảo phường. Nhưng nàng lại cảm thấy mỹ mãn khi nhìn bóng dáng hắn càng lúc càng xa. Nàng biết Khúc Dịch cự tuyệt tình ý của mình, nhưng từ giờ phút này, nàng đã trở thành người bạn đầu tiên và có lẽ cũng là duy nhất trong cuộc đời hắn.

Nên biết đủ, dù sao hắn cũng không lừa dối nàng. Hắn đối với kẻ địch có lẽ thực tàn nhẫn, nhưng đối với những người bên cạnh đều rút tim rút phổi, đối đãi hết lòng. (Convert thật ra là: Thâu tâm đào phế)

Sau khi Đình Đình bị Khúc Dịch giam cầm, ngày qua ngày dần cảm thấy mình dần dần.

Mới đầu, nàng còn ngẫu nhiên nghĩ đến Liễu Hoài Tê, yêu cầu được trở về Liễu gia, nếu không thì cũng là bắt thông báo cho Liễu Hoài Tê một tiếng để hắn đến đón nàng đi.

Nhưng không biết tên Khúc Dịch kia cho nàng uống thuốc gì hay dùng thủ đoạn gì khiến cho nàng lúc nào cũng cảm thấy ảo giác, có điều, mười ngày qua, nàng đã dần dần không rõ cái gì là thật, cái gì là giả nữa.

Trong trí nhớ của nàng có thêm một cô gái tên là “Đình Đình”, từ nhỏ lớn lên nơi núi rừng, có một phụ thân là đệ nhất cao thủ võ lâm, còn có một sư đệ, bộ dạng gầy teo nhỏ nhỏ, đúng là gian xảo bất lương, nhưng khuôn mặt hiện lên quả thực là tuấn tú đến cực điểm.

Tiểu tử Khúc Dịch này, từ khi nàng tám tuổi đã bắt đầu ăn đậu hủ của nàng, lừa nàng uống rượu, rồi nàng trộm tiền trốn xuống núi chơi.

Bọn họ mỗi ngày đều ở trong núi làm xăng làm bậy, không phải trên khi thì cũng dưới hồ... Thôi Khúc Dịch kia biết rõ nàng sợ sâu lông, lại còn lấy chúng dọa nàng, chọc nàng phát hỏa, sẽ đánh hắn một trận cho hả giận.

Nhưng buồn cười là, mỗi khi nàng tức giận đánh hắn, cha nàng sẽ bị khinh bỉ. Bởi vì Khúc Dịch cho rằng mình đánh thua nàng, tất cả đều do lão sư phụ Đình Hoàn kia không dạy dỗ tốt, bằng không lấy trí thông minh hơn người của hắn, làm sao có thể không đánh lại nàng chứ?

Khúc Dịch thật sự là rất ngốc, cũng không ngần ngại xem, nàng đã tập võ vài năm, hắn lại tập bao nhiêu năm? Chẳng khác gì so chân ngựa với chân voi chạy, căn bản là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Không chỉ như thế, Khúc Dịch còn suốt ngày đều nói thích nàng, sau khi lớn nhất định phải lấy nàng làm vợ.

Kỳ quái, thích rồi cuộc là loại cảm giác gì vậy? Mỗi lần nàng nghĩ về vấn đề này, một “nàng khác” chính là “Vong Ưu” sẽ trả lời: thích một người chính là khi ở cùng một chỗ với hắn, tâm tình sẽ thấy thực bình thản, tựa như khi nghe Liễu Hoài Tê đọc sách vậy.

Liễu Hoài Tê là người đọc sách nho nhã, lễ độ. Cừ chi, lời nói nhã nhặn, bọn họ quen biết bốn năm, cầm tay cũng chưa quá vài lần, bởi vì hắn nói nam nữ thụ thụ bất thân.

Hắn có lý tưởng cao xa, một lòng vì nước vì dân, cho dù đắc tội với cường quyền, hắn cũng không để ý.

Tính tình bất khuất, liêm khiết đó khiến con đường làm quan của hắn gặp nhiều chông gai, mượn cơ lần này hắn đến Tô Châu hoàng đế thật ra đã hạ cho hắn một mật chỉ, nhưng trên thực tế lại là một vụ mua bán gì đó, nghe nói là mua một loại đan dược có thể bổ dương, cũng kiêm thêm đường sinh trưởng thọ.

Thật ra, việc vặt vãnh này rõ ràng ai cũng có thể làm, mà hoàng đế lại cố tình sai khiến Ngự Sử như Liễu Hoài Tê đi làm. Nàng dựa theo tiếng thờ dài của Liễu Hoài Tê thì cũng đoán được, hoàng thượng cố ý phái hắn đi không phải vì tin tưởng hắn gì cả, thuần túy chỉ là vì không chịu nổi lời nói thật nhưng khó nghe của hắn, cho nên điều hắn đi xa để cho cặp long nhĩ (hai tai rồng) kia an bình vài ngày thôi.

Liễu Hoài Tê được trọng dụng có lẽ cũng không có khả năng dài lâu. Dù sao cũng không có ai thích suốt ngày bị người ta chỉnh sửa. Mà rõ ràng là hiểu điều này, nhưng Liễu Hoài Tê vẫn kiên trì không chịu thay đổi tính tình ngay thẳng.

“Aiz, tính tình Hoài Tê như vậy, không có mình ở cạnh khai thông, không phải sẽ nghẹn một bụng buồn bức sao? Không được.” Nàng vỗ vỗ đầu óc có chút choáng váng rồi đứng lên, đẩy cửa phòng ra, nghênh đón nàng là Khúc Dịch đang đứng trên hành lang, nhìn nàng nở nụ cười thân thiết lại mang vài ba phần trêu tức.

“Sư ti sớm nha! Tối hôm qua ngủ có ngon giấc không?” Hai tay hắn vừa chuyển từ sau lưng về trước, đã thấy một đĩa bánh bao nóng hổi hấp, còn tỏa khói trắng: “Hôm nay ăn sáng bánh bao nướng núi được không?”

“Măng non cũng có thể làm bánh bao?” Lực chú ý của nàng không cẩn thận mà bị hắn dời đi như thế đấy.

“Măng núi với nấm hương, mộc nhĩ, đậu phụ, lại thêm một ít hạt tiêu, hương vị tươi ngon, cam đoan sư ti ăn vào liền nghiện.” Bởi vì năm đó nàng từng làm cho hắn ăn, hắn nhiều năm vẫn nhớ mãi không quên, tự mình nghiên cứu rất lâu, mới có thể tái hiện phong vị ngày xưa.

“Thật sự ăn ngon như vậy?” Nàng không quá tin tưởng, nhịn không được cầm một cái cắn một miếng, không có chất lỏng chảy ra như bánh bao thịt, lại tràn ra một cỗ hương thơm mát lạnh, nàng tinh tế nhắm nuốt miếng: hương vị măng non tươi mới có thêm tiêu làm gia vị, càng ngọt, hơn nữa. hương vị này. Rất quen thuộc nha.

Một hình ảnh mơ hồ hiện lên trong đầu, một thân ảnh nho nhỏ ở trong rừng trúc cao thấp nhấp nhót, lợi dụng còn sương sớm ánh mặt trời chưa lên, nhanh tay hái những búp măng non nhỏ nhắn.

Nàng dường như có thể cảm nhận được sự vui mừng của cô gái kia, nghĩ rằng mấy thứ này cam đoan có thể khiến cho con mèo tham lam trong nhà ăn vào sẽ nuốt cả lưỡi vào bụng.

“Như thế nào? Sư ti, ta không lừa ngươi đi! Măng non này quả thật là nhân gian mỹ vị khó có được.” Hắn cười hi hi cầm lấy một cái bánh bao, cũng bắt đầu ăn.

Đỉnh Đỉnh thấy đầu vai hắn ướt át, hơi hơi kinh ngạc. Hắn sáng sớm đã đi vào rừng trúc lấy măng nên cả thân ướt sũng sớm sao? Giống như hình ảnh tiểu cô nương vừa rồi hiện ra trong đầu nàng?

Chỉ vì mấy chiếc bánh bao này, liền hao phí tâm tư nhiều như vậy, đáng giá sao?

Nàng theo bản năng khẽ vuốt vuốt vai hắn, vỗ đi chút nước: “Vẫn không biết chăm sóc bản thân như thế.” Nói xong chính nàng cũng chấn động, vì sao nàng lại nói ra những lời này với hắn? Giống như bọn họ vô cùng thân thiết vậy. Không, đó không chỉ là thân thiết, mà so với thân thiết càng sâu thêm, càng thêm chút thân mật.

Vốn dĩ, trước mặt vị hôn phu Liễu Hoài Tê của mình, chuyện đầu tiên làm sẽ là thỉnh an, vấn an, quan tâm lẫn nhau, nàng cũng sẽ không động tay động chân.

Nhưng đối với Khúc Dịch, nàng lại tự nhiên như vậy chạm vào hắn, hoàn toàn không có tồn tại cái cảm giác nam nữ cách biệt.

Cái này thật sự rất kì quái nha. Nàng rốt cuộc không áp chế được nghi ngờ trong lòng, nắm lấy tay áo hắn: “Ta biết ngươi biết rõ chuyện trước kia của ta, nói cho ta biết đi.”

Hắn hơi hơi rung động, tránh cánh tay nàng: “Cái gì có thể nói cho ngươi, ta đều đã nói rõ, còn lại tự ngươi chính mình suy nghĩ đi.” Nói xong, hắn lại nhét đĩa bánh bao vào trong tay nàng: “Có lẽ là vừa ăn vừa nghĩ, ngươi sẽ nhanh chóng nhớ ra đấy, về phần ta. Thật xin lỗi, trước mắt là là một thương nhân, có rất nhiều việc phải làm, thứ cho ta không thể phụng bồi.”

“Khúc Dịch, ngươi.” Tên vương bát đản này, thật sự là tức chết nàng mà: “Ta muốn về nhà.”

“Nơi này chính là nhà của ngươi.”

“Ta nói là nhà vị hôn phu của ta.”

“A, người nói đến Liễu Hoài Tê sao? Ừm, ta đang nghĩ nửa canh giờ nữa hần sẽ đến quán của ta cùng ta trao đổi chuyện làm ăn. Hần muốn mua một loại dược, mua khá nhiều, nhưng loại dược này vô cùng trân quý, ta đang lo nghĩ không biết có nên cùng hần tiến hành vụ mua bán này không. Dù sao hần ra giá cũng không cao.”

Nàng giận dữ, hần hoàn toàn biết rõ mục đích Liễu Hoài Tê phụng chỉ Nam hạ, lại lấy chuyện này ra uy hiếp nàng? Nếu nàng kiên trì muốn về nhà, khẳng định là hần sẽ không nói hai lời, cự tuyệt giao dịch với Liễu Hoài Tê. Mà nếu nhiệm vụ thất bại, khi hoàng thượng giáng tội Liễu Hoài Tê, hậu quả.....

Đáng chết! Nàng oán hận quay trở lại phòng, “phanh” một tiếng đá mở cửa phòng.

“Chắc chắn, thật mạnh mẽ! Có điều... ta thích.” Khúc Dịch khoái hoạt huyết sáo rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Đại Hiệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Đinh Đinh đá văng cửa phòng ra cũng chợt thấy giật mình.

“Trời, khí lực của ta khi nào thì trở nên mạnh mẽ như vậy?” Nàng nhìn nhìn chân mình, lại nhảy dựng lên như nhìn thấy quỷ: “Giày thêu của ta đâu? Vải bó chân của ta đâu?”

Cho đến giờ phút này nàng mới phát hiện ra dưới chân mình đi một đôi giày vải, mềm mại thoải mái, so với giày thêu trước đây bó chân cứng nhắc thì.... Thật sự cũng không thể trách nàng mơ hồ ngay cả bị đổi giày cũng không phát hiện nha, chỉ là đôi giày hiện tại thật sự rất thoải mái thôi!

Nàng ở tại chỗ nhảy nháy hai cái, sau đó vui vẻ chạy loanh quanh trong phòng, lúc đầu tốc độ rất chậm, sau đó dần dần nhanh hơn, cuối cùng bay nhảy biến thành một chút ảo ảnh, những nơi lướt qua còn lưu lại chút dư quang, bóng dáng còn chưa biến mất ở chỗ kia, người nàng đã trở lại chỗ này.

“Hừ! Bằng vào người cũng đòi lưu lại ta.” Nàng đắc ý khịt khịt cái mũi, giải quyết nốt mấy cái bánh bao kia, vỗ vỗ cái bụng phình to, động tác hoàn toàn không giống tiểu thư khuê các chút nào.

Nhưng hiện tại nàng cũng không phát hiện một người khi chân chính trở về với bản chất thật của mình trong lòng chỉ cảm thấy tràn ngập vui mừng vô hạn, hoàn toàn không phát hiện điểm kì lạ gì trong đó.

Nàng ăn bánh bao xong, mở cửa, ngó trái ngó phải xung quanh hai bên.

Không có người. Xem ra Khúc Dịch không lừa nàng, hần đúng là người làm ăn bận rộn. Nếu hần không ở đây cũng đừng trách nàng nha, chỉ cần nàng nhẹ nhàng rời đi không kinh động đến bất cứ ai hần là sẽ không ảnh hưởng đến chuyện mua bán của Liễu Hoài Tê và Thiên Bảo phường.

Khúc Dịch nghĩ lấy cái này uy hiếp nàng, giam cầm nàng sao? Người canh cửa cũng không có.

Nàng nhẹ nhàng nhún người bay lên như hóa thành hoa rơi theo gió phiêu đảng rồi khỏi phòng, nhảy lên nóc nhà, thẳng hướng ngôi nhà trong lòng nàng mà chạy đi.

Đợi đến khi thân ảnh nàng biến mất Khúc Dịch mới từ trong chỗ tối đi ra, bên cạnh người là Khúc Mẫn Nhi.

“Người sẽ còn trở về chứ?” Khúc Mẫn Nhi nhìn Khúc Dịch, ánh mắt tràn ngập lưu luyến.

“Có cơ hội nói sau!” Khúc Dịch vỗ vỗ vai nàng: “Còn nhớ rõ lời ta nói vừa rồi chứ?”

Nàng gật gật đầu: “Tận lực chiêu đãi cho Liễu Hoài Tê! Ta hiểu được.”

Hần lấy ra từ trong người một bao thuốc bột đưa cho nàng: “Khi chiêu đãi Liễu Hoài Tê bỏ vào trà cho hần uống.”

“Người muốn hạ độc chết Liễu Hoài Tê?”

“Nếu ta muốn giết chết hần trực tiếp làm cho hần không hoàn thành được nhiệm vụ, trở về bị tiểu hoàng đế kia chém đầu là được rồi, còn cần gì kẻ đơn nữa? Đây là làm cho hần tạm thời không thể ‘tạo người’ được thôi.”

“A!” Nàng mở lớn miệng, thủ đoạn Khúc Dịch đối phó với Liễu Hoài Tê cũng quá ác độc đi!

Hắn nhún vai: “Không có biện pháp khác, ta rất hiểu biết sự ti đáng yêu kia của ta, nàng tuy rằng bị ta dạy dỗ thật sự kỹ càng, tính quái, nhưng bản chất vẫn mang ba phần thiện lương ngu ngốc giống sư phụ mà quý kia của ta. Khi nàng khôi phục trí nhớ phát hiện ra mình không thương Liễu Hoài Tê, nàng cũng sẽ không chịu bỏ đi, nhất định cầu cho được Liễu Hoài Tê tha thứ, xác định giải trừ được hôn ước, mới bằng lòng theo ta. Mà ta thì thực chán ghét cái loại một sách ấy, cầu xin hắn tha sự ti ta đi không bằng để cho chính bản thân hắn tự ti, không dám giữ sự ti lại, như vậy đối với mọi người đều tốt.”

Chỉ là đối với Khúc Dịch thì tốt thôi! Muốn Liễu Hoài Tê tạm thời không thể gần gũi nữ giới, thật là tàn nhẫn. Nhưng Khúc Mẫn Nhi có thể nói gì đây? Chuyện Khúc Dịch xưa nay đã hạ quyết tâm phải làm là chưa từng thất bại.

Nàng cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý yêu cầu của hắn.

Khúc Dịch lại nói tiếp: “Ta rồi đi rồi, ngươi lập tức tiếp nhận Thiên Bảo phường, tung ra tin tức nói ta đột nhiên chết bất đắc kỳ tử (đột ngột, không rõ tại sao) hoặc là rồi đi rồi... Mặc kệ thế nào cũng được, chính là tận lực làm như ta và Thiên Bảo phường không còn liên quan gì nữa, có chuyện gì ngươi lại phải người tới liên lạc với ta, hiểu chưa?”

“Vậy việc bán đấu giá bảo kiếm, đại náo võ lâm?”

“Mặc kệ, ngươi đưa kiếm này cho Liễu Hoài Tê, để hắn đưa cho hoàng thượng đi. Vạn nhất kiếm xảy ra chuyện gì, để cho họ Liễu kia chính mình tự phiền não đi, ngươi trăm ngàn lần cũng đừng xuất đầu lộ diện.” Hắn lúc trước định ra kế hoạch quyết một trận với kẻ địch là vì đã tìm kiếm Đinh Đinh lâu lắm rồi, lâu đến mức hắn đã đánh mất hết hi vọng rồi, mới muốn dùng thủ đoạn kịch liệt nhất để đồng vu quy tận (cùng chết) với kẻ thù.

Nhưng hiện tại hắn đã tìm lại được Đinh Đinh, có ngu ngốc mới có thể cùng chết với bọn người ấy, hắn còn muốn dành thời gian cùng Đinh Đinh ngoạn du núi rừng thiên hạ, cùng hưởng sung sướng kia!

Về phần kẻ thù đã hủy hoại Bạch Vân Trang? Không sao hết! Hắn còn trẻ, năm tháng còn dài, theo chân bọn chúng hắn không thiếu gì thủ đoạn ép buộc chúng cả.... Đang nghĩ tới đây, một ý niệm chợt hiện lên trong đầu.

“Mẫn nhi, ngươi cùng Liễu Hoài Tê bàn xong chuyện mua bán, rồi không ngại mà đưa tặng bảo kiếm, tiện đó hãy đề cập một chút về Hấp huyết đại pháp khủng bố kia với hắn.”

“Hắn cũng chỉ là một kẻ đọc sách, đàm luận chuyện giang hồ với hắn thì có tác dụng gì?”

“Nguyên nhân chính vì hắn là một kẻ đọc sách, cũng là một viên quan đứng đắn, tận tâm, hắn hiểu rất rõ ràng môn tà công này uy hiếp thế nào đối với quốc gia, xã tắc và dân chúng.”

“Ngươi muốn lợi dụng thế lực của quan phủ để đối kháng với dư nghiệt của Huyết Sát Cung sao? Nhưng chuyện này đối với nghiệp lớn báo thù của ngươi có tác dụng gì?”

“Tác dụng ở đâu sao? Hắc, hắc.... Ngày sau rồi sẽ rõ. Ta đi rồi, ngươi cũng bảo trọng.” Hắn đi vài bước, suy nghĩ một chút, lại quay đầu nhìn nàng một cái: “Ngươi nếu phải lập gia đình, nhớ rõ mờ to mắt một chút, gặp tiểu tử nào khuôn mặt tuần tú vô dụng, mồm mép ba hoa là tuyệt đối không được chọn, biết không?”

Nói xong, hắn không hề trì hoãn mà rời đi.

Nàng nhìn theo bóng dáng hắn, thật lâu thật lâu sau, hai hàng lệ tuôn rơi.

“Ngươi không nghĩ mình nói ra điều này đã quá muộn sao? Trái tim của ta ba năm trước đây sớm đã bị một tên tiểu tử mặt tuần tú vô dụng, mồm mép ba hoa cướp đi mất rồi, hu...hu...hu....” Nàng rút cuộc không nhịn được lấy tay che mặt, nước mắt khóc òa lên.

Đinh Đinh vừa rời khỏi Thiên Bảo phường liền thẳng theo hướng Tây mà đi.

Nàng một lòng thầm nghĩ mau chạy về nhà, nhưng nàng không hề phát hiện, cái “nhà” mà nàng tưởng nhớ trong đáy lòng ngày đêm không phải là “Liễu gia”, bởi vì Liễu gia là ở phía nam Thiên Bảo phường.

Mà phương hướng nàng đi tới là về Bạch Vân Trang.

Hoàn toàn là hành động vô thức, ở trên đường đi trong đám người chật chội, đông đúc, nàng giống như con cá trạch luôn lách, trước khi mọi người phát hiện ra sự tồn tại của nàng thì đã trơn tuột chạy đi mất.

Nàng chạy rất vội vàng, trong lòng cũng càng lúc càng khẩn trương, có phần vì mệt, cũng là trong đầu có suy nghĩ gì đó như muốn kêu gào thoát ra.

Ngọn sóng thần trong đầu nàng, khi nàng chạy gần đến đỉnh núi ngoại ô Tô Châu, đã dâng lên đến điểm cao nhất.

“A!” Nàng mở miệng phát ra một tiếng thét dài, như phượng minh cửu thiên, réo rắt gợn đục khơi trong, lẫn vào gió mây.

Cùng với tiếng huyết gió là dáng người nhẹ nhàng như tiên tử của nàng, mũi chân nhẹ điểm trên hòn đá, một đường bay thẳng lên đỉnh núi.

“A!” Trong giây lát, một tiếng gầm thét cũng gia nhập cùng tiếng thét của Đinh Đinh, như rồng ngâm giữa trời, hùng tráng uy vũ, một thân hình thẳng tắp, cũng mạnh mẽ chạy theo, một mạch thẳng lên đỉnh núi.

Bước chân rộn ràng của Đinh Đinh vẫn lướt nhanh tới một khoảng đất bụi xám tro tàn, đột nhiên dừng lại.

Nàng kinh ngạc nhìn tàn tro đầy đất, đất đá cháy đen, tinh thần vốn dĩ đang không khống chế được đột nhiên bình tĩnh trở lại chứng kiến sự thật trước mắt.

Đây là chuyện gì đã xảy ra? Nàng hẳn là phải về nhà, về lại bên cạnh Liễu Hoài Tê.....Hình ảnh vốn dĩ dây dưa trong đầu nàng, đột nhiên như bỏ đi lớp nguy trang, trở nên vô cùng rõ ràng.

Nàng đi tới phía trước từng bước, một đoạn trí nhớ dần trở lại trong đầu.

“Phụ thân, người đã trở lại? A? Đó là ai?”

Nàng nhìn đến một tiểu hài tử gầy yếu.

Hắn vừa mở miệng đã gọi nàng “Tỷ tỷ”, nàng cho đến bây giờ cũng không có huynh đệ tỷ muội nào, cả căn nhà to lớn như vậy chỉ có một mình đứa nhỏ là nàng, cuộc sống vô cùng nhàm chán, không chút thú vị.

Nàng muốn một đệ đệ ngoan, mà đệ đệ này thật đáng yêu, miệng lại ngọt ngào như mật. Sau khi hắn tắm rửa xong, nàng thật sự hoảng sợ, thế gian này làm sao có đứa nhỏ nào tuấn tú đến như thế, dường như linh khí trời đất đều tập trung hết trên người hắn vậy. Hắn đi đến đâu sẽ là tiêu điểm chú ý của mọi người.

Sau đó hắn trở thành sư đệ của nàng, nàng cũng dần dần biết được lai lịch xuất thân của hắn.

Nhưng nàng không hề khinh thường hắn chút nào, ngược lại càng thêm thương xót hắn, đem hắn trở thành bảo bối mà giữ trong lòng bàn tay yêu thương, che chở.

Phụ thân nói tình tình hắn cực đoan cần dạy bảo cho tốt, nếu không khó có thể bảo toàn ngày nào đó sẽ không cẩn thận mà bước vào ma đạo, lúc đó lại trở thành tội nghiệt của Linh Lung phái chúng ta.

Nàng cũng không chấp nhận, sư đệ đúng là tình tình có hơi cực đoan một chút, nhưng tâm địa hắn thật ra là rất tốt. Hắn đã ở trên núi bao lâu như vậy, có bao giờ giết chóc chim thú lung tung đâu? Trừ phi đối phương mạo phạm tới hắn trước.

Theo cách nói của sư đệ chính là: Người không phạm đến ta, ta sẽ không phạm người, nếu người động đến ta, vậy thật xin lỗi, phạm ta một phần, ta sẽ hồi báo gấp mười lần như thế.

Chủ trương của sư đệ là nhân tính bản ác (con người bản tính vốn ác). Bởi vậy diệt cỏ phải diệt tận gốc.

Phụ thân cho rằng nhân tính bản thiện (con người bản tính vốn dĩ lương thiện), làm việc gì cũng nên để cho người ta một lối thoát.

Nàng thì cảm thấy cả hai người bọn họ đều có đạo lý, đều có thể chọn cả hai.

Bọn họ ba người ngay tại nơi này..... Đúng rồi! Nàng nhớ đến nơi này gọi là Bạch Vân Trang, là nhà chân chính của nàng nha!

Một bàn tay to lớn không tiếng động đặt lên vai nàng, coi hắn trước mắt công lực nên lẫn mất khai, nhưng nàng cũng không trốn đi, một đôi mắt đậm lệ nhìn qua, nhìn đến mái tóc đen điểm bạc kia, nam tử dung nhan như tuyết kia.

“Sư đệ.....” Nước mắt tuôn ào ào, nàng ngã vào lòng nam tử ấy.

Lúc trước khi hắn gầy teo nhỏ cũng đủ hoàn toàn ôm lấy nàng vào trong lòng âu yếm. Mà nay, thân hình trưởng thành của hắn cao hơn nàng cả cái đầu, vòm ngực rộng lớn gắt gao ôm chặt lấy nàng.

Thân thể hắn đang run rẩy vô cùng. Bốn năm rồi! Thời gian ấy là lâu đến cỡ nào, lâu đến mức hắn nghĩ bản thân đã không còn khả năng chờ đợi nữa, nàng hẳn là đã chết, nếu không làm sao có thể mặc kệ hắn lẫn lộn khắp thiên hạ cũng không tìm thấy nàng chứ.

Hắn vốn đã hạ quyết tâm đánh một canh bạc lớn này, vì nàng báo thù, rồi sẽ xuống hoàng tuyền mà tìm nàng.

Nhưng mà ông trời cuối cùng cũng không tuyệt đường sống của hắn, cuối cùng hắn cũng đã tìm được nàng.

Hắn thật cẩn thận che chở nàng, không tiếc hao phí hơn phân nửa công lực vì nàng mà đã thông kinh mạch bị tắc, hao tổn linh dược, đôi lấy yêu thương hoan hỉ của hai người bọn họ năm đó trên đỉnh núi kia, dùng phương pháp bình thân nhất, cuối cùng có thể lấy lại trí nhớ của nàng, có thể khiến nàng một lần nữa ở trong lòng hắn.

Đã lâu, thật là một đoạn năm tháng vất vả a!

Hắn ôm nàng, chỉ vào một vùng đen thui trước mặt: “Chính là ở nơi này, ta lần đầu nhìn thấy nàng, đã thề rằng: sau khi lớn lên nhất định phải lấy nàng làm nương tử.” (Meott: mạn phép đôi xưng hô một chút từ đây vậy.)

Đình Đình lâm vào trầm mặc. Khi đó nàng còn quá nhỏ tuổi, không biết chữ “thích” trong miệng hắn rốt cuộc có ý nghĩa gì? Đối với sự thân cận, ôm ấp, lời ngon tiếng ngọt của hắn, căn bản nàng không hiểu, đơn giản là cái gì cũng không làm, tất cả đều tùy theo hắn, mãi cho đến đêm hôm đó.....

Hắn dẫn dắt nàng, dẫn nàng đi khắp Bạch Vân Trang trước kia từng tồn tại, nay lại thành một mảnh phế tích thế này.

Bọn họ từng ở trong đan phòng đánh nhau, ở trong thư phòng đọc sách, ở trong phòng bếp uống rượu. thật nhiều, thật nhiều việc nhỏ nàng đã không còn nhớ nữa, nhưng hắn lại nhớ vô cùng rõ ràng, dường như mỗi đoạn năm tháng ở Bạch Vân Trang kia, mỗi một giờ một khắc đều in sâu vào trong trí nhớ của hắn, mặc cho năm tháng vô tình trôi qua, vẫn thủy chung như một.

Bước chân của bọn họ cuối cùng dừng trước cửa mật thất.

Năm đó Khúc Dịch kiến tạo mật thất này, vì để nó là nơi quan trọng bảo hộ bản thân mình cùng Đình Hoàn và Đình Đình. Nhưng lại không thể tưởng tượng được chính gian mật thất này lại dẫn đến cách biệt bốn năm giữa hắn và nàng.

“Nàng biết không? Đình Đình, ta yêu nàng gần mười năm. Từ ngày đầu tiên chúng ta gặp mặt ta chỉ biết ta yêu nàng, cả đời này cũng chỉ yêu một mình nàng. Nhưng chỉ có một lần. Ta gần như hận nàng, ta vốn muốn hỏi nàng, vì sao muốn cứu ta? Vì sao muốn bỏ lại ta? Ta thà rằng cùng chết một chỗ với nàng, cũng không nguyện một mình sống tạm bợ.” (Vitieubao: Ta mạn phép đổi cách xưng hô của hai nhân vật chính cho tình cảm-Không gọi là sư tỷ và sư đệ nữa nhé!)

Nàng ngẩng đầu, hai mắt mơ hồ đầm lệ, nhìn dung nhan tuấn tú của hắn, mặt trắng như ngọc, nếu không có mái đầu điểm nhiều tóc bạc kia thì hắn nhìn qua cũng hoàn toàn không có thay đổi.

Là vì nguyên nhân gì khiến hắn có vẻ già dặn, lại thâm trầm như thế?

Nàng tâm tính thiện lương, vô cùng đau lòng: “Ta vẫn không hiểu được từ thích trong miệng chàng là có ý tứ gì, mãi cho đến hôm đó ta nhìn thấy hai thanh kiếm kia thiếu chút nữa đâm vào thân thể chàng, ta đột nhiên hiểu ra. Ta luyến tiếc không muốn chàng bị thương, ta muốn chàng sống thật tốt, chỉ mong chàng cả đời bình an đến già. Ta muốn chàng hạnh phúc. Khúc Dịch, ta chân thành khẩn cầu trời xanh có thể ban cho chàng hạnh phúc, chỉ cần chàng có thể sống sót, ta. Ta có thể làm bất cứ chuyện gì.”

Thoáng chốc, đáy lòng Khúc Dịch giống như nổi lên sóng ngầm mãnh liệt, gắt gao kéo nàng vào lòng.

Nhớ lại cuộc đời này hắn vốn không chân chính có được cái gì, hắn luôn truy tìm, đoạt lấy, sau đó lại mất đi.

Mới trước đây hắn không có lực lượng, chỉ có thể trông mắt nhìn mấy người khát cái có thể coi như “thân nhân” kia bị Vương Phân thiêu sống.

Sau khi lớn lên hắn có một thân bản lĩnh, cũng đem hết thủ đoạn muốn bảo vệ Đình Hoàn và Đình Đình.

Nhưng Đình Đình không tiếp thu hành động của hắn, Đình Hoàn cũng không tin tưởng hắn, cho nên Bạch Vân Trang vẫn bị lửa lớn hỏa thiêu thành phế tích.

Liệu một người cả đời có thể thừa nhận bao nhiêu thứ sinh ly tử biệt? Khúc Dịch không biết, nhưng hắn hiểu rằng mình đã chịu đủ rồi.

Nếu hắn thật sự là kẻ kém cỏi như thế, mãi vẫn không thể bảo vệ cho người mình yêu thương. Vậy thì để cho hắn và kẻ địch cùng nhau xuống địa ngục đi!

Từ sau khi Đình Đình biến mất không rõ tung tích, sinh mệnh của hắn cũng coi như chẳng còn.

Mãi đến giờ phút này nàng hoàn toàn nhớ lại mọi thứ. Hơn nữa còn đáp lại cảm tình của hắn, hắn mới cảm giác được trái tim dường như đã đình chỉ bốn năm kia nay bắt đầu đập trở lại.

“Đình Đình, nương tử. Đình nhi.” Bảo bối của hắn nha, “Ta không phải là đang nằm mơ, nàng thật sự yêu ta sao?”

Đình Đình ôm lại hắn, từ thân hình run run của hắn mà có thể cảm nhận được rõ ràng tâm tình hắn kích động thế nào.

Tình cảm sâu nặng của hắn giống như dòng nước ấm chảy xuôi vào trong lòng nàng và kích động một làn sóng lửa khổng lồ theo cháy trong tâm trí nàng.

Nếu trước kia nàng từng nghĩ tình yêu chính là bình thân như nước, vậy cái loại cảm giác mãnh liệt giống như sóng dữ điên cuồng gào thét này lại là cái gì đây?

Nàng gắt gao muốn ôm Khúc Dịch, muốn thương hắn, gần hắn, một khắc cũng không muốn xa rời.

Vì hắn, nàng có thể dâng hết cả sinh mệnh và linh hồn mình. Điều này đã hoàn toàn thoát ly ra khỏi tiêu chuẩn mà mọi người công nhận hình thức vợ chồng ở chung tốt nhất: “tương kính như tân” (kính nhau như khách) kia. (Meott: nghĩa là tình cảm, hành động của Đình Đình đối với Khúc Dịch đã vượt khỏi cái “tương kính như tân” giữa vợ chồng mà mọi người vốn công nhận là tốt nhất đấy.)

Nàng có chút sợ hãi, nhưng lại có nhiều phần hưng phấn, chờ mong. Ở bên Khúc Dịch cuộc sống của nàng sẽ là muôn màu muôn vẻ.....

“Ta yêu chàng.” Nàng dùng sức gặt đầu: “Ta không biết là bắt đầu từ bao giờ, có lẽ là bởi vì chàng ở trên núi mỗi ngày đều bên tai ta nói thích ta, tương

lại muốn lấy ta làm nương tử; Cũng có thể là bởi vì ta có thói quen ở bên cạnh chàng cả ngày, càng có lẽ.... Dù sao nguyên nhân nhiều lắm, ta cũng không rõ ràng, ta chỉ biết ta muốn ở bên cạnh chàng, không phải ai khác.”

“Được, được, được.” Chàng chính yêu là không nói lên lời, thùy chung một lòng, hần hiểu: “Ta mang nàng đi đến một nơi.”

Nói xong, hần kéo tay nàng đi đến bên cạnh hồ nhỏ.

Cảnh sắc vẫn như trước, nhưng bên hồ có nhiều thêm một phần mộ, không lập bia.

“Đây là?” Trong lòng nàng mơ hồ cảm giác được đây là người nào, đau xót nồng đậm tràn lên khóe mắt.

“Mộ của lão nhân.” Hần nói.

Nàng nhìn không được mà liếc hần một cái: “Chàng không thể kêu một tiếng sư phụ cho nghiêm chỉnh một lần được sao?”

“Không thể.” Hần kéo Đình Đình quỳ gối trước mộ: “Lão nhân, ta muốn thú nữ nhi của người. Về sau sẽ không gọi người là sư phụ, dù sao người cũng chưa thực sự dạy ta cái gì, công phu của ta tám phần là do sư ti dạy hết. Từ giờ trở đi liền sửa miệng gọi người là nhạc phụ! Nhạc phụ đại nhân, xin nhận của tiểu tể bả lạy.” Lễ này hần làm một cách đầy đủ, thật sự.

Nàng liếc mắt xem thường: “Ta còn có hôn sự chưa bỏ kia! Dễ dàng như vậy mà gả cho chàng sao?”

“Chẳng lẽ Liễu Hoài Tê mà kiên trì muốn cưới nàng, nàng liền gả cho hần sao?” Nếu là lúc trước, khi nàng còn chưa tỏ rõ tâm ý cho hần thấy thì hần còn có thể thoảng có một chút lo nghĩ, nhưng hiện tại hần hoàn toàn không cần, không để ý.

“A....” Nàng mở to miệng, nhưng lại không nói ra nổi.

“Cho nên chúng ta làm cho rõ ràng đi, ở trước mộ nhạc phụ bái đường, việc khác cũng đừng quản nữa.”

“Liễu công tử tốt xấu cũng là ân nhân cứu mạng của ta, ta làm như vậy chẳng phải là lấy oán trả ơn sao?”

Hần thở dài một tiếng: “Sớm biết rằng họ Đình nhà các người đều là đầu gối cả mà, may mắn ta sớm đã có chuẩn bị.”

“Chàng nói cái gì.....A!” Nàng vừa suy nghĩ một chút: “Hay là chàng đã làm chuyện gì với Liễu công tử rồi?”

“Nàng yên tâm, ta sẽ không làm tổn thương đến nửa sợi lông của vị Liễu công tử kia. Dù sao hần cũng là khâm sai của triều đình, tuy rằng phụ sứ mệnh có chút kì quái, nhưng ta cũng chưa nhất thiết phải cùng quan phủ đối địch nha!” Chính xác là hần thực sự không làm Liễu Hoài Tê mất nửa cọng tóc, chỉ là để Khúc Mẫn Nhi hạ chút được không được tốt lắm cho họ Liễu kia mà thôi!

“Thật sự?”

“Tóm lại ta có thể cam đoan với nàng: Liễu Hoài Tê không có vấn đề gì, vậy được chưa?”

“Ta sẽ tin chàng lần này. Có điều.... chàng có vẻ biết rất rõ chuyện của Liễu công tử, mặt chỉ kia ngay cả ta cũng là đến Tô Châu mới biết, còn chàng làm sao mà biết được?”

“Chủ nhân tổ chức tình báo thiên hạ đệ nhất – Diệt Thiên chính là ta, ta còn chưa nói cho nàng sao?”

Nàng oán hận trừng mắt liếc hần một cái, hai ngón tay vươn lên, xoắn lấy vành tai hần: “Chàng cho tới bây giờ vẫn chưa từng nhắc đến, hơn nữa.... chàng đặt tên cũng quá khó nghe đi!”

“Thì bây giờ ta nói còn gì!” Nói thật, đã lâu không bị nàng véo tai, cách bốn năm ôn lại hương vị cũ, thật sự là.... vừa đau đớn, vừa khoái hoạt nha!
“Còn nữa, tên ta đặt có gì khó nghe chứ? Thiên địa bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác. Vì thế ta lấy ‘Diệt thiên’ làm tên, làm việc đại nghĩa, ta cảm thấy tốt lắm nha!”

“Cực đoan, cực đoan. Sách thánh hiền chàng đọc hết cả, việc ác đều là do con người làm, ông trời thì có quan hệ gì chứ? Huống hồ tổ tiên có câu: Nhân người lương thiện khi thiên không khi*. Chàng bất kính với trời đất, không phục ngũ thường**, lại có thể làm người được sao?”

*Vốn là câu: Nhân ác nhân phạt thiên bất phạt, nhân thiện nhân khi thiên bất khi. (Kẻ ác người sợ trời không sợ, người hiền người khinh trời chẳng khinh)

**ngũ thường: là năm hằng. Bao gồm: Nhân, lễ, nghĩa, trí, tín. (google để biết thêm chi tiết)

“Mẹ nó cái gì mà ‘nhân thiện nhân khi thiên bất khi’! Ta nói rồi: người tốt đoán mệnh, tai họa để lại ngàn năm. Lấy nhạc phụ mà nói, cả đời hần đã làm chuyện xấu nào chưa? Cả đời vì vô lâm tạo phúc, hần chiếm được cái gì? Lại nói đến lúc trước Vương gia kia trước khi bị ta làm cho suy sụp, già trẻ trai gái đều không một ai tốt, vậy mà lại hưởng hết nửa đời vinh hoa. Nàng nói xem, ông trời còn có mắt sao? Không nên diệt nó sao? Giả sử người thường đều sống được đến trăm tuổi đi, làm việc thiện thì sống vất vả đến chín mươi chín năm, chỉ còn một năm cuối cùng kia an ổn. Mà kẻ làm việc ác lại an hưởng phú quý đến chín mươi chín năm, một năm cuối cùng mới chịu báo ứng. Bất cứ ai có đầu óc đều biết là làm kẻ ác có lợi!”

Có thể tính toán như vậy sao? Đường như rất có đạo lý. Nhưng.... lại vi phạm lẽ thường. Nếu nói đến chuyện trải nghiệm tình người ấm lạnh thế nào, có

mười Đình Đình cũng không biện hộ thắng được Khúc Dịch.

Khúc Dịch nhanh chóng kéo nàng bái đường. Hắn bây giờ đã thông minh hơn rồi, không ngốc nghếch như khi mười hai tuổi ấy nữa. Rõ ràng nhận định yêu thương một người, còn ngây ngốc chờ nàng lớn lên, chờ a, chờ... thiếu chút nữa chờ đến mất cả người.

Hắn không bao giờ phạm phải sai lầm giống như thế nữa, nhanh chóng đem người ôm vào lòng trước đã. Về phần lễ giáo đạo đức khác..... để cho chúng nó đi gặp quỷ hết đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Đại Hiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Mãi đến khi quần áo trên người bị cởi mất hơn phân nửa thì Đình Đình mới đột nhiên tỉnh táo lại, nàng tựa hồ nghĩ do Khúc Dịch làm.

“Chàng lại lừa ta!” Nàng theo thói quen véo lấy tai hắn.

“Ai nha!” Khúc Dịch thét lớn một tiếng, bàn tay đang cởi đai lưng nàng cũng dừng lại: “Đã bái đường xong rồi, kế tiếp không phải là động phòng sao? Làm sao lại nói là lừa nàng được?”

“Ta nói rồi, không từ hôn với Liễu công tử xong ta không thể thành thân với chàng.”

“Dù sao hắn ta nhất định sẽ từ hôn, chúng ta thành thân sớm một ngày hay trễ một ngày thì có quan hệ gì chứ?” Không chân chính có được nàng tâm hắn rất bất an nha!

“Đây là vấn đề đạo nghĩa đó, hơn nữa Liễu công tử lại đã từng cứu tính mạng của ta. Khuất Dịch tốt à! ta nhất định sẽ gả cho chàng, chàng đừng bức ta nhanh như vậy có được không?” Nàng khấn cầu hắn.

Hắn lại oán hận nắm chặt tay, lại buông ra, lại nắm chặt... Ước chừng có đến nửa khắc (một khắc là 15 phút). Cứ như vậy, sau đó hắn thở dài một hơi, ngả người nằm trên mặt cỏ, nhìn lên bầu trời xanh thẳm trước mặt, gió mát thổi trên ngọn cây mang theo mùi hương cây cỏ tươi mát.

Cánh rừng này là nơi trước đây bọn hắn thích hoan hỷ vui đùa nhất, mùa xuân. Bọn họ ở trong này đào trứng đà điểu. Mùa hè, bọn họ leo lên cây bắt ve sầu. Mùa thu, bọn họ đấu kiếm dưới đầy trời lá rụng. Mùa đông, bọn họ lấy trộm rượu của Đình Hoàn cất giấu mang vào trong động vụng trộm uống....

Mỗi một cảnh tượng, đơn giản mộc mạc lại sung sướng đến vậy, bình thần yên tĩnh đến mức hắn nghĩ rằng những ngày tháng hạnh phúc ấy sẽ kéo dài đến vĩnh cửu.

Nhưng một hồi thảm kịch đã phá hủy giấc mộng của hắn, mà bị phá hủy không chỉ là cuộc sống của hắn, còn là sự tín nhiệm của hắn đối với toàn bộ cuộc sống này.

Hắn giờ đây cũng không dám tin tưởng bất cứ thứ gì trên thế gian này nữa, cho dù chúng từng tốt đẹp cực điểm, nhưng chung quy cũng sẽ có một ngày biến mất không bóng dáng. Một người bình thường nhỏ bé như hắn thì có năng lực gì để bắt lấy được, bảo hộ được?

Hắn chỉ có thể trong thời gian hữu hạn này cố gắng hết khả năng tận hưởng cái hạnh phúc không dễ dàng có được kia mà thôi.

“Khuất Dịch, chàng giận sao?” Nàng nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn, đưa lên bên môi mà dịu dàng hôn: “Ta yêu chàng, ta có thể thề với trời, tình yêu này sẽ vĩnh viễn không thay đổi. Chỉ là, chàng hãy cho ta một chút thời gian để ta xử lý xong nốt chuyện phiền phức này đã.”

Hắn thở dài, ôm nàng đến trên người mình, nhẹ nhàng hôn môi nàng: “Ta tin tưởng nàng, chỉ là... Ta lo lắng.... Nàng biết đấy, cuộc đời luôn luôn có vô số chuyện ngoài ý muốn, nếu bị kịch bốn năm trước lại một lần nữa tái diễn, chúng ta có thể phản kháng lại sao?” Hắn lắc đầu, muốn xóa đi những hình ảnh đáng sợ kia: “Được rồi! Ta cho nàng thời gian xử lý chuyện của Liễu Hoài Tê cho xong xuôi mọi thứ đi. Ta đối với vinh hoa phú quý gì đó đều không có hứng thú, chỉ thầm mong cùng nàng sống vui vẻ bên nhau. Ta không muốn bất luận kẻ nào, vật nào đến quấy rầy chúng ta hết. Sau này nếu lại có ai dám vọng tưởng phá hỏng cuộc sống của ta, ta sẽ không từ thủ đoạn mà hủy diệt bọn chúng. Đình nhi! nàng có thể hứa với ta, giả sử thực sự có một ngày như thế nàng sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng ta chứ?”

Nhìn dung nhan như ngọc cùng mái tóc đen nhiễm nhiều tóc bạc của hắn, nàng rút cuộc hiểu được cho đến nay hắn là đang sợ hãi điều gì.

Khúc Dịch thật ra là một người rất nhiệt tình, hắn yêu thế giới này, từ con người cho đến một gốc cây nhỏ, một khi đã bước vào cuộc sống của hắn, hắn đều toàn tâm toàn ý chăm sóc, bảo vệ.

Nhưng mà vận mệnh trêu đùa khiến cho hắn mất đi quá nhiều thứ. Hắn không có cha mẹ, mới trước đây, ngay cả cảm giác ba bữa ăn no là như thế nào

cũng không hiểu được. Bởi vậy mới hình thành tính cách muốn tranh đoạt, chỉ cần hấn coi trọng bất cứ thứ gì, nhất định sẽ cố gắng đoạt bằng được đến tay mình, không hề có chút khoan nhượng.

Hấn luôn cố gắng yêu thương dù là con người hay sự vật hấn có. Nhưng cho tới bây giờ, lâu như vậy cũng không có ai đáp lại hấn, ngay cả nàng, dù luôn miệng nói thương hấn cũng chưa từng toàn tâm toàn ý cảm thụ tình yêu vừa khắc sâu vừa đau buồn của hấn.

“Thực xin lỗi.” Nàng cảm thấy vô cùng đau lòng, phải mất đi bao nhiêu, tuyệt vọng bao nhiêu mới có thể khiến một thanh niên tốt biến thành cái dạng này. Mà tất cả những điều ấy nàng đều chưa từng nghĩ tới: “Có lẽ chàng nói đúng, cuộc sống luôn luôn có vô số điều ngoài ý muốn, ai cũng không dám cam đoan ngay sau đó sẽ thế nào. Mà ta nếu đã muốn gả cho chàng thì không nên chấp nhất mấy thứ lễ giáo đạo đức này.”

“A!” Hấn trừng mắt nhìn: “Nàng có ý tứ gì?”

Nàng mím môi, nhẹ nhàng cười, như hoa đào nở rộ, đón gió xuân, đưa đến từng đợt hương thơm.

Hấn cảm giác cả người run lên, đầu óc trong nháy mắt trở lên mơ hồ.

Nàng cúi đầu, hôn lên đôi môi hấn... Hấn là làm như vậy thì đúng đi? Trời mới biết được, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng làm qua nha! Có điều khi ở Liễu gia, có nghe bọn hạ nhân nói một chút về chuyện nam nữ, cũng không ngoài chuyện thân thiết hôn môi, kẻ vai nắm tay, cho nên..... Kế tiếp chắc là nên nắm tay hấn đi. Sau đó.....

Nàng không biết, nghi hoặc đưa mắt nhìn hấn.

Hấn ngây ngốc sững sờ, đối với chuyện nam nữ, thật ra hấn cũng không có kinh nghiệm gì. Dù sao, trước khi hấn báỉ sư thì tuổi còn quá nhỏ, hơn nữa rất nghèo, biết đi đâu tìm nữ nhân dạy hấn chuyện này chứ?

Sau đó lại quen biết Đinh Đinh, một lòng nhận định nàng chính là nương tử tương lai.

Khúc Dịch xưa nay tính tình quyết đoán, có chấp, đã quyết định một chuyện gì thì sống chết cũng như vậy, đời này cũng chỉ muốn một nữ nhân là Đinh Đinh mà thôi, cho dù là Khúc Mẫn Nhi mỹ mạo như tiên trên trời, hấn vẫn trước sau không hề động lòng.

Này..... Nếu là hai cái tình hình chân tay hoàn tất, như vậy nên như thế nào chu công chi lễ, cũng chỉ có thể..... Hết thầy theo bản năng.

Bốn cánh môi tiếp hợp, dùng sức hút vào, hai người đều không cẩn thận làm cho răng nanh tiếp xúc thân mật với cánh môi người kia.

“Đau quá.”

“A, chảy máu.”

“Sao bây giờ?”

“Không vấn đề, Ặc.... liếm đi, liếm đi!” (Meott: như phim hài ấy, chết mất.)

Đầu lưỡi khẽ liếm, lại giống như lò lửa thêm củi, điểm tình thiêu đốt như kinh thiên động địa.

Quần áo hai người từng cái từng cái một cởi ra, thân thể trắng nõn dưới bầu trời xanh, quay cuồng trên cỏ.

Tất cả hoàn toàn chính là theo bản năng, không chút lảng mạn, không có dục dằn, chỉ biết dùng sức lực lớn nhất của mình mà vuốt ve, hút vào,.....

Một trận kịch tình qua đi, Khúc Dịch và Đinh Đinh sóng vai nằm trên mặt cỏ nhìn bầu trời xanh nghỉ ngơi.

Hai thân thể trắng nõn giờ đều đầy vết xanh tím ứ lại, có đôi chỗ vì cào cấn quá sức mà xước da, chảy ra nhiều điểm tơ máu.

Bọn họ nhìn lên bầu trời, một đám mây trôi qua, kế tiếp lại một đám nữa, một đám nữa..... Không biết bao nhiêu đám mây trôi như vậy rồi, hấn xoa xoa cánh môi sưng đỏ, háng giọng mở miệng: “Cảm giác như thế nào?”

Nàng suy nghĩ đã lâu, giọng nói cũng khàn khàn như vậy: “Đau quá, hơn nữa mệt mỏi quá, thật không rõ vì sao nhiều người thích làm loại chuyện này như thế?”

Ừm, đúng là vấn đề thần thánh, đáng giá tìm hiểu một chút.

Hấn tự hỏi một lát: “Đại khái tựa như động vật mỗi khi mùa xuân đến sẽ động dục đi, người cũng sẽ động dục, cho nên phải làm chuyện này.”

“Nhưng ta trước kia từng nghe người ta nói qua rất nhiều nam nhân dường như mỗi ngày đều đến thanh lâu. Bọn họ mỗi ngày đều làm loại chuyện này, chẳng lẽ bởi vì bọn họ mỗi ngày đều động dục hay sao?”

“Chuyện này.... Thanh lâu ta cũng đi mấy lần rồi, đều là người làm ăn cùng đến bàn việc buôn bán, mọi người cùng nhau uống rượu, nghe vài cô nương xướng ca, nhảy múa. Sau đó.... Việc bàn xong rồi mọi người đều về, chưa thấy qua cái loại mỗi ngày đều động dục nha!” May mắn bốn phía xung quanh đều không có người, nếu không để cho những người trước đây trên thương giới từng bị thủ đoạn âm hiểm của Khúc Dịch hãm hại mà nghe thấy,

hắn là không thể không phun ra ba ngum máu tươi!

“Có lẽ lần khác chúng ta cũng nên cùng nhau đến thanh lâu nhìn xem, vì sao bọn họ mỗi ngày đều động dục cũng không mệt? Chúng ta là người luyện võ, thân thể so với người bình thường cường tráng, mà lại mệt mỏi thành như vậy, rất không có đạo lý nha!”

“Ta nghĩ xem, thanh lâu nổi tiếng nhất Tô Châu chính là Cẩm Tú phường, hay là chúng ta không ngại cùng đi vào đó xem.” Hắn cũng đồng ý với đề nghị của nàng.

Không biết thiên hạ này liệu có thanh lâu nhà ai sẽ nhận đôi tiểu vợ chồng này đến quan sát, học tập chuyện trong phòng này hay không đây?

“Ai!” Nàng vận vẹo thắt lưng đau nhức, lười biếng ngồi dậy: “Tuy rằng vẫn cảm thấy mệt mỏi quá, nhưng có một số chuyện vẫn cần phải làm.”

“Làm chuyện gì?” Một ngày đêm động phòng khiến cho xương cốt toàn thân hắn đều nhũn ra. Tuy đã ngủ một ngày nhưng hắn vẫn thực sự mệt mỏi, chuyện gì cũng chẳng muốn làm nữa.

“Chàng làm trò.” Chân ngọc của nàng vung sang, đá hắn một cước: “Theo ta đến Liễu gia từ hôn.”

“Có nhất định phải gấp như vậy không? Hiện tại ta mệt chết đi được!”

“Ta đã rời Liễu gia gần một tháng không chút tin tức, nếu không báo lại một chút, bọn họ sẽ rất lo lắng.”

“Ta cho người đi thông báo một tiếng không phải là được rồi sao?”

“Chẳng lẽ chuyện từ hôn cũng lại cho người đi nói hộ luôn hả? Liễu công tử dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của ta, ta đối với hắn đã mất nghĩa tình trước đây, tuyệt đối không thể thất lễ thêm nữa.”

“Đã biết, đã biết.” Hắn thở dài một hơi, bò dậy. Đinh Đinh không hổ là con gái của Đinh Hoàn, lễ nghi rắc rối giống nhau nha!

“Vậy chàng còn không nhanh lên!”

“Nhanh nữa cũng vô dụng thôi.” Hắn cười khổ cầm mảnh vải áo đã rách vụn lên: “Chúng ta sẽ không mặc như vậy mà đi gặp ân nhân cứu mạng của nàng đấy chứ?”

“Vậy làm sao bây giờ? Trên núi cũng không có chỗ nào bán quần áo.”

“Nàng đã quên bốn năm trước ta ở hậu viện trong trang đã xây một mật thất sao? Bên trong không chỉ có nước uống, lương khô, quần áo đầy đủ, ngay cả điện tích, bí kíp của Linh Lung phái, đan dược chúng ta luyện được trước đây, rồi từng cơ quan nhỏ đều được bảo toàn đầy đủ. Chúng ta đi tắm rửa trước cái đã, sau đó vào mật thất lấy chút gì ăn, thay quần áo xong thì lại đi tìm vị Liễu đại công tử kia để từ hôn sau vậy!”

“Mật thất kia không bị phá hỏng sao? Năm đó.....” Nhớ lại thảm kịch đêm đó, đến nay nàng vẫn cảm thấy chấn động trong lòng.

Nàng cũng sắp tròn mười tám tuổi, không còn là tiểu nữ không biết gì ngày xưa nữa, đương nhiên hiểu được rằng người có thể khiến cho Đinh Hoàn mở các cơ quan ra, đón chào vào trong trang đều là người có thân phận như thế nào. Mà dựa vào thực lực của bọn họ, cùng với sức hấp dẫn mãnh liệt của Hấp huyết đại pháp thì sau khi đốt sạch Bạch Vân trang, chẳng lẽ bọn họ có thể buông tha cho mật thất duy nhất có khả năng cất chứa bí kíp này mà không có ý cướp bóc sao? Nàng không tin!

“Chỉ bằng mấy tên phế vật kia mà muốn phá cơ quan của ta sao, đợt một trăm năm nữa đi!” Hắn thành công rời khỏi mật thất rồi, an táng Đinh Hoàn xong, cũng ở trong núi tìm nàng suốt một năm. Trong lúc tình cờ cũng gặp vài ba nhân sĩ dùng hết các loại thủ đoạn muốn mở mật thất ra, nhưng đều mất công mà còn bị phản pháo ngược lại, bị cạm bẫy, độc dược của hắn khiến cho hao binh tổn tướng: “Nói cho nàng biết, nơi này hiện nay đã biến thành Quỷ Vực toàn vô lâm đều biết, bất cứ ai có ý nghĩ mưu đoạt bảo vật giấu trong mật thất đều không thể chết tử tế được.”

Nàng đi theo hắn đến trước cửa mật thất, nhìn trái nhìn phải: “Không thấy được cơ quan nào mới nha, chàng lại làm cái gì vậy?”

Hắn chỉ vào một gốc cây cỏ nhỏ dưới chân nàng: “Cỏ Kim long nổi danh ở Tây Vực, bản tính chí dương, chạm vào có thể bị hủy đi gân cốt kinh mạch, có thể sánh với cỏ độc của Miêu Cuồng, Nam Dương hắc nễ nhân..... Hắc hắc, cho dù là mười tám đồng nhân Thiếu Lâm có tới cũng sẽ khiến cho bọn họ thẳng lưng tiến vào, rồi sẽ bò mà đi ra.”

“Vậy nếu người ta dùng lửa đốt hết thì sao?” Nhìn hắn kiêu ngạo như vậy, chính nàng nhịn không được muốn đá kích hắn một chút.

“Ta vô cùng kỳ vọng sẽ có người nghĩ như thế đấy, dù sao quanh mật thất này ta đã giấu hơn năm trăm quả thuốc nổ, ngấm lại một chút xem, một chút lửa, cùng với hơn năm trăm quả thuốc nổ kia cùng nhau bùng lên, tình huống này..... ta dám cam đoan cho dù là pháo hoa trong hoàng cung hàng năm cũng không rực rỡ, hùng vĩ bằng đâu.” Về phần mật thất có thể bị cháy lan đến mà tổn hại hay không thì không cần lo lắng. Mật thất này là hắn dùng hết tâm tư xây dựng nên, một tầng sắt, một tầng hàn ngọc, một tầng gạch..... Lần lượt, tổng cộng đến mười tầng, cho dù cả đỉnh núi này bị phá hủy thì mật thất kia cũng vẫn an toàn.

Nàng chỉ có hai chữ giành cho hắn: “Điện rồ.”

“Xin cảm tạ.”

Nàng vung tay, hung hăng véo tai hấn: “Chàng, đồ ngu ngốc này, chàng đem mặt thất biến thành đầm rồng hang hổ, vậy chúng ta đi vào thế nào?”

“Rất đơn giản nha!” Hấn cắn đầu lưỡi, phun ra một chút máu tươi: “Cỏ độc, trùng độc ở đây đều dùng máu của ta nuôi lớn lên, chúng nó chỉ cần cảm nhận được hương vị máu của ta, tự nhiên sẽ nhường đường.”

Giống như kỳ tích xuất hiện, từ khi máu tươi rơi xuống, cỏ khô dưới chân Đinh Đinh cùng bụi màu đen bao quanh mặt thất đều khôi phục lại màu xanh nguyên bản.

Thì ra vách tường biến sắc như thế không phải vì bị lửa lớn đốt cháy đen thui mà vì chút độc vật này sao?

Nàng nhin không được mà rung mình, ánh mắt nhìn về phía Khúc Dịch cũng trở nên cổ quái. Võ lâm vốn tương truyền, Đinh Hoàn vốn là kỳ tài xuất sắc nhất Linh Lung phái mấy trăm năm nay. Năm ấy mới đôi mươi, trường kiếm ba thước trong tay đã trở thành thiên hạ vô địch. Nhưng truyền đến đời Khúc Dịch này..... có lẽ cần ghi lại.

Khúc Dịch nhanh chóng hướng về phía mặt thất, vồ ba cái lên viên đá ngọc trên cửa, lực dùng ba lần cũng không đồng đều. Cổng tò vò của mặt thất mở ra, kỳ dị là không có mùi ẩm mốc tỏa ra, mà ngược lại là một chút hơi lạnh.

Khúc Dịch nhún vai một cái: “Một năm trước, ta ngẫu nhiên tìm được một khối hàn băng vạn năm, nghe đồn nó tị trần, tránh nước, tị hỏa, bảo vệ đồ vật vạn năm không hỏng cho nên ta liền lấy về nơi này thử xem, xem ra hiệu quả cũng không tồi.”

Đinh Đinh nghĩ ngợi một chút rồi cũng bước theo hấn vào mặt thất. Bên trong quả nhiên không nhiễm một hạt bụi nhỏ, mọi thứ rất đầy đủ, gọn gàng. Thậm chí... Nàng còn nhìn thấy mấy chiếc khăn tay chính mình đã thêu, bên cạnh là chiếc khăn “trăm điều hướng phượng” mà Khúc Dịch mới thêu được một nửa, một ông sáo trúc, châu châu đan bằng cỏ, hai con điều.... Vô số kí ức lúc nhỏ lại hiện lên trong lòng, những thứ đồ vật nhỏ bé ấy tại nơi này được bảo vệ trong khối băng vạn năm. Ngược lại, một số điển tịch trân quý của Linh Lung phái, bí kíp Hấp huyết đại pháp và mấy thứ bảo kiếm kia lại bị vứt tùy ý ở góc tường.

Bàn tay Đinh Đinh bất giác chạm lên những món đồ chơi nhỏ ấy, đòi người có cái gì là quý giá nhất? Không phải là võ công bí kíp vô địch thiên hạ, không phải là kì trân dị bảo gì, mà là những kí ức tràn ngập hạnh phúc còn lưu giữ lại được đây mới chân chính là bảo vật vô giá!

Khúc Dịch khoác chiếc áo choàng lên vai nàng: “Cẩn thận một chút, nơi này hàn khí của khối băng vạn năm kia rất mạnh, nàng đừng để bị cảm.”

Nàng quay đầu đi trong chớp mắt, lặng lẽ lau đi giọt lệ nơi khóe mắt rồi vươn tay véo lỗ tai hấn: “Vô nghĩa, khối băng lớn như vậy.... có thể làm thành hấn cái giường lớn kia, mà chàng lại đặt trong mặt thất nhỏ bé này, còn có thể không lạnh sao?” Đứa ngốc này, thật sự ngốc, bảo vật trân quý như thế này lại dùng để bảo vệ mấy thứ đồ chơi vô dụng kia. Nhưng mà nàng rất thích, rất thích sự ngu dốt, ngốc nghếch này của hấn nha!

“Nhưng ta không tìm thấy khối nào nhỏ a!” Hấn bắt đầu đi lớn tiếng kêu oan.

—

Đinh Đinh vẫn nghĩ rằng sẽ tốn rất nhiều công sức mới có thể thuyết phục Liễu Hoài Tê giải trừ hôn ước với nàng. Dù sao Liễu gia cũng được coi là dòng dõi thư hương, hôn lễ hai người đã định ngày công bố hết cả rồi, lại đột nhiên hủy bỏ, đối với thanh danh của Liễu gia sẽ tổn hại rất lớn.

Nhưng là Liễu Hoài Tê lại không nói hai lời lập tức đáp ứng yêu cầu của nàng. Thậm chí trên mặt hấn còn hiện ra vẻ như trút được gánh nặng.

Đinh Đinh không khỏi hoài nghi, Liễu Hoài Tê có phải gặp quỷ rồi hay không. Hoặc là.... Nàng chuyển tầm mắt sang Khúc Dịch đang ngồi bên cạnh.

Khúc Dịch cũng hiểu rõ ràng ý của nàng, trên mặt hấn cũng chỉ điềm nhiên viết hai chữ “Vô tội”

Thật ra, so với nàng hấn càng kinh ngạc việc Liễu Hoài Tê sẽ giải trừ hôn ước dễ dàng như vậy.

Dựa theo kế hoạch ban đầu của hấn: Khúc Mẫn Nhi kê đơn thuốc với Liễu Hoài Tê khiến hấn ta tạm thời biến thành thái giám. Đương nhiên, được tính sẽ không lập tức phát tác, để tránh cho Liễu Hoài Tê nghi ngờ là Khúc Mẫn Nhi làm. Hơn nữa, được tính cũng sẽ không liên tục cả đời, nhiều nhất là một năm thôi Liễu Hoài Tê nam tính hùng phong tự nhiên sẽ khôi phục lại.

Căn cứ vào nhân phẩm, tính cách của Liễu Hoài Tê thì hấn nhất định sẽ xấu hổ mà quyết định giải trừ hôn ước với Đinh Đinh.

Chỉ là.... Cho dù Liễu Hoài Tê không muốn liên lụy đến khuê nữ vô tội, cam tâm tình nguyện để Đinh Đinh rời đi thì hấn cũng không biểu hiện ra vẻ mặt vui vẻ như vậy chứ? Trừ phi....

Nhất định là Mẫn nhi làm chuyện tốt rồi. Khúc Dịch thăm oán, cũng chỉ có Khúc Mẫn Nhi kia từ nhỏ đã nhận sự dạy dỗ ở thanh lâu, nhất cử nhất động đều bày ra vẻ mỉa hoặc hiển nhiên mới có thể nỡ hoặc tên cổ hủ nổi danh Liễu Hoài Tê kia sẵn sàng tiến bước vị hôn thê của mình thôi.

Chỉ là.... Cái này không khỏi có chút thiệt thòi cho Khúc Mẫn Nhi.

Đinh Đinh và Liễu Hoài Tê nói vài câu khách sáo, trân trọng, rồi cùng Khúc Dịch rời khỏi Liễu gia.

Vừa ra khỏi cửa Liễu gia một bước, hai ngón tay mảnh khảnh của Đinh Đinh lại “thân mật” đặt lên vành tai Khúc Dịch.

“Chàng thành thật khai ra, rốt cuộc chàng đã làm chuyện ‘tốt’ gì với Liễu công tử?”

“Trời đất chứng giám, ta thật sự chưa làm cái gì nha!”

“Chàng gạt được người trong thiên hạ, chứ làm sao gạt được sư ti đây hả? Đừng quên, ta gần như là nhìn chàng lớn lên đó, chàng nhếch môi lên là ta biết chàng lại phạm phải chuyện gì xấu rồi.”

“Thật sự không liên quan đến ta mà.” Hần thở dài một tiếng: “Thôi, ta mang nàng đi gặp một người.”

“Ai?”

“Đến Thiên Bảo phường nàng sẽ biết.”

Cứ như vậy, Khúc Dịch mang theo Đinh Đinh trở về cái nơi mà hắn từng nói trong thời gian ngắn ít nhất cũng một, hai năm hắn sẽ không trở lại để gặp Khúc Mẫn Nhi.

Là nữ nhân thì đều coi trọng dung mạo của bản thân mình, cho dù là từ nhỏ lớn lên ở nơi rừng núi, nhưng chuyện thể sự trên đời ít nhiều Đinh Đinh cũng hiểu được. Dung mạo đối với nữ tử quan trọng gần như trình tiết vậy.

Từ khi nàng còn nhỏ đến nay đã được nghe không ít bạn bè tri giao của Đinh Hoàn khen nàng xinh đẹp, đáng yêu, cho nên đối với dung mạo của bản thân đương nhiên cũng có vài phần tự tin.

Nhưng sau khi nhìn thấy Khúc Mẫn Nhi, nàng mới chính thức cảm nhận được cái gì gọi là “Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.”

Khúc Mẫn Nhi không chỉ có dung mạo xinh đẹp, mà tư thái, cử chỉ, lời nói chỗ nào cũng tràn ngập dụ hoặc không nói lên lời. Một ánh mắt của nàng ta, ngay cả thân là nữ tử như Đinh Đinh cũng cảm thấy rung động, hoàn toàn không thể tưởng tượng được một nữ nhân lại có thể đẹp đến nhường này.

“Khúc Mẫn Nhi, chủ nhân Thiên Bảo phường.” Khúc Dịch giới thiệu Khúc Mẫn Nhi cho Đinh Đinh.

Khúc Mẫn Nhi cụp mắt, lắc đầu, cười khẽ, ba động tác, ba loại mị thái, trước sau thực chỉ có thể dùng một từ “mĩ” để hình dung mà thôi.

“Là nửa chủ nhân của Thiên Bảo phường. Đại ca, đừng quên, Thiên Bảo phường có một nửa là của ngươi.” Nàng gọi Khúc Dịch một tiếng đại ca, thể hiện nàng đối với Khúc Dịch không có tâm tư gì khác thường nữa: “Còn vị này ... hắn là đại tẩu tương lai của ta phải không?” Nàng cười hi hi lại mang theo vài phần nghịch ngợm.

Khúc Dịch nhìn nàng thật sâu, nàng phải làm muội muội của hắn sao? So với bằng hữu thì thân thiết hơn một chút. Cũng tốt, đối với vạn vật, sự việc trong thiên hạ, có thể khiến hắn chấp nhất, quan tâm thì rất ít, trước mắt chỉ có duy nhất Đinh Đinh mà thôi. Nhưng hắn cũng không cần nhiều muội muội làm gì, dù sao cho tới bây giờ hắn cũng không có huynh đệ tỷ muội gì hết, có thêm một chút thân tình cũng chẳng có gì đáng nói.

“Đinh Đinh, sư ti kiêm thân ái nương tử của ta.” Nói xong, hắn hôn lên má Đinh Đinh một chút, chọc nàng tức giận vờn tay xoắn lấy tai hắn: “Muốn chết, trước mặt mọi người mà chàng cũng dám làm loại chuyện này, có biết xấu hổ hay không?”

“Vợ chồng thân mật là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện muôn thuở, chuyện bình thường), có gì mất mặt đâu?” Da mặt hắn dày có thể so sánh với tường thành mà.

“Hừ!” Đinh Đinh lười nói lý với hắn, chuyển hướng sang Khúc Mẫn Nhi: “Muội muội. ... ta gọi ngươi là muội muội được không, ngươi không ngại chứ?”

“Ta rất cao hứng có thêm một đại tẩu nha!”

“Ta cũng rất thích muội muội! Không gặp được muội, quả là không biết cái gì gọi là tuyệt sắc giai nhân, muội muội, ngươi thật sự rất đẹp.” Đinh Đinh thành tâm khen ngợi nàng.

Cho dù Khúc Mẫn Nhi trong đáy lòng vẫn đối Khúc Dịch không buông được, nhưng nghe lời nói chân thành này của Đinh Đinh vẫn cảm thấy sung sướng.

“Tỷ tỷ khích lệ ta thôi. Tỷ tỷ tư thái hào hùng hiên ngang, làm người ta nghĩ ngay đến mấy chữ nữ trung hào kiệt!” Một lời của nàng ôn hòa như gió xuân, cử chỉ nhã nhặn, tiêu sái, khó trách Khúc Dịch vì nàng mà ám ảnh.

“Được rồi, hai người đừng có khen qua, khen lại nữa đi.” Khúc Dịch ngắt lời: “Mẫn nhi, Liễu Hoài Tê kia có phải có ý tứ gì với ngươi không?” Hắn trực tiếp hỏi ra nguyên nhân chuyện Liễu Hoài Tê vui vẻ giải trừ hôn ước với Đinh Đinh.

Đinh Đinh bừng tỉnh, giấc ngộ.

Khúc Mẫn Nhi kiều mị tươi cười. Nàng vì muốn thành toàn cho Khúc Dịch và Đinh Đinh nên mới cố dụ hoặc Liễu Hoài Tê một chút, không ngờ được con một sách kia lại không thoát khỏi được hấp dẫn của nàng, một ánh mắt mê hoặc của nàng, linh hồn bé nhỏ của hắn đã bay mất, ngay cả bản thân mình còn có một vị hôn thê cũng đã quên. Quả nhiên, nam nhi trong thiên hạ đều bạc tình, chỉ có Khúc Dịch là ngoại lệ.

“Hắn có ý tứ gì là chuyện của nhà hắn, có quan hệ gì với ta đâu? Đại ca, đại tẩu, nếu đã đến đây, cũng đã trưa rồi, không bằng cùng nhau ăn bữa cơm đi! Ta cho người đi chuẩn bị chút đồ ăn.”

“Thuận tiện mang một bình rượu nho Tây vực đến cho đại tẩu người nếm thử.” Khúc Dịch nói, đồng thời lấy ra một quyển sách bìa da ném cho nàng: “Đem cái này in ra mấy nghìn bản, sau đó nghĩ biện pháp lưu thông ra ngoài đi.”

“Đã biết.” Khúc Mẫn Nhi tiếp nhận, vui vẻ chạy đi chuẩn bị bữa trưa.

Đại sảnh rốt cuộc chỉ còn lại hai người, Đinh Đinh vẫn nhìn theo bóng dáng Khúc Mẫn Nhi vừa rời đi, thật lâu sau mới thấp giọng nói: “Nàng thích chàng.”

Tuy rằng không chỉ rõ họ tên, nhưng Khúc Dịch biết Đinh Đinh ám chỉ người nào.

“Nhược thủy ba ngàn, ta chỉ thủ nhất biểu âm*” Hắn chỉ có một lòng, chỉ có thể yêu một người.

Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu âm*: ba ngàn con sông, chỉ mức được một gáo nước, ý nói chỉ thủy chung với một người.

Nhưng Đinh Đinh cũng không khỏi đau lòng vì Khúc Mẫn Nhi. Nàng ta có ý giả bộ vui vẻ, cố ý vì thành toàn cho bọn họ mà đi dụ dỗ Liễu Hoài Tề, nàng ấy làm nhiều việc như vậy, tất cả cũng đều là vì Khúc Dịch.

“Nàng ấy là một nữ nhân rất tốt, có thể giúp được chàng rất nhiều, mà những điều này ta sợ rằng mình sánh không kịp.” Đinh Đinh nhìn ra được rằng Khúc Mẫn Nhi yêu Khúc Dịch đến mức có thể nguyện vì hắn mà hi sinh tính mệnh.

“Đinh nhi, nàng hẳn là nên đổi hướng suy nghĩ đi. Nữ nhân kinh thế tuyệt diễm như Khúc Mẫn Nhi là phải có được một phần tình cảm của riêng nàng ấy. Muốn nàng ta chung một đoạn tình với ai đó thì không khác gì là một loại độc được đối với nàng ấy cả. Huống hồ nếu không có nàng từ nhỏ dạy ta đọc sách biết chữ, tập võ luyện công thì liệu ta có thể có được thành tựu sự nghiệp như ngày hôm nay sao? Tình yêu vốn không có đạo lý nào giải thích được, muốn đóng đếm đến lợi ích thì không phải là tình yêu chân thật.”

Nàng cúi đầu thật lâu: “Chàng nói rất có đạo lý, chỉ mong là sau này Mẫn nhi có thể tìm được một nam nhân thật tình thật ý đối với nàng ấy.”

“Nàng ấy sẽ gặp được thôi.”

“Đúng rồi, vừa rồi chàng đưa cho Mẫn nhi đi in ấn cái gì vậy?”

“Hấp huyết đại pháp.”

“Cái gì?” Nàng hét to: “Chàng để cho nàng ấy đem ma công này đi in ra mấy ngàn bản, lưu thông ở chợ. Trời ạ! Chàng có biết sẽ hại chết bao nhiêu người không?”

Hắn nhún nhún vai: “Có lẽ mấy trăm, có lẽ mấy ngàn cũng nên. Nhưng ta có thể cam đoan, qua một lần này Hấp huyết đại pháp sẽ vĩnh viễn không còn tồn tại nữa, không bao giờ sẽ còn có người bị nó làm hại nữa. So sánh như vậy sẽ thấy rằng hy sinh là đáng giá.”

“Không thể thế được, ma công này hấp dẫn lòng người, ba đến năm năm là có thể tạo nên một cao thủ đứng đầu, đó là sự hấp dẫn mà võ lâm nhân sĩ đều không khắc chế được. Cho nên mới gây ra tình phong huyết vũ mấy trăm năm qua trên giang hồ. Phụ thân muốn hủy diệt nó nhưng cả đời cũng không làm được, nay chàng vọng tưởng mình mình có thể ngăn cản hay sao? Rất khó khăn.”

“Ai nói là ta một mình làm? Nàng không biết rằng phương pháp làm việc của nhạc phụ rất là cổ hủ không? Hấp huyết đại pháp này muốn luyện thành ít nhất cũng phải hy sinh cả ngàn thanh niên tráng sĩ mới có thể đạt được. Cho nên từ trước đến giờ cũng ít có người đạt được thành quả. Những người trước đây khi mới luyện công phu này thì đã giết chóc quá nhiều người, bị võ lâm đồng đạo tru diệt. Ngẫu nhiên có được một, hai người may mắn luyện thành cũng sẽ bị các đại phái hợp lực truy sát, nhưng việc này lại khiến thực lực của các đại môn phái suy giảm đi, đến nỗi công phu này lại gây rối được đông đảo trong giang hồ, như thế lặp lại mấy trăm năm trôi qua, người giang hồ chết nhiều mà vẫn bất lực với công phu này.

Ta không hiểu, vì sao các người không nghĩ tới một điều: Hàng ngàn thanh niên trai tráng đối với quốc gia có ý nghĩa trọng yếu ra sao? Họ có thể trở thành hàng ngàn binh sĩ, một ngàn người ấy cũng có thể tạo ra một lực lượng lớn nông phu, thậm chí trong cả ngàn người này có thể có được một Trạng Nguyên, một tướng quân giỏi. Nếu nhiều người tham lam mà tập luyện ma công này, ắt là nền tảng lập quốc sẽ bị dao động, khi ấy triều đình còn có thể đứng vững không quân chế sao? Cứ cho là có một người luyện thành ma công này đi, triều đình phải đến mười vạn đại quân, mười vạn mũi tên ngọn giáo thì đến thiên thượng thần tiên cũng bị bắn hạ chứ e ngại gì một ác nhân luyện thành ma công kia? Và lại, một khi triều đình bắt đầu kiêng kị với ma công kia, quan phủ các nơi ắt sẽ thêm nghiêm ngặt đề phòng, cả nước cùng nhau phòng vệ, chẳng lẽ không hơn là một nhân sĩ giang hồ nhỏ nhoi sao. Vậy chẳng phải là nỗ lực nhiều hơn để ngăn chặn ma công này sao?

“Nhưng người giang hồ luôn không muốn cùng người trong quan phủ lui tới nha!”

“Ta không phải người giang hồ. Huống chi muốn thành đại sự không câu nệ tiểu tiết.” Theo ý tưởng của hắn, ma công này tung ra, kẻ trong thiên hạ mang lòng tham thật giả thế nào tất sẽ lộ rõ, bao gồm cả những kẻ năm đó phóng hỏa đốt Bạch Vân Trang. Đến lúc đó để triều đình phái đại quân đi trấn áp thì không uổng nửa phần khí lực của hắn cũng có thể báo thù. Có thể tiêu diệt Hấp huyết đại pháp thì có sao không làm chứ? “Huống hồ, Đinh nhi cũng sẽ không hy vọng một mình ta vì một quyển sách mà đi theo giết người đến máu me nhầy nhụa đấy chứ?”

“Trăm ngàn lần không hy vọng.” Chỉ cần nói đến sinh tử của Khúc Dịch thì luân thường đạo lý gì gì đó Đinh Đinh cũng không thêm nói đến nữa: “Chàng

nói thế nào thì làm thế ấy.”

“Như vậy rất tốt, rất tốt!” Hấn cười đến lưu manh, giáo hoạt, tựa như con chồn nhìn thấy gà mái vậy.

Đinh Đinh nhin không được lại véo tai hấn một chút: “Xấu muốn chết, về sau không cho cười như vậy nữa.”

“Ta vốn luôn cười như vậy mà.”

“Tóm lại ta nói không được là không được, chàng có ý kiến gì sao?”

“Không có.” Kê thức thời là trang tuấn kiệt, hưởng chỉ, vành tai hấn vẫn còn ở trong tay nàng mà.

“Coi như chàng biết nghe lời.” Đinh Đinh buông tha lỗ tai hấn: “Vậy kế tiếp chúng ta làm cái gì bây giờ?”

Hấn suy nghĩ một chút: “Đi Cẩm Tú Phường đi! Ta nhớ rõ trước kia đọc sách, hay khi cùng người ta bàn chuyện làm ăn đều nghe nói qua chuyện chốn phòng the thế nào rồi, không có lý gì đến lượt chúng ta lại vừa mệt, vừa đau như thế, khẳng định trong đó có bí quyết gì sâu xa. Chúng ta đi tìm cao nhân thỉnh giáo một phen.” Hấn còn chưa nói khi xưa còn làm ăn mầy, cũng đã từng nhìn lên qua tiểu cô nương ở thanh lâu giao hoan với khách nhân, biểu hiện của họ đều rất khoái hoạt, tại sao đến lượt hấn lại thay hình đổi dạng như thế? Khẳng định là có vấn đề, hấn không thể không cời bỏ mối nghi hoặc này.

“Được đó, ta cũng nghĩ muốn sinh một tiểu oa nhi, nhưng nếu phải vất vả như vậy mới có thể có được thì ta cũng nên lo nghĩ một phen.”

“Như vậy thế này, chúng ta dùng bữa trưa xong, nghỉ ngơi một lát, đợi trời tối lên đèn đến Cẩm Tú phường theo cao nhân học tập chuyện phòng the mới được.”

May mắn, may mắn thay! Bốn phía không có ai nghe được đôi phu thê này đối thoại. Chuyện chốn khuê phòng kia mà cũng phải đến thanh lâu thỉnh cao nhân học tập mới được. Haizzzz.chuyện này chỉ sợ là tự cổ chí kim chưa từng nghe thấy nha!

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Đại Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.